

Sparrow
HOTEL CHICXULUB
Sci-fi kisregény

© 2022 Nagy „Sparrow” Zoltán, Manchester, UK
sparrow.uw.hu

Time is the ultimate currency

/Elon Musk, Twitter/

There's somethin' wrong with the world today

The lightbulb's getting dim

There's meltdown in the sky!

/Aerosmith: Living on the Edge/

ELSŐ RÉSZ A JÖVŐ

1.

Nehéz sóhajjal löktem be az ajtót, és beléptem a szokásos Starbucks-omba. Rögtön körbevett a kávéillat. A csilingelésre felnézett az egyik pultot törölgető barista, a kreol bőrű srác, akit a névtáblája alapján Juannak ismertem, de amúgy semmit sem tudtam róla. Felismerés csillant a szemében.

– A szokásosat? – kérdezte, és már mozdult is a kávégép irányába.

– Igen, de most nem elvitelre – feleltem. – Most van időm. Szeretnék beülni.

Juan meglepett arccal ellépett a papírpoharaktól, és a porcelán csészékhez nyúlt.

– Szabadnapos vagy? – kérdezte, ahogy letett egy csészét a kávégép alá.

– Nem, felmondtam – feleltem szomorkás mosollyal.

Juan rám meredt.

– Felmondta? Miért?

– Azt hiszem, van egy kis kapuzárási pánikom – feleltem zavartan a pult szélét piszkálva. – Tegnap lettem harminc, és elgondolkoztam az életemről. Albérletben lakom két másik sráccal, akik szintén programozók, és szintén nincs barátnőjük. Jobban szeretnék egy barátnővel élni kettesben. Szerintem... érthető.

– Abszolút – bólogatott Juan – Én nő vagyok. – A gép felzúgott, és kávé kezdett csorogni a csészémbe.

– Miről van szó? – jött közelebb egy szőke baristalány (Jodie) rágót csámcsogva.

– Felmondott – bökött felém Juan az ujjával. Valószínűleg nem tudta a nevemet. Nyilván, hiszen sose mondtam meg nekik, én viszont látom az ő névtábláikat. Ez tisztességtelen előnyhöz juttat engem, de mindegy, ennyi év után már ciki lenne bemutatkozni, hogy „ja, amúgy engem Adriannek hívnak.” Inkább hagyjuk.

– És mit fogsz csinálni? – kérdezte Jodie. – Programozó vagy, nem? Ott dolgozol abban a nagy irodaházban az utca végén.

– Igen, de ki szeretnék próbálni valami mást. Valamit, ahol nem férfikkal vagyok összezárva egész nap.

– Barátnőt akar találni – magyarázta neki Juan.

Elvörösödtem. Francnak kell ennyi mindent elmondanom magamról, sose beszélgettem a baristákkal ilyen hosszan.

Jodie kacagott.

– Értem, értem. Hát, sok sikert kívánok, aranyos srác vagy, komolyan. Nem lesz itt gond.

– Köszönöm – motyogtam szemlesütve. Milyen ciki, egy lány a sikeres barátnőtalálással bíztat, amikor ilyen korban az embernek már felesége van meg gyereke.

Juan letette elém a csésze flat white-ot. Valami fejen álló polipot vagy tábortüzet vagy virágformát öntött a tetejére, szép volt. Emeltem a telefonomat a fizetéshez, de megrázta a fejét.

– Nem kell fizetned ezért. Tegnap volt a születésnapod, meghívlak erre a kávéra. Isten élteszen.

Mosolyt erőltettem magamra.

– Köszönöm szépen – motyogtam, és siettem elkotródni onnan. Felemeltem a csészét, és kerestem egy nyugis asztalt valahol, ahol senki sem fog hozzám szólni. Láttam üres helyeket itt-ott, de a Starbucks szokás szerint tele volt. Beszélgető, négyfős baráti társaság az egyik asztalnál, elmélyülten laptopozó szemüveges srác egy másiknál (valószínűleg neki sincs barátnője), egy egymással szemben ülő, de telefonjába mélyedő pár, egy másik, laptopon gépelő fiatal nő, lakkozott körmökkel; talán újságíró.

Letettem magam egy üres asztalhoz a faliújság mellett, és figyelmemet a kávéra fordítottam. Beleszórtam a csészealjra készített egyetlen tasak barnacukrot (hiába, ismernek engem), és elkevergettem a kiskanállal. Forró volt még, vártam vele. Felnéztem a házaspárra. Még mindig a telefonjukat nyomkodták. Nem becsülik meg, hogy ott vannak egymásnak. Lehet, hogy már megunták egymást. Megszokottá vált, hogy mindig van velük valaki. Nem is tudják már, milyen egyedül lenni. Talán *vágy*nak arra, hogy egyedül lehessenek egy kicsit. Ez az érem másik oldala. A túlzott szabadság is fáj, de a szabadság hiánya is fáj. Először az egyiktől szenved az ember, aztán megtapasztalja a másikat is. Én a kettő közé vágytam: amikor van valakim, és akarom is, hogy legyen valakim.

Sóhajtottam, és tovább kevergettem a kávémat. Hülyeséget csináltam ezzel a felmondással? Ez egy hirtelen felindulásból elkövetett döntés volt, tisztán érzelmi alapon hoztam. De tényleg berezeltem egy kicsit. Nem úgy élek, ahogy kellene. Ennél csak az lehetne rosszabb, ha a szüleim házában élnék – ez legalább saját albérlet. Itt is ellaknék továbbra is, ha elkotródna a másik kettő, és csak én élnék ott egy lánnyal. De el is költözhetünk máshová, ez már részletkérdés. Igen, jó döntés volt és pontum. Új életet akarok kezdeni. Az anyagiak nem probléma: félretett pénzem van, a lakótársaim is megmaradnak erre az időre, tovább fizetik a lakbér kétharmadát. Az eladók meg pincérek meg gyári munkások gondolom minimálbért kapnak. Abból is megélnék valahogy, ha ők megélnék, legfeljebb félretenni nem fogok tudni. Nem fog tovább nőni a megtakarításom, na bumm. Aztán visszaülhetek a monitorok mögé, elég egy fél éves

kitérő. Nem kell *teljesen* új élet, elég egy kicsivel eltérő változat, egy Élet 1.1. Becsajozok, elköltözünk, aztán mehet minden tovább a régiben. Talán ugyanoda vissza is vesznek: nem haraggal váltunk el, sőt Bill, a főnököm sajnálta is, hogy otthagytam őket. Csodálkoztam is ezen azok után, hogy annyit cseszegetett engem. Simán visszamennék oda. Nem fog érdekelni többé, hogy nem tudok csajozni a munkahelyen, ha otthon a barátnőm vár, aki szigorúan nem IT-s, hanem valami más. Lehetne akár egy szemüveges könyvtáros lány. Vagy egy barista, mint ez a Jodie. Nem is kell, hogy ilyen szőke legyen, lehet barna vagy vörös is, lehet akár kubai bevándorló is, nekem bárki megfelel, aki egy kicsit is szép, és kedves természetű, és szeret engem, és nem dohányzik.

Belekortyoltam a kávémba, és a pereme fölött a baristákat néztem. Milyen jól elvannak egymással, fiúk és lányok vegyesen, egész nap marhászkodnak, flörtölgetnek egymással, közben ilyen finom kávékat alkotnak a szokásos vevőiknek, akikkel szintén lehet csevegni pár szót, ha nincs nagy sor. Ez is jó munka lenne. Hallottam már olyan történeteket, amikor a vevő odacsúszta a telefonszámát a baristának. A kávékészítést meg biztos megtanítják. Még talán polipot önteni is megtanulok.

Letettem a csészét. Tényleg, itt csak kávékészítésről van szó, ennyi az egész. Nincsenek határidők, nem nyafognak a kliensek a magas ár miatt egyfolytában, és nem akarnak beleszólni a kávék dizájnjába sem. Ez csak kávé basszus. Mennyire egyszerű. A főnök se emlékeztet folyton, hogy a dizájn megtervezése nem a te feladatod, te csak kódmajom vagy: itt olyan dizájnt öntesz, amelyet csak akarsz, illetve amelyet tudsz. Igazi kreatív munka. Lehet, hogy itt nincs is főnök. Talán csak az egyik barista van kinevezve főnöknek és ezzel el van intézve. Még soha sem láttam itt öltönyös seggfejet, aki a pult mögött ugatott volna a baristáknak.

Jó, akkor barista leszek. De nem itt, itt ismernek engem, és a volt kollégáim is kiröhögnének, ha meglátnának kötényben. Egy másik üzletbe fogok jelentkezni. Tényleg elég hat hónap, jó kis kiruccanás lesz, megtapasztalok valami újat és becsajozok, jót fog tenni nekem ez a kitérő.

Elővettem a telefonomat, hogy megnézzem a Starbucks weboldalát, de végül csak letettem magam mellé az asztalra. Most nem. Nyugi van. Csak ma mondtam fel: most csak iszogatom a kávémat. Aztán sétálok egyet, és élvezem egy kicsit a floridai napsütést, amit mindig csak az ablakon keresztül látok, a légkondi mesterséges hidegén át. Lemehetek a tengerpartra is, ahol talán három éve nem jártam. Jézusom, tényleg nagy szükségem van erre a szabadságra.

Felhajtottam a kávé maradékát, s közben tekintetem a fölöttem lévő falíújságra tévedt. A környék lakóinak üzenetei voltak feltűzve oda színes gombostűkkel: elveszett macska, garázs vásár lesz vasárnap, látogassunk el Maureen újonnan nyílt varrószerelőjébe, még egy elveszett macska, Pedro alsótűdében egy napig minden féláron.

A falíújság jobb alsó sarkában egy félbevágott A/4-es lapon a következő gépelt szöveg állt:

Hotel Chicxulub, Inc.

Szállodai recepcióst keresünk 30 napos munkára bentlakással, egzotikus környezetben. Jelentkezni személyesen a Treaty Oak Park mellett lévő épületünkben 9:00 és 5:00 között (Prudential Drive).

Vagy akár szállodai recepció, vontam vállat. Ott is vegyesen dolgoznak fiúk és lányok. És csak harminc nap, semmi köztöttség. Ezt is meg tudnám csinálni. Ott állsz a pult mögött, jön a vendég, kikeresed a komputerben az adatait, mi tudom én. Kiadod a kulcsot. Egyszerű. Ezt is megtanítják. Meg lehet próbálni. Vagy felvesznek, vagy nem. Nem számít, ez csak az első próbálkozásom lesz. Tét nélküli állásinterjúk, szevasztok! Semmi stressz, csak elmegyek dumálni egyet valami HR-essel. Talán épp nő lesz.

Ismertem a Treaty Oak Parkot, van ott egy kétszáz éves tölgyfa. A belvárost kettéosztó St. Johns folyó partján van. Simán oda lehet buszozni. Ott se jártam már vagy két éve biztosan. Az a fa is már kétszázkét éves lett azóta.

Felálltam, és a biztonság kedvéért lefotóztam a telefonommal a hirdetést, hogy el ne felejtsem a cégnevet. Közel hajolva újra elolvastam. Chic-xu-lub. Úgy hangzik, mint valami szörny neve egy Lovecraft-novellában. Miért adna bárki ilyen furcsa és nehezen megjegyezhető nevet a szállodájának?

Fotózás után még egyszer elolvastam a hirdetést, és két kifejezés megütötte a szememet.

Bentlakással.

Egzotikus környezetben.

Vagyis nekem is ott kéne laknom a szállodában harminc napig? Elég gáz, amikor fizetem az albérletemet. Másfelől viszont egy szálloda kényelmesebb, és takarítanom sem nekem kell majd. Ööö, mármint ha nem pont az lesz a meló. És ha a kaját is belefoglalják, még jobb. Egyedül, a két lakótársam nélkül egy hónapig. Simán megéri.

És hogy értik az egzotikus környezetet? Egész Florida egzotikus, legalábbis Ohio-hoz képest biztosan. Lehet, hogy levisznek egy Karib-szigetre?

Ezt megnézzük. Felvettem a csészémet az asztalról, és visszavittem a pulthoz. Juan bólintott, elvette.

– Sok szerencsét a munkakereséshez – mondta.

– *Gracias, Juan* – feleltem kedvesen. – *Adios!*

Ő megmerevedett egy pillanatra, de mosolygott. Kimentem az üzletből, össze voltam zavarodva. Ez rasszizmus, ha felismerjük, ha valaki bevándorlók gyereke, és az anyanyelvén szólunk hozzá? Vagy figyelmesség? Jobb lenne simán csak angolul? Jobb lenne simán csak angolul, határozta el. De lehet, hogy inkább elkerülöm ezt a kávézót ezután.

2.

A Google Maps szerint 57 perces buszozás várt rám a parkig – el is döntöttem, hogy az interjú után eszem valamit, bekapok egy csípős csirkés burgert valahol. Elsétáltam a megfelelő buszmegállóig, és ott felszálltam a 22-es buszra. Sikerült leülnöm egy rövid hajú, fekete nő mellett, aminek örültem: azért egy órát nem ácsorognék.

Néhány kertvárosias, zöld utca után átmentünk egy kisebb hídon a Ribauld folyó fölött. Ez a folyó elég vékonyka, viszont arról nevezetes, hogy teljes hosszában a városban marad: itt ered, és itt is ömlik bele egy szélesebb folyóba, a Trout-ba – ami aztán szintén belefolyik legnagyobb folyónkba, a St. Johnsba. Jacksonville hatalmas területen fekszik, ez az egész USA legnagyobb kiterjedésű városa, úgy bizony, elsősorban a folyóinak köszönhetően, amelyek keresztül-kasul szabdalják a várost, változatos formájú félszigeteket és szigeteket létrehozva. Vannak egész erdőnyi fák és mocsaras területek is a városrészek között, amelyeket még nem vágta ki illetve csapoltak le, hogy új utcákat húzzanak fel a helyükön – ezek is növelik a város területét. Nem lakik itt sok ember, azt hiszem, csak egy millió körül, de ők nagyon szellősen vannak szétszórva. Az egész Floridai-félsziget egy mocsaras, erdős vidék, és Jacksonville sem kivétel. Mi jóval északabbra vagyunk ugyan Miami-nál, de ez csak a pálmafák kisebb számában érhető tetten (nálunk több a normál lombhullató fa), de itt is bárkivel megeshet, hogy aligátort vagy kígyót talál a kertjében. Az én albérletem szerencsére egy emeletes házban van. Azért költöztem ide a messzi északról, mert szó szerint melegebb éghajlatra vágytam, de azért Miami túl sok lett volna. Ott nagyobb a hőség és nagyobb a bűnözés, én Jacksonville-re vágytam a zöld utcáival, a nyugalommal. Szinte az egész város kertvárosi lakónegyedekkel van tele, családi házak meg templomok mindenfelé, és csak egy-két helyen vannak toronyházak, üzleti negyedek. Avatatlan szemlélő rákérdezne, hogy mégis hol dolgozik ez a sok ember, én viszont tudom, hogy nagy részük sehol, ugyanis nyugdíjas. Az egész országból költöznek ide nyugdíjasok, hogy utolsó évtizedeiket gyakorlatilag végignyaralják: csak napoznak a kertjükben, és kapják a pénzt. Én nem akartam a visszavonulásomig várni erre az életre, én az egész felnőtt életemet ebben a melegben, csendben és nyugalomban akartam leélni. Informatikusi meló mindenhol akad, délután meg csak fekszem a medencében, ha lesz egyszer. Imádom a kertvárosokat. Most viszont épp a belváros szíve felé tartottam.

Az egyik buszmegállónál leszállt a mellettem ülő nő; egy félmeztelen fekete férfi várta aranyláncsal a nyakában. Csak néztem őt – tényleg ennyire meleg lenne? A hírek szinte állandóan erdőtüzekről szólnak, tényleg nagyon melegszik a klíma, de azért egy pólót simán fel lehetne venni. Mindegy. Mivel a nő leszállt, az ablak mellé húzódhattam. Néztem az elsuhanó fákat és a családi házak végtelen sorait. A busz néha elfordult, és sokszávos autópálya-hidak alatt is átmentünk. Aztán bekanyarodtunk egy nagy buszpályaudvarra, ahol bemondták, hogy a busz átváltozik 8-as busszá, de maradjunk rajta, mert megyünk tovább. Ez megfelelt annak, amit a Google Maps írt. Már csak hatpercnyi utazás várt rám. Itt már kevesebb volt a fa, amely a belváros közelségét hirdette. Indult tovább a busz, és csakhamar át is mentünk a hosszú Acosta hídon, a St. Johns folyó fölött. Utána a busz lefordult az autópályáról, és megállt a Treaty Oak Park mellett. Leszálltam.

A busz mesterséges hidege után mellbevágott a kinti hőség. Nem, nincs szükség pólóra sem, rajtam meg még farmerdzseki is volt. Az utcasarkon állva nyújtózkodtam kicsit, mert elgémberedtem az egyórányi fekvésben. Ásítás közben felnéztem az előttem álló épületre: „Prudential Insurance”, hirdette a homlokzatán a felirat. Akkor itt lesz valahol a Prudential Drive. Megnéztem az utcatáblát, és valóban, a megfelelő út szélén álltam. Összeszedtem magam, és megindultam a park irányába. Elsétáltam a park díszes, vörös kapuja mellett, és folytattam utamat, a másik oldalára. A park után egy hatalmas, kupola alakú üveg-acél épület következett, bejárata fölött azzal a furcsa névvel: Hotel Chicxulub. Helyben vagyunk.

Fehér, Star Wars-os póló volt rajtam – a mi szakmánkban csak az XCode-ot vesszük komolyan, a dress code-ot nem –, ezért nyakig begomboltam a farmerdzsekimet, hogy valamennyire megfelelően nézzek ki egy interjúhoz. Odabent úgyis lesz légkondi. Beletúrtam a hajamba is. Meglepően gyorsan vert a szívem. „Csak egy tét nélküli interjú”, emlékeztettem magam. Bemegyek, dumálok valakivel, aztán elmegyek enni, mert már korog a gyomrom, ennyi a terv. Indulás. Határozott léptekkel megközelítettem a főbejáratot. Széles, üveg-acél ajtó volt, rajta egy nyomtatott lappal:

ZÁRVA
Nyitás a közeljövőben

Na ne már. Közelebb hajoltam, és tenyerem élét az üveghez nyomva bekukucskáltam az épületbe. Egy barna recepciós-pultot láttam, mögötte egy szőke fejet, amely maga elé nézett. Vannak itt tehát: nem feleslegesen tettem meg ezt az utat. Felegyenesedtem, és erővel kitártam a nehéz ajtót.

Ahogy beléptem, a szőke nő felnézett rám. Harmincsnak látszott. Talán az ő kollégája leszek? Én is itt fogom fogadni a vendégeket? Ahogy közeledtem a pulthoz, másként esett rá a fény a kupola üvegbetétein keresztül, és sok kicsi tükrös felületű díszítőelem csillant meg az elején: egy dinoszaurusz-csontváz volt kirakva krómozott fémcsíkokból; egy T. Rex csontváza, amennyire meg tudtam állapítani. Meghökkenem. Csak nem egy dínó témájú szálloda lesz ez? Minden szobában dínós tapéta, kicsi, elektromos tűzhányó a kandalló helyén, szárnyas dínófigurák lógnak a mennyezetről? Odaléptem a nőhöz, aki mosolyogva várt.

– Hello – köszöntem. – A harmincnapos álláslehetőség miatt jöttem, a nevem Adrian Smith.

A nő mosolygott.

– Egy pillanat, és máris hívom az interjúvoló kollégát – mondta, és a fülén lévő headsethez nyúlt. Csak nagyon halkán szólt bele, de én elkaptam, amit mondott: „Gyere, itt van Adrian.”

Elkerekedett a szemem egy pillanatra, de nyugalmat parancsoltam az arcizmaimra. Nem lehetséges, hogy tudnak rólam. Talán összetévesztenek valakivel. Egy másik Adrian már idetelefonált, és hasonló a hangunk. A cégnév alapján kikereszte a hely telefonszámát, nem csak idecsörtetett szó nélkül, mint én. És biztos vicces fickó lehetett a telefonban, mert a nő nagyon melegen mosolygott rám.

Ajtó nyílását hallottam, és léptek csattogtak a márványpadlón. Oldalra néztem, és egy öltönyös, fekete férfi közeledett széttárt karral.

– Adrian! – mondta, és félúton lelassított. – Gyere, itt van az iroda a folyosó végén, rendezzük le azt az interjút.

– Rendben – hebegtem. A szívem továbbra is szaporán vert. Vagy arról felismert, ami lehetetlen, vagy csak bárkit Adriannek szólított volna, akít a pultnál talál. A férfi elindult visszafelé, és én siettem, hogy utolérjem. Együtt csattogtunk tovább a visszhangos folyosón.

– A nevem Dave Brown, a személyzeti alelnök vagyok, én foglalkozom minden, titeket érintő ügygel, beleértve a felvételt is – csevegett a férfi. – Meleg napunk van, mi? Január vége és huszonnégy fok, na ezért szeretem én Floridát.

– Igen, én is ezért költöztem ide – válaszoltam. – Eredetileg Columusból származom, Ohio-ból.

– Ott most mindenki nyakig jár a hóban, mi? – nevetett a férfi.

– Igen, valahogy úgy.

Odaértünk az irodájához, betessékelt. Csak egy asztal volt benne, székekkel elől-hátul. Leültem, és ekkor megláttam még egy berendezési tárgyat. A falon egy térkép volt szépen bekeretezve, mint egy festmény: a Mexikói-öblöt ábrázolta. Ott volt a Floridai-félsziget, mellette Luisiana és Texas, aztán lejjebb Mexikó, alatta Dél-Amerika felső csücske, a tengerben pedig a szigetek: Jamaica, Kuba, a Bahamák... Érdekes választás dekorációnak.

A férfi helyet foglalt a kép alatt, maga alá tornászta a székét, és összekulcsolta a kezét az asztalon. Rövid, szürkülő körszakállat viselt, vagy esetleg csak nem borotválkozott napok óta, nem voltam biztos benne; de ez a hanyagság fiatalos lazaságot kölcsönzött neki, holott nyilvánvalóan ötven fölött járt már. Öltönyében szintén elegánsnak, mégis lazának tűnt. Idris Elba jutott róla eszembe.

– Nagy nap ez a mai, Adrian – mondta ragyogó arccal. – Nagyon örülök, hogy végre eljutottunk az interjúig. Itt kezdődik minden. És őszintén mondom, megtisztelő, hogy én lehetek itt veled ezen a napon.

Megint elkerekedett a szemem. Mondjuk az egy elég általános kijelentés, hogy az interjúval kezdődik minden, ez tényleg így van, de mégis, miért örül nekem ennyire? Minden jelöltnek így örülnek itt?

– Én is, khm, én is örülök, hogy végre itt lehetek, egy órát buszoztam – hebegtem. – Sajnos nem hoztam önéletrajzot, épp csak megláttam a hirdetést, és idejöttem. Ide se telefonáltam, elnézést, de azt írták, személyesen...

A férfi intett.

– Nem probléma, Adrian, a kollégák mindent meg fognak mutatni. A munka nem könnyű, de imádni fogod, életed legjobb harminc napja lesz, ezt megígérhetem.

Lehajolt egy oldalsó fiókhöz, kihúzta, és kivett belőle egy nyomtatványt.

– Fontos kérdéseim vannak hozzád, Adrian. De mielőtt belevágunk, kérlek, írd ezt alá. – Elém helyezte a nyomtatványt. – Ez egy titoktartási nyilatkozat. Még fiatal a cégünk, biztos megérted. Hamarosan nagyon híres lesz, de addig is szeretnénk zavartalanul dolgozni a nyitáson.

– Értem – bólogattam –, nem gond.

Magam elé húztam a papírt, és elkezdtem olvasni.

TITOKTARTÁSI NYILATKOZAT

Amely létrejött egyrészt a Hotel Chicxulub, Inc., 69 Prudential Drive, Jacksonville, FL (továbbiakban: Cég), másrészt Mr. Adrian Smith, 3/c, 1136 Rowe Avenue, Jacksonville, FL (továbbiakban: Munkavállaló) között...

Itt eltátottam a számat. Ez a nevem és lakcímem! Én nem tollal odafirkálva valami pontozott vonalra, hanem *belegépelve a szövegbe*, de ez mindegy is, mert *nem tudhatják, hol lakom!* Felnéztem a férfira, aki ravaszul vigyorgott. Kezét elhúzta a szája előtt, mintha zipzárral bezárta volna, és vigyorgott tovább. Megszédültem. Visszanéztem a papírlapra. A legalján volt egy vonal, alatta megint az én nevem. El sem olvastam a többit. Remegő kézzel a tollért nyúltam, és aláírtam a nyomtatványt.

Hátradőltem a széken, bár inkább hátraestem. Szerencse, hogy megtartott a támla, mert különben lefordultam volna a földre.

– Mi folyik itt? – szakadt ki belőlem a döbbenet. – Honnan ismernek engem?

A férfi mosolyogva megnézte az aláírásomat, eltette a papírt, majd visszanézett rám.

– Persze, hogy ismerünk, Adrian, minden munkavállalónkat ismerjük. Öten lesztek recepciósok, és istenien fogtok szórakozni.

– De honnan tudhatják? – követelőztem. – Ez lehetetlen!

A férfi előre hajolt, a szemembe nézett.

– Adrian. Adrian. Figyelj rám. Ne félj semmitől. Lélegezz mélyeket. Hamarosan minden világossá válik. Az, hogy ismerünk téged, az egyszerűen a cégünk profiljából ered. Mindent el fogok magyarázni. Rendben? Megnyugodtál? Képes vagy folytatni a beszélgetést? Mert ez nem igazi állásinterjú, hiszen tudjuk, hogy nekünk fogsz dolgozni, most csak megbeszéljük a munkával kapcsolatos legfontosabb tudnivalókat. Rendben? Haladhatunk tovább?

Ez nem igazán segített az idegességemen. De bólogattam. Egy egész beszédet készítettem elő magamban az utazás alatt arról, hogy szoftverfejlesztő vagyok, de új kihívásokat keresek, bla bla bla, de úgy tűnt, nem lesz szükség rá.

– Jó. Akkor hadd tegyem fel az első fontos kérdésemet. Mit tudsz a FluxVortex cégről?

Meghökkenem ezen. Mi köze ennek bármihez is? Ez a kérdés annyira légből kapott volt, annyira nem ide illő, hogy el is felejtettem a pánikomat.

– A FluxVortex? Az volt Elon Musk vicc-cége négy vagy öt évvel ezelőtt, amikor a két milliárdos, Jeff Bezos és Richard Branson felmentek az űrbe a saját magán-űrcégükkel. Az emberek az interneten fel voltak háborodva, hogy inkább a szegényeket segíthetnék, ha ennyi pénzük van, vagy fizethetnének rendes adót a cégeik után, ilyesmi. A csúcs az volt, amikor Elon Musk is beszállt: ő azt írta a Twitterén, hogy ő meg megvalósítja a kereskedelmi célú IDŐutazást. Létrehozott egy weboldalt is, a fluxvortex.com-ot, amelyen megemlítette, hogy DogeCoin is elfogadják, és ETTŐL felment a DogeCoin árfolyama. Nagyon vicces volt. Aztán persze megszűnt a weboldal, mert csak poén volt az egész. De hogy jön ez ide?

A férfi szélesen elvigyorodott, és széttárta a karját.

– Isten hozott a FluxVortexnél!

– Mi? – nyögtem.

– A cég nem szűnt meg, Adrian, csak átalakult. Mi egy francia befektető társaság vagyunk, megvettük Elontól az időturizmus ötletét a weboldallal együtt, és ő el is adta nekünk jelképes egy dollárért. Nem értette, miért csináljuk ezt, de elmondtuk neki, hogy ténylegesen rendelkezünk az időutazás elméleti és gyakorlati megvalósíthatóságának eszközével, és céget akarunk alapítani rá. Csak nevetett, pedig mi tényleg feltaláltuk az időutazást, Adrian. Viszont felismertük, hogy milyen veszedelmes fegyver is ez, hiszen egy időgéppel át lehet írni az emberiség egész történelmét is akár, így rájöttünk, hogy csupán egyetlen időpontra lehet biztonságosan visszautazni, és ennek megfelelően át is neveztük a céget, a weboldalt, és meghatároztuk a végleges profilunkat is. És itt jön a képbe a második fontos kérdésem: mit tudsz a Chicxulub-eseményről?

– Ó basszus – kaptam a fejemhez. Megint felnéztem a férfi feje fölött lógó térképre. Már tudtam, honnan volt ismerős ez a név. Nem egy Lovecraft-szörny neve. – Az volt a meteor, ami kipusztította a dinoszauruszokat.

– Úgy van – bólintott a férfi elégedetten.

Megszédültem. Egyetlen egyszer szívtam fűvet, egy egyetemi házibulin, akkor hullámzott körülöttem a szoba úgy, mint most. A gyomrom úgy összeszorult, hogy majdnem elhánytam magam.

– Ez a cégünk profilja – mosolygott a férfi az asztal túloldalán –: turistákat küldünk vissza hatvanhat millió évvel ezelőltre, a Chicxulub-eseményt megelőző hónapba, fejenként kétszázötvenezer dollárért. Hát nem nagyszerű?

3.

– Itt jöttök a képbe ti, öten – folytatta a férfi. – Nem itt fogtok dolgozni, azaz nem *most*, hanem a múltban: OTT fogjátok fogadni a vendégeket. Ott is felépítettünk egy látogatóközpontot. Minden vendég egy napot tölthet el a katasztrófa előtti hónapban, amikor már látszik a meteor az égen, és ti fogjátok őket a sátrukhoz kísélni, körbevezetni a táborban, és nektek kell megbizonyosodni arról is, hogy biztosan elhagyják a múltat a huszonhárom órájuk lejárta után.

– Huszonhárom óra? – motyogtam. – Miért?

– Akkoriban ennyiből áll egy nap – vont vállat a férfi. – A Föld gyorsabban forog egy kicsivel. Az ottani munkavezetőtök, Sarah mindent bővebben elmond majd.

Magam elé meredtem. Bámultam az asztallapot, és elképzeltem, hogy ott járkálok az őskorban, egy dzsungelben, és turistákat kísérek a sátrukhoz. Hatvanhat millió évvel ezelőtt. Megköszörültem a torkom.

– Vagyis, valójában már elmondott mindent.

– Tessék? – lepődött meg a férfi.

– Sarah már mindent elmondott nekünk hatvanhat millió évvel ezelőtt. Csak számomra még nem történt meg.

A férfi a homlokát dörgölte.

– Igaz, így is mondhatjuk. Bevallom, ez a dolog időnként még mindig fejfájást okoz nekem. Az időutazás nagyon furcsa dolog. Időnként nehéz megérteni. Van olyan szabályunk is, hogy ha önmagunkkal találkozánk, akkor nem szabad beszélgetni. Egyáltalán, senkivel sem szabad beszélgetni, aki hozzád képest más időből jött. A szabályokat is el fogják... elmondták nektek.

– Szóval ezt jelenti az egzotikus környezet? – kérdeztem felegyenesedve a székből. Kezdem magamhoz térni. Mindenre lesz magyarázat.

– Ezt bizony. Ennél messzebbre senki sem utazhat. Mármint úgy, hogy közben helyileg ugyanitt marad.

– Szóval nem utazunk oda, Közép-Amerikába? – mutattam a térkép felé.

– Nem – rázta a fejét a férfi. – Az időgép csak időben mozdít el, térben nem. És nem kívánhatjuk meg a klienseinktől, hogy olyan messzire kelljen utazniuk, át a mexikói határon, le a dzsungelre, csak hogy igénybe vegyék a szolgáltatásunkat. De nem is szükséges, Jacksonville teljesen megfelel a célnak, több szempontból is. Egyrészt van saját repülőtere, egyszerű elérni bárholonnan. És a múltban is létezik. Mármint a terület, ahol Jacksonville lesz, kint van a szárazföldön. A múltban melegebb a klíma, sarki jégsapkák sincsenek, emiatt magasabb a vízszint: az egész Floridai-félsziget víz alatt van, kivéve Jacksonville-t, de annak is csak az északi felét: az ottani látogatóközpontunk a tengerpart közelében fekszik, mármint a *déli* tengerpart közelében. Igen, ott keletről ÉS délről is tenger határol minket. A tengerpartról gyönyörűen látszik a közeledő meteor. Közelebb menni felesleges lenne, a becsapódást úgysem várjuk meg ugye, látni pedig bárholonnan lehet a meteort. Jacksonville helyzetével azért is szerencsénk van, mert a robbanás epicentrumától számított ezermérföldes körön belül fekszik. Ott minden elporlad a robbanás hőjétől, így nem számít, ha egy turista eltapos egy lepkét, vagy elhagy egy műanyag poharat, érted. Minden elporlad. Nyilván azért óvatosak vagyunk. Meg fogod látni, az ottani látogatóközpont fából van, még festve sincs, de a hónap végén így is lebontjuk, amit tudunk, és visszahozzuk a jövőbe. Semmi esélyt nem akarunk adni annak, hogy valami esetleg ott marad, és összezavarja a huszadik század régészeit. Az senkinek sem lenne jó.

– Az biztos – bólogattam.

– Igazából műanyag poharak sincsenek. Azok is papírból vannak.

– És nekem ott kéne lennem végig a harminc napon keresztül?

– Igen. Hát nem nagyszerű? Mások kétszázötvenezer dollárt fizetnek egyetlen napért, ti meg ott lesztek harminc napon keresztül ingyen, teljes ellátással, és még pénzt is kaptok érte. A pénz nem sok, inkább csak jelképes, ezt meg kell értened, csak a törvényben előírt minimálbért fizetjük, viszont megkapjátok mellé ezt a hihetetlen kalandot, sőt, mivel az elutazás napjára hozunk vissza titeket, így el sem veszítitek azt a harminc napot: így gyakorlatilag harminc nappal meghosszabbítjuk az életeteket. El sem kell búcsúznod senkitől, mert amikor elmész, azonnal vissza is jössz. Csak esetleg barnább lesz a bőröd egy kicsivel.

– Hihetetlen. – Mosolyt erőltettem az arcomra. Ha nem hallucinálok, és mindez tényleg elhangzott itt, akkor ezt meg akarom nézni magamnak. De úgyis csak hallucinálok, ilyen nincs. Leborult a busz az Acoste-hídról, éppen fulladozom, és ilyeneket képzelgek.

– De nagyon sok munkátok lesz – folytatta a férfi. – Kapcsolatban állunk cégünk jövőbeli változataival, így pontosan tudjuk, mikor mennyi kliens érkezik. Igyekszünk egyenletesen elosztani őket, de csak harminc nap áll a rendelkezésünkre. Elég annyit mondani, hogy minden nap egy nagy csapat vendéget kell a sátrához kíséretnek.

– Ja értem – kerekedett el a szemem. – Bármeddig marad is fenn a cég, a vendégek mindig ugyanabba a harminc napba érkeznek. Hányan fognak ott nyüzsgögni minden nap?

– Azért annyira ne félj. A cég csupán hat évig fog működni, nem tovább.

Eltátottam a számat.

– Ezt is tudják? Ilyen pontosan?

– Igen – mosolygott. – A történelmünk úgyszólván meg van írva, mi csak végigmegyünk a megírt eseményeken. Amint megnyitunk, nagy felzúdulás lesz abból, hogy turistákat utaztatunk a múltba, de ez a médiafigyelem csak reklám lesz nekünk. Mindenki felismeri majd az időutazás veszélyes mivoltát, ahogy mi is felismertük, de bemutatjuk majd, mennyire biztonságos az egész, hogy a turistáknak esélyük sincs megváltoztatni a történelmet, akár még dinoszauruszokra is lehet vadászni, úgyis kipusztulnak, satöbbi. Együttműködünk a hatóságokkal, beengedünk minden állami megfigyelőt, húzzuk az időt. A Kongresszus sokáig döntésképtelen lesz, hat évig tárgyalják az ügyünket, és a végén nagy nehezen eldöntik, hogy az időutazás úgy ahogy van, illegális. Viszont nem tudják ezt a múltbeli változatukkal

közölni, mert ahhoz igénybe kellene venniük azt a szolgáltatást, amit épp betiltottak, így beleegyeznek abba, hogy hat évig legális az időutazás. Ezt használjuk ki.

– Fantasztikus – motyogtam.

– Amint minden készen áll, nyitunk. Ez már csak két hét. És aztán robban a bomba.

4.

A férfi mosolyogva figyelt engem az asztal túloldaláról, mint aki nagy titkok tudója: élvezte, hogy sokkolhat engem ezekkel az információkkal. És biztos több is van, ahonnan ezek jöttek. Tévedtem az Idris Elbás hasonlattal: ezzel a titokzatos mosolyával inkább Morgan Freemanre hasonlított. A kettő keveréke volt. Idris Freeman.

– Szóval, mit gondolsz? Tudom, ez kicsit sok volt egyszerre. Emészgesd az elhangzottakat, Adrian, gondolkodj.

Bár úgyis tudom, hogy igent mondasz, a te sorsod is meg van írva: tudjuk, hogy ledolgoztad a harminc napodat, ez tény, benne van a céges adatbázisban. A történeted kőbe van vésve, Adrian, nincs menekvés.

– És ha most elüt egy autó hazafelé menet? – vágtam vissza.

– Nem üt el: az a bizonyíték, hogy ledolgoztad a hónapodat.

– De ha *szándékosan* üttetem el magam? Az előbb hallott információk birtokában? Akkor is kőbe lesz vésve a történetem, csak máshogy: akkor nem utazom vissza, és az lesz a természetes, hogy nem ismer engem.

A férfi megvakarta a fejét. Elgondolkodott ezen.

– Lehet. Vagy sem. Fogalmam sincs, megmondom őszintén. Neked viszont nagyon jól megy ez a négydimenziós gondolkodás, Adrian – mutogatott felém. – Nagy jövő áll előtted az iparágban. Illetve nagy múlt, a fene egye meg. Lehet, hogy a recepciós munka csak a kezdet lesz.

– Vagy volt – kacintottam rá.

– Jaj, hagyjuk.

Felállt az asztaltól.

– Azt hiszem, egyelőre minden lényeges tudnivalót átvettünk. Jöhetsz akár holnap reggel is, vagy gondolkodhatsz egy hetet, teljesen mindegy, úgyis ugyanarra a napra küldünk vissza. – Megvonta a vállát. – Akár itt is maradhatsz a teljes hat évre, végignézheted cégünk diadalmenetét azzal a tudattal, hogy te közben a múltban dolgozol, és hozzájárulsz a sikereinkhez, csak aztán ne felejtés el ténylegesen is visszamenni.

– Ez nagyon király – vigyorogtam, miközben magam is feltápáskodtam a székből.

– De szerintem legjobb ezt gyorsan letudni.

– Persze, szerintem holnap jövök is.

– Kiváló! Javasolom a reggelt. Mindenképpen reggelre küldünk vissza ugyanis, és ha délután utazol, akkor jó hosszú napnak nézel elébe.

Ezen is vigyorogtam. – Jet lag? Időutazástól?

– Igen, mi time lagnak nevezük. Majd megtanulsz mindent. Ó, tanulásról szólnán...

Lenyúlt, és ismét kihúzott egy fiókot. Ezúttal egy színes füzetet vett elő, és felém nyújtotta.

– Ez egy brosúra, amely elmeséli, hogyan zajlott le maga a katasztrófa. Kis történelemóra, alkalmazottaknak.

Hogy válaszolni tudj a vendégek kérdéseire. Tanulmányozd át alaposan.

– Rendben – feleltem, és átvettem a brosúrát. – Szerintem a buszon elolvasom. Egy óráig tartott az út ide.

– Jó ötlet.

Megkerülte az asztalt, és az ajtóhoz sietett. Kinyitotta nekem.

– Én itt maradok, Robert barátod is idetéved hamarosan.

– Robert barátom? – csodálkoztam. Aztán leesett. – Ja értem, együtt fogok dolgozni vele – mosolyogtam. – Jó beszélgetést vele is.

– Köszönöm. Te meg élvezd ki az utolsó délutánodat a jövőben. És ne feledd: senkinek egy szót se!

– Persze, persze, tudom. Igazából én sem vagyok biztos benne, hogy tényleg hallottam, amit hallottam. Viszlát.

– Viszlát, Adrian – Barátságosan a kezét nyújtotta. – Sok ruhát ne hozz, úgyis egyenruhában lesztek, amit mi biztosítunk. Csak fogkefét hozz meg ilyesmit.

– Rendben – mondtam, miközben megráztam a kezét.

– Ja, és miközben pakolsz, jó ötlet lenne, ha a neten is utánanéznél a katasztrófának; a brosúra elég vázlatos.

Addig csináld, amíg lehet, a múltban nem lesz internet.

– Nem lesz internet? – torpantam meg. – Erre nem is gondoltam. Egy hónap net nélkül? Szeretnék felmondani.

– Pofa be, Adrian – vigyorgott a férfi, és becsukta az ajtót.

Kifelé menet rámosolyogtam a szőke recepciósra, és eltűnődtem azon, hogy ő vajon mennyit tud. Az biztos, hogy arcról megismert engem.

Visszafelé ismét elmentem a park mellett, majd megkerültem azt, és a túloldalán találtam egy Southern Grill nevű éttermet. Jobban örültem volna egy Burger Kingnek, mert imádom a csípős csirkés burgerüket, de azt nem láttam sehol. Mindegy, bementem ide. Nekik csak normál marhahúsos burgerük volt, így azt kértem salátával meg sült krumplival. Leültem egy viszonylag csendes sarokba. Nagyon sűrűn voltak egymás mellett az asztalok, és a helyiség végében színpad hirdette, hogy élő koncerteket is tartanak itt. Most csak latinós gitárpengetés szólt a hangszórókból.

Először is betömtem az arcomba a burgert, mert már szédelegtem az éhségtől, és csak azután vettem magam elé a brosrút.

Egyszerű, matt papírra nyomták – látszott, hogy ez csak az alkalmazottaknak szól. A turisták biztos fényes papírt kapnak, több képpel és ismertetővel, marketing szöveggel. Ez a változat csak néhány oldalból állt, és pontokba szedve ismertette a főbb tudnivalókat.

Iskolai tanulmányaimból nem emlékeztem semmire a becsapódás körülményeiből. Mitől haltak ki a dinoszauruszok, és miért csak ők haltak ki? Mi történik akkor, amikor becsapódik egy meteor? Csak arra emlékeztem, hogy hatvanöt millió évvel ezelőtt történt. Idris Freeman viszont hatvanhatot mondott. Gyerekkorom óta eltelt volna egy millió év? Rohadt öreg vagyok, tudtam én.

Bekaptam egy darab sült krumplit, és fellapoztam a brosrút.

1. A K-Pg határvonal

Ez volt az első szekció. Elmesélte, hogy az egész Földön megtalálható egy kb. két centi vastag réteg a talajban, amely gazdag irídiumban, és vannak benne megszilárdult láva- és üvegcsépppek is. Az irídium egy fém, amely a földfelszínen ritka, mivel a Föld kialakulásakor lesüllyedt a mag közelébe, meteoritokban viszont gyakori – tehát ha a földfelszínen találunk irídiumot, az nagy valószínűséggel kintről jött. Üveg pedig ugye akkor keletkezik, ha a homok megolvad. Ez a határvonal a Földön mindenhol megtalálható: az egész földkerekségen szétszóródott az irídium és a megolvadt homok. Közép-Amerika felé haladva egyre vastagodik a réteg, és eddig csakis alatta találtak dínócsontvázakat, fölötte nem. Mellékeltek egy fotót is: egy férfi térdelt egy kanyon falánál, és egy vékony, fehér réteget mutatott, amely tényleg élesen eltért az alatta és fölötte húzódó barnás színű rétegektől. Oké, eddig tiszta. Bekaptam egy krumplit, és átnéztem a másik oldalra.

2. A meteor

Ez a rész elmesélte, hogy a meteor egy kb. tíz kilométer átmérőjű tömör szikladarab volt. Ezt úgy a legegyszerűbb elképzelni, hogy a földfelszíntől fel az utasszállító repülőgépek csíkjaiig ért volna. „Vagy képzeljük el az egész Mount Everestet, ahogy az űrben száguld, méghozzá gyorsabban, mint a kilőtt puskaolyó,” szemléltette a broszúra. „Harmincszor gyorsabban.” Megállt a számban a sült krumpli, ahogy megpróbáltam elképzelni azt a sebességet. Ha egy akkora hegy becsapódik bárhová, ott tényleg kő kövön nem marad.

Ehhez a részhez is mellékeltek képet. A Hold látszott rajta, D alakú holdsarló, a jobb oldalán és kicsivel alatta pedig egy kisebb fénypont, amely nem pontszerű volt, mint egy csillag, hanem krumpli formájú, egyik oldalán vastagabb, másikon vékonyabb. Ez lehetett a meteor. Bekaptam egy újabb krumplit, és majdnem olvastam is tovább, amikor megakadt a szemem egy apró részleten. Közelebb hajolva láttam, hogy a meteort is alulról és jobb felől világítja meg a Nap fénye, ugyanúgy, mint a Holdat, így ez is nagyjából D alakú, csak eltorzulva, mivel ez nem tökéletes gömb. És ekkor jöttem rá, hogy ez egy *fénykép*. Eltátottam a számat is, majdnem kiesett belőle a krumpli. Ez nem egy művész által elképzelt festmény a közeledő meteorról, hanem egy kibaszott FOTÓ! Valaki az őskorban lefotózta a meteort, és visszahozta a képet a jövőbe! Basszus, ezek tényleg megcsinálták...

Hitetlenkedve olvastam tovább.

3. A becsapódás

Ez a rész pontokba szedve mesélte el, mi is történt pontosan azon a napon. Az elején csak rágni felejtettem el, aztán a levegő is belém szorult, ahogy végigmentem a borzalmas eseményeken.

A meteor már a felső légkörbe belépve úgy felizzott, hogy a hó megölhetett több ezer állatot odalent, és lángra lobbantotta a dzsungelt. A hő fénysebességgel terjed, nyilván előbb leért, mint maga a meteor.

A meteor is öt másodperc alatt átszelte a teljes légkört. Az a Mount Everest méretű hegy öt másodperc alatt átsuhan a teljes, vastag légkörön.

Becsapódott, és harminc kilométer mély krátert robbantott ki maga alatt. Tehát az utasszállító gépek repülési magasságának háromszorosát, le a föld mélyébe.

A robbanás tűzgolyója fényesebb volt a Napnál, és a forróság ezer mérföldes körben mindent elporlasztott, gyakorlatilag sterilizálta a földet.

Az egész Föld megremegett, a Richter-skála szerinti 11-es erősséggel. A Föld magától nem képes ekkora földrengést produkálni.

A földrengés hatására a földkerekség összes szunnyadó vulkánja felébredt és kitört, mérgező gázokkal árasztva el a légkört.

A robbanással sok-sok köbkilométernyi olvadt kőzet, fém és üveg került a légkörbe.

A robbanást szerte a Földön hallani lehetett, a lökéshullám szele odaát Európában is fákat döntött ki.

Szökőár is szétterjedt kilométeres hullámokkal, a Föld minden tengerpartján megemelkedett a vízszint.

A törmelék visszapotyogott a földfelszínre; a becsapódás környékén toronyháznyi sziklák hullottak az égből, távolabb kavics, még távolabb homokszem méretű olvadt kő-, fém- és üvegcsépek záporoztak.

Ezek a forró, olvadt porszemek az egész Földet beterítették, és miközben visszahullottak, mindenhol felforrósították a levegőt. A Föld túloldalán lévő Mongóliában például a 150 fokot is elérte a hőmérséklet. Erdőtüzek lobbantak fel mindenhol, a kisebb tavak, folyók elpárologtak, az állatok pedig elevenen megsültek.

A Földön az összes erdő és mező lángra kapott, gyakorlatilag az összes fűszál hamuvá égett azon a napon.

A terjedő porfelhőkből villámok is csapkodtak, pont úgy, ahogy a vulkánkitörések hamufelhőiben szoktak.

Mindez az első másfél órában lezajlott. Tehát a dinoszauruszok nagy része már ekkor elpusztult.

Aztán abbamaradt a földrengés, elállt a lávaeső, lenyugodtak a tengerek hullámai, de továbbra is lángoltak az erdők, látni sem lehetett a füsttől, minden tele volt hamuval és megégett testekkel, és az eget eltakaró porfelhő is ott maradt.

A becsapódás során rengeteg kén is felszabadult, amely savas esőket eredményezett.

Hát így néz ki a világvége. Izzadt hajamba túrtam. Remegett a kezem. A kurva életbe. A Föld legrosszabb napja lehetett ez. Elképzelttem, ahogy milliányi porszem csíkozta tele a füstfelhő takarta eget, sötét van, a nagytestű dinoszauruszok egymást lökődve menekülnek, de nincs hová bújni, és folyamatosan nő a hőmérséklet, csak nő és nő egészen százötven fokig, és a dínók egymás után hullanak el. Ezt lehetetlen túlélni. Nem csoda, hogy minden elpusztult. Aznap vége lett a világnak. Mi már egy másik világban élünk. Szinte nulláról indult újra az egész.

Nagy levegőt véve tovább mentem az utolsó szekcióra.

4. A becsapódás utóhatásai

A porfelhő tíz éven keresztül a levegőben maradt, és eltakarta a Napot. Tehát tíz éven keresztül éjszaka volt. Ez jégkorszakot eredményezett folyamatos mínusz húsz-harminc fokkal. A porfelhő miatt a hamu alól előbújó növények

és tengeri algák nem kaptak napfényt, így elpusztultak, ami magával vonta a növényevők, majd húsevők pusztulását is. Csak kis testű állatok maradtak meg, amelyek el tudtak bújni üregekben, beérték kevés étellel, és nagy számban szaporodtak. Ez magyarázza, miért csak a dínók pusztultak ki. De a kisemlősök számára is mindennapos küzdelem volt az életben maradás a jégkorszakban, jellemző volt a kannibalizmus. Miután a porfelhő leülepedett, a napfényt rögtön csapdába is ejtette a becsapódás során kiszabaduló szén-dioxid és metán, így a jégkorszak után rögtön globális felmelegedés következett. Tízezer évig is eltartott, mire visszaállt a rend, elszaporodtak a növények és állatok, és kialakultak az új táplálékláncok, immár újfajta résztvevőkkel. Dinoszauruszok hiányában a kicsi emlősök nagyra nőttek, és ők vették át az uralmat. Ha a meteor mélyebb óceánba zuhan, kisebb lett volna a kár, megmaradtak volna a dinoszauruszok, és nem fejlődik ki az ember. Ami egyik fajnak a vég, az egy másiknak a kezdet. Isten gyakorlatilag nyomott egy Reset gombot. Mit nyomott, belerúgott a Reset gombba vasalt bakancssal.

6.

Gondolataimba merülve zötyögtem a légkondicionált buszon. Nem is néztem a tájat, sőt arra sem emlékeztem, hogy kerültem a buszra egyáltalán. Elpusztult a világ. Mindent füstölgő hamu borított, és gőzölgő hullák heverték a síkságokon, ahol előző nap még dzsungel volt, és megtöltötték a kiszáradt folyómedreket is. Ott kerestek volna menedéket, de a víz is felforrított. Az a csend, milyen hátborzongató lehetett. Eltűnt minden, ami hangot adhatott volna, a dzsungel, a patakok, a prérin vándorló növényevők, a repülő őshüllők, még maga a kék ég is odalett. Csak füstfelhő és hamu mindenfelé. És az oszladozó hullák büze. Világvége. Mi egy poszt-apokaliptikus világban élünk. Ez a bolygó a dinoszauruszoké, csak ők már nem lehetnek itt egy ostoba baleset miatt. Száználcvan millió évig uralkodtak, és csupán hatvanhat telt el a meteor óta – még most is itt lennének, ha nem jön a meteor. Mi csak az imént jelentünk meg pár százezer évvel ezelőtt. Beköltöztünk a főbélők üresen maradt házába, és kineveztük magunkat a teremtés koronájának.

És öt másodperc alatt átsuhan a légkörön. Ami azt jelenti, hogy hangja sem volt: gyorsabb volt a saját hangjánál, még hozzá sokszorosan. Csak felragyogott valami fény az égbolton, forróság lett, lángra lobbantak a fák, és BUMM, vége lett a világnak. Csak így.

És ezek szerint én ott fogok dolgozni abban az utolsó harminc napban. Látni fogom a közeledő meteort, úgy, ahogy a fényképen is látszik. A turisták is szájtátva bámulják majd azt a krumplics alakú kőtömböt, mi meg majd meséljük nekik, hogy ez akkora ám, mint a Mount Everest, és öt másodperc alatt át fogja szelni a légkört, bizony. Szerencse, hogy ön holnap visszautazik; csak el ne romoljon az időgép, hehe. Ezt mindennap más turistákkal, harminc napon át. De megéri. Mert közben én is látni fogom a meteort. Látni akarom a gyilkost a saját szememmel.

7.

Elfordítottam a kulcsot, és beléptem a lakásba. Rögtön megcsapta az orromat az előszobai padlószőnyeg szaga. Valahol penészedett, valószínűleg az alsó felén, de mindhárman lusták voltunk utánajárni ennek a rejtélynek: inkább beállítottunk oda egy automata illatosítót, amelyben ezek szerint lemerült az elem. Becsuktam az ajtót, és levettem a cipőmet – Patrick és Miles cipői nem voltak ott, lévén ők dolgoztak. Én más idősíkban létezem most, számomra örök hétvége van. Zokniban átmentem a nappalin. Nyilván voltak ott ledobált ruhák, noha megegyeztünk, hogy a nappali közös terület, demilitarizált zóna, ezt mindenki egyenrangúan használhatja, senki sem sajátíthatja ki azzal, hogy ott hagyja a saját cuccait. Patrick XBOX-a természetesen kivételt képez, mivel mindhárman játszunk rajta, de a kanapén hagyott kapucnis pulóver törvénysértő. De mindegy. A kulccsokkal kinyitottam a saját szobaajtómat, és bementem.

Végre itthon. Levettem a farmerdzsekimet és -nadrágomat, majd egy nyögéssel elterültem az ágyamon.

Bámultam a plafont.

Micsoda nap... Ma reggel felmondtam a munkahelyemen, holnap reggel meg már megint dolgozni megyek. Mekkora lúzer az ilyen. Legalább egy hetet pihenhettem volna. Mindegy, majd pihenek holnaptól, miután visszajöttem. A külvilág számára azonnal visszajövök, és nem értik majd, miért vagyok hullafáradt. Meg leburnult. És miért van egy dinoszaurusz-harapás a seggemen. Nehéz lesz azt kimagyarázni. De remélhetőleg megúszom anélkül. Nem tudom, milyenek a biztonsági intézkedések odaát. Azaz odalent: a K-Pg határvonal alatt, ahová tartok. Hatvanhat millió évvel ezelőtt.

Holnap visszautazom a múltba. Tehát a jövőm a múltban van. A közeli jövőm a távoli múltban. És nem csak nekem. Csomó gazdag turista, akinek még fogalma sincs, mire fog költeni kétszázötvenezer dollárt az elkövetkezendő hat éven belül, az is mind ott gyülekezik a múltban. Ez már tudományos tény, hogy az emberek egy időben éltek a dinoszauruszokkal; ha csak egy hónapig is. Ha robban a bomba, és világhírű lesz a cég, át kell majd írni a tankönyveket. Ez a dolog kőbe van vésve. Oda van bevésve közvetlenül a K-Pg határvonal alá. Talán néhány szöveget vagy csavart is lehetne ott találni, ha célzottan kutatná valaki, minden óvintézkedés meg fából ácsolt épület ellenére is.

A jövő elvileg nincs kőbe vésve: ahogy hozzuk a döntéseinket, úgy alakul a jövőnk. De a múlt fix. Akárhogy is alakul az emberiség sorsa ezután, azok a turisták már mindig ott lesznek a becsapódás előtti hónapban, megmásíthatatlanul, akár egy borostyánkőbe zárt rovar. Ugyanolyan szerves részei a történelemnek, mint akármelyik nagy háború.

De nem, igazából a múlt sincs kőbe vésve, hiszen a múltba utazás jelenleg még a jövőben van – ami nincs kőbe vésve. Ha a titoktartási nyilatkozat ellenére elmegyek, és kitálatok a sajtónak, és vizsgálat kezdődik, akkor nem lesz időutazás senki számára, és azok a szögek eltűnnek a K-Pg vonal alól. Mégsem lesznek emberek a múltban. És a fénykép is eltűnik a brosúrából. De tényleg ez történne? Lehetséges ilyen, hogy valami csak úgy eltűnik? Erővel lehunytam a szemem. Hagyjuk. Idris Freemannek igaza volt, az időutazás tényleg furcsa dolog.

A szemem lehunyva maradt, és elernyedtek az izmaid. Addig észre sem vettem, milyen fáradt vagyok. Leterhelt a sok információ, ennek a fantasztikus titoknak a súlya, és a jövőm/múltam iránt érzett bizonytalanság. Nem is küzdöttem az álmoság ellen, nem volt erőm hozzá, elaludtam.

Álmomban rohantam, amilyen gyorsan csak bírtam, át a házak kertjei között, mint Ferris Bueller a filmben, átugrottam a kerítéseken, és csak futottam. Viharos szél szaggatta a faágakat fölöttem, és az égen sötét viharfelhők gyülekeztek. Futás közben hátra-hátrasandítottam, mert egy szörny üldözött, egy aligátor, amely olyan gyorsan futott utánam, ahogy egyetlen aligátor sem tud. Nyomkodtam az Esc billentyűt, mert közben egy laptop-kijelzőn is néztem magam, ahogy futok, de nem lépett ki a program, nem volt menekvés. Egyre fáradtam, lassultam, az aligátor közelebb ért hozzám. Elhagytam az utcákat, és egy mocsaras erdőben loholtam tovább, de nem bírtam már, megálltam, és szembefordultam üldözőmmel, lesz, ami lesz. Lihegve néztem, ahogy közeledik felém. Ő is lelassított, mellső lábaival felyomta magát a talajról, és felegyenesedett két lábra, mint egy ember, csak rücskös, zöld bőre volt, a nyakán dagadtak az erek, a fejem fölé magasodott és kitátotta a száját, amelyben tör méretű fogak sorakoztak, üvöltött, és tudtam, hogy ez egy Tyrannosaurus Rex. Újult erővel megpördültem, és futottam tovább, de ekkor megdördült az ég, rengeni kezdett a pocsolás talaj alattam, hogy majd' elestem, és zuhogni kezdett az eső. Vízcseppek helyett azonban lávacseppek hullottak, átütötték a faleveleket, egy levélben négy-öt lyukat is ütöttek, és lángra lobbantak a fák, a zöld lombkoronák üvöltő tűzkoronává változtak, égő ágdarabok potyogtak körülöttem, ahogy futottam, és sisteregve kialudtak a pocsolásokban, miközben a szörny súlyos léptei döngtek a hátam mögött.

Kopogásra ébredtem, és rándultam egyet az ágyon. Sötét volt a szobában. Izzadtságban úsztam.

– Igen? – hallottam a saját, rekedt hangomat.

Kitárult az ajtó, és szembefordított fény áradt be rajta. Meg röhögés.

– Te egész nap aludtál? – kérdezte Patrick sötét sziluettje. Hátrafordult a nappali felé.

– Hallod, Ade egész nap aludt! Most ébresztettem föl!

Onnan is röhögés jött válaszul, meg valami szövegelés, amit nem értettem a háttérzajtól. Filmet néztek, vagy játszottak.

Patrick visszafordult hozzám.

– Pizzát rendelünk, és akartam kérdezni, hogy beszállsz-e, nem tudtam, hogy alszol.

– Beszállok – mondtam. Ülő helyzetbe tornásztam magam az ágyon. – Mexikóit kérek.

– Oké. – Ismét kinézett a nappaliba. – Ade mexikóit akar. – Visszanézett rám. – Nem akarok zavarni, majd kopogok, ha megjött.

– Jó, kösz, lehet, hogy kimegyek – mondtam. – Felkapcsolnád nekem a villanyt?

Patrick benyúlt, felpöccintette a kapcsolót, majd becsukta az ajtót.

Össze kell pakolnom. Felálltam, és a hátizsákomhoz mentem, amely a falnak támasztva várta, hogy dolgozni menjünk vagy bevásárolni. Felkaptam, és a szekrényemhez léptem vele, ott viszont tanácstalanul megálltam. Ilyenkor lenne jó egy barát: beszámolóik szerint ők pontosan tudják, mikor mit kell bepakolni.

A geek pólóimra nemigen lesz szükség – egyenruhát adnak. Csak alvós póló kell. A legrégebbi, még Columusból hozott pólóimat használtam erre a célra. Beraktam közülük négyet. Az hetente egy. Nem tudom, lehet-e ott mosni egy patakban, vagy géppel, nem tudom, mennyire lesznek táboriak a körülmények. Kell alsógatya meg zokni is, rengeteg. Nincs belőlük harminc, szóval muszáj lesz mosni valahogy. De bepréstem az összeset a hátizsák aljába. Törölközőt biztos adnak, de azért beraktam a „42” feliratú geek törölközőmet. Ezt muszáj magammal vinnem egy ilyen hatalmas utazásra.

Kihúztam a fürdőszoba-fiókot, és kivettem belőle fogkefét, fogkrémet, tusfürdőt, borotvát, dezodort.

Utána rátértem a technikára. Laptopot nem viszek. Csak a telefonom kell fotózáshoz, és a tabletem szórakozáshoz. Töltöttem le rá zenét a Spotify-ról, és filmeket a Netflixről. Feltekertem egy töltőt is, és beraktam a hátizsákba. Csak lesz ott valamennyi áram, a látogatóközpontot is működtetni kell valamiről, biztos napelemek vannak a tetőn.

Amíg a filmek töltődtek, leültem az asztalomhoz, és felnyitottam a laptopot. A YouTube hiányozni fog. Elég gáz, hogy harminc napig nélkülözöm kell a kedvenc videóim, és amikor visszajövök, semmi új kontent nem lesz. Várnom kell plusz néhány napot.

Beírtam a „Chicxulub” szót a keresőbe, és megtelt az oldal találatokkal. Nagy levegőt vettem, és elindítottam az első videót. Meg kellett csinálnom a házi feladatomat.

Néztem a videókat egymás után. Közben kopogtak az ajtón, és Patrick behozta a pizzámat. El is felejtettem, hogy rendeltem egyet, de örültem neki, mert tényleg farkaséhes voltam. Patrick kérdezte, hogy mit csinálok, mire megmondtam, hogy a Chicxulub-eseményt tanulmányozom, mert nagyon érdekes. Rám hagyta. Adtam neki egy maréknyi dollárt, és visszaültem a laptop elé. A videókat nézve eszegettem meg a pizzaszleteket. Sokat tanultam. Lényegében ugyanazt mondták el a videók, amit a brosúrában olvastam, csak részletesebben, sok komputergrafikával. Úgy éreztem, készen állok a katasztrófa-idegenvezetésre. De ha mégiscsak kiderül, hogy csak képzelődtem, akkor is jó dolog a műveltségünket növelni.

Késő este volt már, amikor felálltam a gép elől, elmentem zuhanyozni (lábujjhegyen, mert a többiek már aludtak), majd bezuhantam az ágyba. Ezúttal normálisan betakaróztam, és aludtam.

8.

Reggel ugyanúgy 7:30-kor ébresztett a telefonom, ahogy mindig. Együtt reggeliztünk a sráccokkal a kör alakú konyhaasztalnál, ahogy mindig. Ma viszont csak ők ketten indultak dolgozni, én itthon maradtam. Azt mondtam nekik, elkezdek állásokat nézegetni online. Amikor délután hazajönnek, ugyanitt fogok ülni, csak talán barnább leszek, és hosszabb lesz a hajam. Igaz is, az első utam egy fodrászhoz kell, hogy vezessen majd, el ne felejtsem.

Még körülnéztem a szobámban, hogy kell-e vinnem valamit, aztán kulcsra zártam az ajtaját, és elhagytam a lakást.

Tömött hátizsákkal az ölemben buszoztam vissza a Treaty Oak Parkhoz, keresztül az ébredező városon. Próbáltam nem gondolkodni meg idegeskedni: meglátjuk, mi lesz. Először érzünk oda. Felkészítettem magam arra, hogy esetleg nem is lesz semmi az egészből: nem nyitják ki az ajtót, várok egy darabig, aztán haza kell jönnöm. Ez is megtörténhet. Ha kinyitják, akkor is még kiderülhet, hogy tévedés volt az egész, nem utazom sehová. Ha mégis minden rendben van, akkor meg csak annyi történik, hogy része leszek a világtörténelemnek, na bumm. Csak nyugi. Először érzünk oda.

A Prudential Drive sarkára érve hátamra vettem a hátizsákomat, és megindultam a hosszú, egyenes úton a végzetem felé. Bárhogy is nyugtattam magam, a gyomrom fájdalmas csomóvá szorult, ahogy múltak a percek meg a méterek, és egyre közelebb jutottam az épülethez. Elmentem a park kapuja előtt. Elmaradt mögöttem a kapu. Végül tényleg ott magasodott előttem az üveg-acél kupola, homlokzatán a Hotel Chicxulub névvel. Csak most tűnt fel, hogy nem is olyan magas ez a kupola, mint általában a szállodák szoktak lenni: nem is férne el benne sok szoba. Ez tényleg csak az indulási hely, a „szobák” – sátrak – a múltban vannak. Nagyot lélegeztem a hűvös reggeli levegőből, lassan, hogy megnyugtassam kalapáló szívemet. Aztán odamentem a bejáráshoz. Megmarkoltam a fém rudat, és kitértam az ajtót.

A recepció pultnál Idris Freeman várt egy másik elegáns öltönyben. Széttárta karját, ahogy meglátott.

– Adrian! Már vártunk.

A szőke nő is ott ült a pult mögött, ő is mosolygott rám, ahogy közeledtem feléjük.

– Azt gondoltam – feleltem félénk mosollyal, ahogy odaértem. – Amióta tudok erről a helyről, folyamatosan az az érzésem, hogy a sorsom előre meg van írva.

– Majd hozzászoksz – vont vállat a férfi. – Ez az érzés nálunk foglalkozási ártalom. Gyere, menjünk is, ne húzzuk az időt.

– Jó, ne húzzuk – mosolyogtam.

És mentünk. A nő ott maradt a pult mögött. Most az ellenkező irányba indultunk el a folyosón, és a végén egy ajtóhoz értünk, fölötte krómozott ELŐCSARNOK felirattal. A férfi (Dave az igazi neve, Dave Brown, jutott végre eszembe) színpadiasan kitérte nekem az ajtót, és előre tessékelt. Beléptem.

Odabent a kék égbolt ragyogott a ferdén emelkedő üveg-acél mennyezetén át. A kupola belsejét láttam, de nem az egészet, csak az egyik felét: a másikat fehér fal zárta le a hatalmas helyiség túoldalán. Saját fénye is volt az épületnek, lámpák lógtak a fémkeretekről odafent, a lámpák alatt pedig hatalmas, színes poszterek voltak kifüggesztve láthatatlan zsinórokon. Alattuk, a márványpadlón cserepes növények álltak mindenfelé, közöttük pedig ülőalkalmatosságok, fotelek, asztalok, a helyiség túlsó oldalán pedig egy kis kávézó. Éreztem is a kávéillatot. A kávézó mellett egy kétszárnyú ajtó vezetett ki a csarnokból, amely fölött az INDULÁSI ZÓNA felirat állt.

– Ez az előcsarnok – magyarázta Dave. – A kuncsaftok itt várakozhatnak, és közben tanulmányozhatják az Eseményt – mutatott a poszterekre.

Közelebb sétáltam, és magam is szemügyre vettem a posztereket. A becsapódás körülményeit mutatták be a brosúrához hasonlóan, de több képpel (ezúttal csak rajzok segítségével), látványosabban, szórakoztatóbban. De a lényegét átadták. Az első poszter magát a meteort mutatta be, a másodikon a becsapódás első másodperceit ismerhettük meg – a robbanást, a tűzgolyó forráságát, a lökeshullámot, a földrengést –; a harmadik megmutatta az első

néhány óra eseményeit – a cunamit, a visszahulló lávacseppeket, a felmelegedést, a hamuvá égett erdőket –; a negyedik pedig a hosszabb távú hatásokról mesélt: a porfelhő okozta nukleáris télről, a fotoszintézis leállításáról, a megmaradt állatok éhen halásáról. Az ötödik mesélt az új világ kialakulásáról, az emlősök felemelkedéséről. Elismerően biccentettem. Aki itt várakozik az utazásra, az tényleg elég jól képbe kerül azzal, hogy hová is tart.

– Kérsz egy kávét indulás előtt? – ajánlotta Dave. – Nyugodtan leülhetsz pár percre itt, nem rohanunk sehová. Ez az a hely, ahol az ember megnyugszik, és lélekben felkészül az utazásra.

– Igen, szeretnék egy kávét – egyeztem bele hálásan. – Sajnos függő vagyok, megfájdul a fejem, ha nem kapom meg a reggeli kávém.

– Semmi akadálya, és a személyzetnek ingyen jár mindenféle ital és étel. Menj csak.

Mosolyogtam azon, hogy máris „személyzet” vagyok itt, és a kávézóhoz sétáltam. Közben arra is gondoltam, hogy remélhetőleg a turistákat sem húzzák le egy kávé árával, miután legomboltak róluk kétszázötven rongyot a szolgáltatásért; az nem lenne szép. Már majdnem odaértem, amikor észrevettem a kávézó nevét: Flintstone Café. Ezen is mosolyognom kellett.

Egyetlen srác támasztotta a pultot. Kértem tőle egy flat white-ot, és miközben elkészítette, azon tűnődtem, hogy ő vajon mennyit tud. De a titoktartási nyilatkozat miatt nem is kíséreltem meg beszédbe elegyedni vele, csak vártam a kávém. Letette elém, és én elámultam a látványtól: egy tökéletes tulipánforma díszítette a kávé felszínét. Semmi polip vagy más Rorcharch-paca, aminél találgatni kell, hogy mit is ábrázol: ez egyértelműen egy szál virág volt, két oldalán levelekkel, a tetején egy szabályos szívvel, amely a szirmokat alkotta. Felnéztem a srác egykedvű arcába. A névtábláján a Giuseppe név állt. Csak nem szereztek egy igazi olasz baristát?

– Köszönöm – mondtam. – Nagyon szép.

– Nincs mit – felelte enyhe akcentussal, és arrébb ment, kidobott valamit a kukába. Biztos több százszor csinálja ugyanezt minden nap.

Elvettem a csészémet, és leültem vele az egyik asztalhoz, két pálmafa közé. Nehéz táskámat a mellettem lévő székre raktam. Dave is odajött, és leült velem szembe.

Lenyeltem az első kortyot, és körbenéztem. Furcsa volt, hogy az egész csarnokban csak ketten vagyunk, plusz a barista srác.

– A többiek nem ma jönnek? – kérdeztem.

Dave megrázta a fejét.

– Ma csak te utazol egyedül. Odaát fogtok találkozni.

– Tudom, ugyanarra a napra érkezünk. – Most én csóváltam meg a fejem. – Nagyon érdekes ez az egész, és hálás vagyok, amiért a részese lehetek. Köszönöm, Mr. Brown.

– Csak Dave: mi itt mind tegezzük egymást, ez céges előírás, hatékonyabbá teszi a kommunikációt. És ne nekem köszönd, remek munkát végzel, Adrian, bármikor újra felvennénk. De azért nagyon szívesen – tette hozzá melegen.

Ekkor kinyílt az indulási zóna ajtaja, és egy fehér köpenyes doktornő jött be a csarnokba. Felénk sietett, léptei kopogtak a márványpadlón. Gumikesztyűs kezében tabletet hozott.

– Adrian Smith, ugye? – kérdezte, ahogy az asztalunkhoz ért.

– Igen – néztem rá meglepetten.

– Rendben – felelte a doktornő. A tabletet letette az asztalra, és a köpenye zsebébe nyúlt. – Elnézést a zavarásért, csak egy perc lesz az egész, be kell adnom neked egy oltást.

Kihúzta a kezét, és egy injekciós fecskendő volt benne.

– Egy oltást? – Ijedten néztem Dave-re. – Erről nem tudtam.

– Csak elővigyázatosság – mondta Dave. – Mindenki megkapja.

– Ez egy keverék, sokfajta trópusi betegség ellen – magyarázta a doktornő. – Van bármilyen gyógyszerallergiád?

– Nincs... – feleltem megszeppenve.

– Remek, ezt szeretjük hallani. Melyik válladat választod? Az első éjszaka fájni fog sajnos, így azt a válladat válaszd, amelyikre kevésbé fordulsz alvás közben.

– Ööö, azt hiszem, a bal oldalamon szoktam aludni, szóval a jobba kérném.

– Jó. Kérlek, tórd fel a pólódat.

Odanyúltam, és feltúrtem.

A doktornő lehúzta a tűről a hosszúkas védőkupakot. Én elfordítottam a fejem, nem akartam látni. Egy ujjával matatott a bőrömön, talán a megfelelő szűrési pontot kereste, aztán eltávolodott tőlem. Meglepetten fordultam vissza hozzá, és azt láttam, hogy visszat teszi a kupakot a tűre.

– Ennyi volt? – csodálkoztam.

– Igen – mosolygott.

– Sokkal rosszabbra számítottam, egyáltalán nem éreztem semmit – álmélkodtam.

Egy mosollyal nyugtázta.

– Kérlek ülj itt néhány percig, arra az esetre, ha fellépne valami azonnali reakció. Én ott leszek a másik helyiségben, ha szükség lenne rám – mutatott az ajtó felé, ahonnan érkezett.

- Rendszerben – feleltem. – Köszönöm szépen.
- Köszönjük, Anne – szólt Dave is.
- Szívesen – mosolygott a nő, és visszament, ahonnan jött.

Önigazgatóként nagyot kortyoltam a kávémból. Kicsit remegtem, de közben elismertem a cég profizmusát, felkészültségét. Úgy tudom, Afrikába is kell oltás, ez normál procedúra, ha dzsungelbe megy az ember.

– Értem már – mondtam Dave-nek –: ez a váróterem nem csak azért van itt, hogy a turisták megismerjék az Eseményt.

- Úgy van – nyugtázta Dave elismerően.
- Ez egy jó hely arra, hogy az ember üldögéljen pár percig az oltása után. Jól meg van szervezve.
- Igen. Ugyan átlagosan csak napi egy kliens fog itt várakozni, ez a csarnok inkább a sajtótájékoztatók lebonyolításához fog jól jönni; de igen, jó itt üldögélni.

Mosolyogtam ezen is. Persze, hogy ezt is tudják már.

– Csak egy turista naponta? – kérdeztem. – Tényleg csak annyi?

– Elég az, hidd el – felelte Dave. – Lenne több jelentkező is, de mi aktívan korlátozzuk a kliensek számát, hogy ne menjen a minőség rovására a túl sok turista. Napi két fős átlagnál nektek napi százhatvan emberrel kellene megküzdenetek. Hidd el, a napi nyolcvan sokkal kezelhetőbb lesz.

– Honnan tudod, próbáltatok? – néztem rá mosolyogva.

Dave kényelmetlenül mocorgott a székén.

– Kezdünk tiltott területre tévedni, Adrian, de igen, próbáltuk.

– Ez komoly? – ámultam el. – Csak viccből kérdeztem, nem gondoltam, hogy tényleg! Szóval már lejajlott az a harminc nap úgy is, hogy napi százhatvan vendégünk volt?

– Igen. És katasztrófa volt. A minőség rovására ment, panaszokat kaptunk.

– És úgy is, hogy csak napi nyolcvan vendégünk volt?

– Igen. És úgy sokkal jobban ment minden.

– Ez valami egészen elképesztő... – Lelógattam a fejem. A hányinger kerülgetett. Próbáltam megemészteni, hogy ezek folyamatosan át- meg átírják a történelmet, ahogy nekik tetszik.

– De akkor hányféleképpen zajlott már le az a harminc nap? – emeltem fel a fejem. – Nekem hány változatomból létezik? Honnan tudjam, melyik az igazi valóság? Ahová visszaküldenek, az melyik múlt lesz?

Dave az asztalra helyezte a karjait. Sóhajtott.

– Adrian, megint pánikolsz. Túl sokat gondolkodsz felesleges kérdéseken. Csak annyit kellene tudnod, hogy lelépsz, ledolgozod a harminc napodat, visszajössz, és folytatod az életedet. Ennyi.

– De ez nem ilyen egyszerű az időgép miatt, és mert akárhányszor át lehet írni a történelmet!

– Át lehet, és át is írjuk, igen. Ez az igazság. De ennek semmilyen káros hatása nincs. Ezt kell megértened, Adrian. Számodra csak egyetlen változat fog létezni: az, amelyiken keresztül lépsz. A többivel nem kell foglalkoznod.

– De sok Adrian fog létezni egyszerre, csak különböző... elágazásokon.

– Már most is sok Adrian létezik, Adrian. Minden egyes döntéshelyzetemben létrehozol egy új elágazást, egy új univerzumot. Nem hallottál még erről az elméletéről?

Elgondolkoztam.

– De igen. A multiverzum? Hallottam róla. Hogy Schrödinger macskája egyszerre él is meg halott is, csak más-más univerzumokban.

– Úgy van. Már most is végtelen számú Adrian létezik. Amikor kétféle vacsora között vacilláltál, végül eldöntötted, hogy tacót eszel, akkor létrejött egy másik univerzum is, amelyben valami mást eszel, burritót vagy mit tudom én.

– Jó, értem, értem.

– Itt is csupán ez történik. Létrejönnek más univerzumok, amelyek nincsenek kapcsolatban egymással. Te is most visszamész, és létrehozod egy újabb változatát annak a harminc napnak, amely jobb lesz, mint az eddigiek.

Sóhajtottam. Elképzeltem önmagamot végtelen sok különböző világban, ahogy élem az életemet, mindenhol egy kicsit másképpen. Sok univerzumban fel se mondtam, így nem jöttem ide sem, és így kimaradt az életemből csomó fejfájás.

– Mint mondtam, kapcsolatban állunk a cég jövőbeli változataival, így előre tudjuk, mit hogyan kell megszerveznünk – magyarázta Dave. – Tanulunk a hibáinkból. Ez valóban azzal jár, hogy új elágazásokat hozunk létre az időfolyamban, de mindez a kliensért történik, a minél jobb szolgáltatás nyújtásának érdekében. És mindez házon belül marad, nincs hatással a világ történelmének alakulására. Csak a saját cégünk tevékenységét tesszük jobbá. Ha tudni akarod, a kötelező oltást is azért vezettük be, mert egy kliensünk maláriával tért vissza a múltból. Beperelt minket. Nem kellene ilyen problémák. Nem csak a perek, hanem az egészségügyi problémák sem természetesen.

Megráztam a fejem.

– Ez akkor is veszélyes. Az idővel nem jó játszodozni. Csak várjuk, hogy történjen valami katasztrófa.

Dave közelebb hajolt.

– Nem történhet katasztrófa, mert utólag bármit meg tudunk változtatni, és akkor az lesz az új idővonal. Teljesen biztonságban vagy.

– De ez így olyan egyszerű. Minden cég ilyen ügyvitelről álmodik. Minden pert meg lehetne akadályozni így. Csak visszamegyünk a múltba, és megváltoztatjuk azt, ami miatt beperelnének minket. De nem az a szabály, hogy a jövőt tilos meg tudni?

– De igen, viszont mi csak a saját működésünkkel kapcsolatos információkat osztjuk meg önmagunkkal, a külvilág információi nem jönnek be a képbe – magyarázta Dave. – Ezt tényleg komolyan vesszük, sose kérdezzük, ki az elnök, vagy mik a lottószámok.

– Ez így nagyon hatékony. Biztos minden cég időgépet akar majd. – Belekortyoltam a kávémba. – Könnyen szállítható egy időgép? Egyáltalán hogy néz ki? És hogy működik? Vagy az üzleti titok?

Dave elmosolyodott.

– Üzleti titok. Most még. Hamarosan ezt is megismeri a világ, amikor kiderül, mivel foglalkozunk, de csak az elvet tudják majd meg, a konkrét technológiát jobban fogjuk őrizni, mint a Coca-Cola a receptjét, mert valóban minden cég időgépet akar majd.

– És mi az elv? Az elmondható?

Nézte egy darabig a kíváncsi ábrázatomat, végül megadta magát.

– Kérdések, kérdések... Jól van, aláírtad a titoktartási nyilatkozatot, elvileg beszélhetek róla.

– Hurrá, halljuk. – Letettem a csészémet az asztalra.

– Megjegyzem, nem vagyok mérnök, csak azt tudom visszamondani, amit a franciák elmondtak nekem, és amennyit megértettem ebből.

– Rendben.

– Szóval, kétezer-tizenkettőben a CERN-ben megtalálták a Higgs-bozont, ami tömeget ad a részecskének. Erről biztos hallottál.

– Persze.

– Az ütközések során azonban sok más új dolgot is találtak, amelyeket egyelőre nem tudtak hova tenni. A Higgs-bozon felfedezését évtizedek óta várták, mert elméletben már létezett, de a többi teljesen új volt. Például egy másik bozon is találtak, amely szintén csak nanoszekundumokig létezett, aztán elbomlott, de addig is mérhető volt a jelenléte. És utána minden protonütköztetésnél, amikor Higgs-bozon létrejött, olyankor ez a másik bozon is létrejött, mindig egyszerre. Kétezer-húszban a tudósoknak feltűnt, hogy a másik bozon egy hajszálnival gyorsabban rezeg, mint az előző alkalommal, amikor mérték. Visszamenőleg átvizsgálták az összes vonatkozó adatot, és azt találták, hogy annak az ismeretlen bozonnak a rezgésszáma folyamatosan nő. De csak akkor tudták megmérni a rezgésszámát, amikor önállóan létezett; amikor egy másik részecskéhez csatlakozott, akkor nem tudták megmérni. Arra jutottak, hogy átadta a rezgését annak a másik részecskének. És azért nem tudják megmérni, mert maga a mérőműszer is ugyanazzal a frekvenciával rezeg.

Dave közelebb hajolt. – Figyelj, mert itt kezd érdekes lenni. A tudósok arra jutottak, hogy azért rezeg a mérőműszer pont ugyanazzal a frekvenciával, mint a megfigyelt részecske, mert abban az adott pillanatban az egész világ ugyanazzal a frekvenciával rezeg. És ez a frekvencia lassan, de folyamatosan nő. A múltban lassabb volt, de a jövő felé haladva egyre gyorsul. Így rájöttek, hogy míg a Higgs-bozon tömeget ad a részecskének, addig ez a másik bozon meghatározza a részecskék helyzetét az idővonalon. Elnevezték Y-bozonnak a fluxuskondenzátor alakjáról a *Vissza a jövőbe*-filmekben. Annak volt olyan Y alakja.

– Igen, emlékszem – bólogattam.

– A rezgést pedig Y-rezgésnek. És arra gondoltak, hogy ha egy géppel meg tudnák változtatni egy tárgy Y-rezgését, akkor az a tárgy eltűnne a jelenből, és ott jelenne meg, ahol a világ rezgése megegyezik az ő saját rezgésével. Mint ahogy a héliummal feltöltött lufi is csak addig megy felfelé, amíg el nem jut egy olyan légrétegig, amelynek a sűrűsége megegyezik az ő sűrűségével. Ott megáll.

– Értem.

– És így lehet akár a múltba is vagy a jövőbe is küldeni dolgokat, attól függően, hogy állítják be a rezgésszámot. Úgy tűnik, egyszerre létezik a múlt és a jövő, minden itt van egy helyen, csak nem érzékelik egymást az eltérő rezgésszámuk miatt. Ahogy itt ülünk, emberek gyalognak át rajtunk, meg jégkorszak is van, meg a meteor is éppen elsodor mindent, de ezeket nem érzékeljük.

– Helyileg itt vannak, csak más időben.

– Úgy van. Szóval ez az időgép: egy gép, ami meg tudja változtatni a dolgok Y-rezgését. A tudósok ott a CERN-ben titokban tartják ezt a felfedezést, mert félnek, hogy a szakma kineveti őket, ha esetleg tévedtek volna. De működik. Mi megépítettük az időgépet. A tudósok sem tudnak róla. Még nem.

– És élőlényekkel is működik ugyanúgy?

– Persze. Minden ugyanazokból a részecskékből épül fel, elektronokból meg mit tudom én, szóval mindegy, hogy egy kódarabot vagy egy embert teszel a gépbe.

– De várjunk csak, akkor ez azt jelenti, hogy a jövő mégiscsak kőbe van vésve. Minden létezik már, csak még nem érzékeljük. Ha gyorsabba állítanánk a rezgést, akkor a jövőben kötnénk ki, és létezne a jövő.

– Igen, de gondolj bele, hogy egy ember milyen sok döntéshelyzetbe kerül az élete során. Ezek rengeteg új elágazást hoznak létre, így a jövő egy nagy zűrzavar. Most még nem tudod, melyik útvonalon fogsz végigmenni.

– De ha megjelenék a jövőben, akkor kiderülne, hogy döntöttem. Ja, nem – kaptam a fejemhez. – De hülye vagyok, én a jövőben nem léteznék, hiszen eltűntem a világból az elutazásom pillanatában. Így a saját jövőmet képtelen lennék megtudni.

Dave megvakarta a fejét. – Én ezeket nem is tudom követni, Adrian, megmondom neked őszintén. Nem is gondolkozom ilyesmin; csak az aktuális elágazással foglalkozom. Jelenleg az a dolgom, hogy az időgéphez kísérjelek téged, hogy elkezdhesd a harminc napodat. Ennyi. Igyekszem egyszerűsíteni magamnak a dolgokat, mert különben becsavarodnék. Ez egy üzlet: embereket vakációztatunk, és beszédjük érte a pénzt. És jól bánunk velük, hogy hírünket vigyék másoknak is. Ennyit kell csak tudni. A kollégáid nem kérdeztek ilyen sok mindent.

– Bocsánat – mosolyogtam. – Kíváncsi típus vagyok. És ez egy nagyon érdekes dolog. Nekem nagyon is sok gondolkodnivalót ad.

Dave könyörögve összetette a két tenyerét.

– Kérlek Adrian, ne gondolkozz, csak energiapazarlás, és az én fejemet fájdtod veled. Csak a feladatra koncentrálj. Készen állsz az indulásra?

– Igen – feleltem, és felhajtottam a maradék kihűlt kávémat. – Csak visszaviszem a csészémet.

– Jó. Pedig meg is üzentem magamnak, hogy ne beszélgessek veled túl sokat, és mégis beszélgettem.

Visszafordultam Dave-hez.

– Akkor tehát ez a beszélgetés is többször lejátszódott már?

Dave széttárta a karját.

– Számomra csak ez az egy alkalom történt meg. Hála Istennek.

Visszafordultam, és visszavittem a pulthoz a csészét. Megint megköszöntem a srácnak, és mentem tovább a kétszárnyú ajtóhoz, amely felé Dave is gyalogolt. Ott találkoztunk. Ezt is ő nyitotta ki nekem.

Egy jóval kisebb és ablaktalan helyiség volt a túloldalon, a falakat dzsungeles tapéta borította HOTEL CHICXULUB logók kíséretében. Spotlámpák sorakoztak az alacsony plafonon. A szemközti falnál öt darab, telefonfülkére emlékeztető kabin állt, a tetejükből kábelek vezettek a mennyezetbe. A doktornő egy széken ült a fal mellett egy nyakkendőbiztonsági őr társaságában, mosolygott rám, ahogy beléptem. A fülkénél más fehér köpenyes férfiak is álltak, de nekik nem volt sztetoszkóp a nyakukban: ők nem orvosok voltak, hanem technikusok. Tabletákat nézegetve járkáltak a fülkék körül. A biztonsági őr felállt, ahogy beléptem, és a doktornő tabletjével a kezében hozzám lépett.

– Adrian Smith, alkalmazott? – kérdezte.

– Igen – válaszoltam neki is.

– Van nálad egy jogosítvány, vagy bankkártya?

– Igen... – Kelletlenül lekanyarítottam a táskámat a hátamról, nem értettem, miért kell ez most, ezek után. Az egyik zipzáras zsebből előkerestem a pénztárcámat. Kinyitottam, és kihúztam belőle a jogsímat. A férfi elé tartottam. Ő közelebb hajolt, elolvasta a nevet, és biccentett.

– Köszönöm.

Elfordult, és a fülké felé mutatott, hogy mehetek. Visszasétált az asztalhoz, és leült.

Elraktam a pénztárcámat, és visszavettem a táskámat a vállamra.

– A kettős kabin a tiéd – mondta Dave. – Mehetsz.

– Szóval ezek itt az időgépek? – kérdeztem idegesen. – Öt van belőlük?

– Igen – felelte. – Egyenletesen osztjuk el a klienseket. Sokáig tartana, ha az a nyolcvan ember ugyanabból a kabinból lépne elő minden reggel. Ezért vagytok öten. Neked csak a kettős kabinból kilépő vendégekkel kell foglalkoznod, te magad is azzal utazol.

– Rendben – bólogattam.

Remegő lábakkal közelebb léptem a kabinhoz. Fémből készült az egész, az ajtaján sem lehetett belátni. Megfogtam a kilincset, és kinyitottam.

Odabent is égett egy mennyezetbe épített lámpa, a fémpadlón pedig be volt rajzolva két lábnyom, ahová állni kellett. Ezekről eltékvintve semmi sem volt benne, csak fémfalak.

Nagy levegőt vettem, és beléptem a kabinba. Megfordultam, és pontosan beleléptem a megrajzolt lábnyomokba. Felnéztem Dave-re, aki tartotta az ajtót.

– Jó utat – búcsúzott. – És élvezd a kalandot.

– Köszönöm, Dave. – A kezemet nyújtottam neki, és ő szabad kezével megrázta. – Fogunk még találkozni?

– Fogunk – felelte. – Bár ne feledd, ez egy titkos jövőbeli információ.

Idegesen elmosolyodtam. – Tényleg, bocsánat. Akkor... viszlát.

– Viszlát, Adrian. Becsukom az ajtót. Nem kell csinálnod semmit; amikor a múltba érsz, ott kinyitják neked.

– Jó.

Becsukta.

Egyedül maradtam a lámpafényben. Szívem hevesen kalapált. Eszembe jutott, hogy Dave talán nem is megy sehová, megvárja, hogy pár perc múlva kilépjek a kabinból, kissé hosszabb hajjal. Talán visszafelé is beülünk kávézni, és lelkenedezve elmesélem neki az elmúlt harminc napomat. Ő azért nem kávézott most velem, hogy ne igyon kétszer egymás után.

Felzúgott valami, mint amikor bekapcsolnak egy mikrohullámú sütőt. A lámpa vibrálni kezdett, és elhalványult. Sötétben maradtam. A lélegzetem is elakadt. A vérem dübörgött a fülemben, és mintha megszedültem volna. A szemem előtt ugráló karikák zűrzavarában rücskös, zöld bőrön feszülő nyaki ereket láttam, és a szörny ott üvöltött velem a sötétben.

MÁSODIK RÉSZ A MÚLT

9.

Éppen tudatosult bennem, hogy faillatot érzek, amikor eltoltak egy reteszt, és nyikorogva kitérült az ajtó. Egy szőke, copfos nő nézett velem szembe, terepszínű nadrágot és fehér pólót viselt, a bal mellén apró HOTEL CHICXULUB felirattal. Kezében a kitért ajtót tartotta, ami *fából* volt.

– Jó reggelt! – mondta. – Gyere ki kérlek, és itt várj.

Elment bal felé, eltűnt a képből. A mellettem lévő kabin reteszének csattanását hallottam, nyikorgást, majd az újabb „Jó reggelt!” köszönést. Tétován előreléptem, és behajlott alattam a kabin padlója. Lenéztem, és deszkákból volt összeácsolva. A lábnyom itt is be volt rajzolva, de mintha kézzel húzták volna oda, fekete filctollal. Kifele menet végigsimítottam a falakon, és azok is érdes felületű deszkákból álltak.

Kiléptem a fülkéből, és egy hatalmas faépületben találtam magam. Talán száz méter is volt a belső tér hosszúsága. Sok vékony gerenda-oszlop tartotta a hosszú mennyezetet, a tövükben cserepes páfrányok álltak a padlón. A túlsó oldalon rengeteg kicsi asztal sorakozott székekkel.

A bal oldalamon folytatódtak az üdvözlések. A fafülkéből hozzám hasonlóan buta képet vágó fiatalok léptek ki. Közvetlenül mellettem egy kövérkés, hosszú hajú lány nézelődött, mellette egy fekete fiú lépett ki éppen, az utolsó kabinból pedig egy fekete lány jött elő: ők ketten rögtön meg is fogták egymás kezét. Ez csak négy. Megfordultam, és a jobb oldalamon egy hosszú hajú, tetovált karú fiú állt, zöld, katonai stílusú hátizsákkal a vállán. Álmélkodva fordult felém.

– Baszki, ezek tényleg megcsinálták.

Bólintottam, és kis hezitálás után közelebb léptem hozzá.

– Mi együtt fogunk dolgozni, ugye? Adrian vagyok.

– Rob – mondta – Hello.

Kezet fogtunk.

– Tényleg ilyen meleg van itt, vagy csak én izzadok? – kérdeztem.

– Rohadt meleg van – értett egyet Rob. – Mintha július lenne. – Hosszú hajába túrt.

Tapsolás hallatszott.

– Mindenki figyeljen rám! – kiáltotta a terepszínű nadrágos nő. – Most, hogy mindenki megérkezett, gyertek velem az étteremhez. Mindenki üljön le egy asztalhoz, hogy megejthessük a bemutatkozást. Gyertek.

Együtt megindultunk a csarnok túlsó oldalán elhelyezett asztalokhoz. Közben közel kerültem a kövérkés lányhoz, aki fekete Guns 'N Roses pólót viselt, és szintén hátizsák lógott a vállán. Félénken rámosolyogtam, amit viszonzott. Mit lehet ilyenkor mondani?

– Ez nagyon izgalmas – mondta a lány. Ja igen, például ezt. Mindegy. – Nem is tudom, hogy ébren vagyok-e, vagy csak álmodom.

– Én is így vagyok ezzel – értettem egyet. – Adrian vagyok.

– Chloe – mondta, és kezet fogtunk. Mintha elektromosságba nyúltam volna, az egész testemen átszaladt egy bizsergés. Megfogtam egy lány kezét! Tényleg érdemes volt felmondani, máris sokkal jobb az életem, mint tegnap ilyenkor volt.

Majdnem elkaszálta a kezünket egy tartógerenda, ezért szét kellett válnunk, pedig a lánynak puha és meleg volt a keze.

Odaértünk az asztalokhoz. Megkönnyebbültem leraktam nehéz táskámat az egyik kicsi, egyszemélyes asztalra, és leültem a hozzá tartozó székre. A többiek is letelepedtek körülöttem. A katonanő beljebb ment az asztalok közé, ahol egy hasonló terepnadrágos, őszülő halántékú férfi várta tablettal a kezében. Mellé érve a nő is felénk fordult.

– Nos, sziasztok – üdvözölt minket. – Isten hozott benneteket a múltban. Csak így hivatkozunk rá, hogy „a múlt.” Ahonnan jöttünk, az a „jövő.” Jelen nincs. Az a jelen, ahol épp tartózkodunk, de az vagy a múlt, vagy a jövő, így nem hívunk semmit jelennek. Az én nevem Sarah, ez itt Steve: mi vezetjük a tábor. Az irodánk ott van a sarokban – mutatott mögém és jobbra –, bármikor jöhetnek, ha kérdésetek van; de általában mi is kint leszünk, hiszen minden dolgos kézre szükség van itt. Munka lesz bőven, például már most tudjuk, hogy holnap hetvennyolc ember fog jönni, akiket ki kell szolgálni; de azért pihenésre is jutni fog idő. Igen, ne nézzetek így, folyamatos kapcsolatban vagyunk a jövővel, mindent tudunk előre, ami jelentősen megkönnyíti a munkánkat. Például azt is tudom, hogy ketten közületek kérni fognak sonkás szendvicset néhány percen belül. A két szendvicset már megcsinálták a szakácsok, ott várnak készen a kávézó pultjában.

Csodálkozó nevetés hangzott mindenfelől.

Sarah széttárta karját.

– Igen, mindent tudunk: hogy hány vendég jön, hány burgerre lesz szükség az ebédhez, hány adag levesre a vacsorához, mindent. De ne szaladjunk ennyire előre! Először intézzük el a formaságokat.

Átvette Steve-től a tabletet, és nyomkodott valamit a kijelzőn. Közben megfigyeltem, hogy a nadrágjukon a terepminta nem más, mint sokféle színű dinoszaurusz-alakzat terepmintába rendezve. Ötletes. Lehet, hogy a mi egyenruhánk is ilyen lesz?

Felnézett ránk.

– Először is menjünk végig a névsoron. Gloria Freeborn?

A fekete lány idegesen feltette a kezét. Mosolyognom kellett a féltékenységén. Ő is szép volt. Minden lány szép.

– Szia Gloria. Te gyerekekkel foglalkozol, ugye?

– Igen, Miss. Egy magánóvodában dolgozom.

– Az szép. De hagyjuk ezt a Miss-t, nem vagyok se tanárnő, se főnökasszony. Mi csak vezetjük a táborot Steve-vel, de nem mi vagyunk a feletteseitek, oké?

– Oké – mosolygott Gloria.

– Csak Sarah vagyok.

– Oké Sarah.

A szőke nő visszanezített a tabletre.

– A barátod pedig az itt megjelent Mr. Malcolm Finley, ugye?

– Igen, Sarah – felelte a fekete fiú. Vicces kis bajusza volt.

– Szia Malcolm. Mióta vagytok együtt?

A pár egymásra nézett.

– Két és fél éve. Már majdnem három – felelte Gloria.

– Ja, majdnem három – visszahangozta Malcolm.

– És neked autószerelő-műhelyed van.

– Nem egészen – vakarózott Malcolm a székén. – Az apámé a műhely, én csak dolgozom ott.

– Oké, Malcolm. – Újra lenézett. – Van itt nekünk egy Adrian Smith-ünk, aki programozó. – Felemelte a fejét.

Jelentkeztem. – Itt vagyok. Elsősorban web-appokkal foglalkozom.

– Dave Brown azt is ideírta megjegyzésként, hogy túl sokat kérdezel. Igaz ez?

A többiek nevettek. Éreztem, hogy elpirulok.

– Igaz – ismertem be. – Az az igazság, hogy most is van kérdésem.

Erre felerősödött a nevetés. Jobbnak láttam visszasülyedni a láthatatlanságba.

– Majd felteszem később, bocsánat – intettem.

– Ne, ne, kérdezz csak, ha már elkezdted, ne szégyenlősködj – buzdított Sarah. – Úgyis sok mindent el kell magyaráznunk.

De utálok, ha rajtam van a rivaldafény... Feljebb tornáztam magam a székemen.

– Itt miért vannak fából az időgépek? – kérdeztem. – Hogy lehet ez? És hol vannak a kábeleik? Nem láttam semmi kábelt.

– Ja! Ezt én is megfigyeltem – szólalt meg Rob a másik oldalon.

– Ezek nem időgépek – magyarázta Sarah. – Ezek csak érkezési és indulási kapuk. Az időgépek a jövőben vannak: azok húznak vissza, ha beállsz a fülkébe. Itt nincsenek időgépek.

– Ja értem, köszönöm – bólintottam. – Tehát ha kimegy az áram, akkor is vissza tudunk menni? Egyáltalán honnan jön az áram? Látom, vannak lámpák a mennyezeten. Napelemek vannak a tetőn?

– Nem, Adrian – felelte Sarah, most már mosolytalanul. Az emberek tényleg nem szeretik a túl sok kérdést. – Akkumulátort használunk, az is az irodában van, majd megmutatom. A napelemek túl nagyok lennének, nem férnének át a kapukon.

– Értem, köszönöm szépen. – Jobbnak láttam elhallgatni, és türelmesen várni a körbevezetésre.

– Minden hasonló tudnivalót el foguk mondani, mert szükségetek lesz rá a munkátokhoz. De előbb rendezzük le a papírmunkát, jó?

Helyeseltünk. Sarah lenézett a tabletre.

– Chloe Sanders doktornő?

A kövér lány kuncogott. – Még nem vagyok doktornő, de köszönöm, jó hangzik így kimondva.

– New Yorkban jársz egyetemre. Mit keresel ilyen messzire a Nagy Almatól a szemeszter közepén?

– Halasztok egy évet, hogy keressek egy kis pénzt, és mivel a nagyszüleim itt laknak lent, úgy gondoltam, összekötöm a két dolgot. Nagyon régen láttuk egymást, és gondoltam, itt is találhatok valami munkát.

– És meg is találtad a legjobb munkát: egy napig se tart, mégis kapsz egy havi fizetést érte.

– Pontosan – tartotta fel a hüvelykujját Chloe.

Mindenki nevetett.

Amikor elcsendesedtünk, Sarah visszanezített a tabletre.

– És már csak egyvalaki maradt: Mr. Robert Kelly.

- Csak Rob – emelte fel a srác tetovált karját.
 - Te reklámgrafikus vagy, mellette rockzenekarban játszol, ugye?
 - Így van – bólintott Rob. – Basszusgítár és vokál.
 - Vokál? Énekel is? Tudnál nekünk is énekelni valamit?
 - Az ki van zárva – vágta rá Rob.
- Mindannyian nevtünk, Sarah is.

– Jól van, emberek. Jegyezzétek meg a sorszámotokat. Rob egyes, Adrian kettes, Chloe hármas, Malcolm négyes, Gloria ötös. Csak a saját kaputokra kell figyelnetek, csak az onnan kilépő vendégek névsorát fogjátok megkapni, és a végén csak arról kell gondoskodnotok, hogy saját vendégeitek visszatérjenek a jövőbe. Ez tiszta? Senki sem maradhat itt.

Mindannyian helyeseltünk.

Sarah letette a tabletet az előtte lévő asztalra, és helyette egy irattartót vett fel.

– Most kiosztom nektek a munkaszerződéseket: olvassátok át és írjátok alá. Nagy része már ki van töltve, lényegében csak az aláírásotok hiányzik róla.

Körbejárt, és mindenki elé letett egy nyomtatványt. Magam elé húztam a sajátomat. **HATÁROZOTT IDEJŰ MUNKASZERZŐDÉS**, szolt a cím, de a figyelmemet elvonta néhány sornyi késsel írt macskakaparás az oldal közepe táján. A lakcímem, alatta a társadalombiztosítási számom, az alatt pedig a bankszámlaszámom volt leírva, még hozzá a *saját kézírásommal*. A többi asztaltól is meglepett kiáltások hangzottak fel. Felnéztünk Sarah-ra, aki széttárta a karját.

– Ezek is ma reggel érkeztek. Úgy tűnik, kitöltöttetek egy extra nyomtatványt is, hogy meggyorsítsátok a dolgot a következő körben. Lehet, hogy túl sokáig keresgéltek az adataitokat. Mondom, hogy mindent tudunk előre. Folyamatosan kapjuk az információkat a jövőből. Mi csak ezeknek megfelelően cselekszünk.

Ijedtséget láttam a többiek arcán. Ezek szerint Dave tényleg nem beszélgetett velük annyit, mint velem.

– Ez a harminc nap már sokszor lezajlott – szoltam oda nekik magyarázatképpen. – Kikérdeztem Dave-et erről. Folyton átírják a múltat, hogy jobban menjenek a dolgok a turisták számára. Hibákat javítanak, meg problémákat hártanak el visszamenőleg. Nem nagy dolog.

– Így igaz – erősített meg Sarah. – Az is lehet, hogy nem ez az utolsó változat. De mi csak ezt fogjuk látni. A többivel nem kell foglalkoznunk. Csak tegyük a dolgunkat, amilyen jól csak tudjuk, rendben?

Aláírtuk a szerződésünket, és visszaadtuk őket Sarah-nak. Ő betette őket az irattartóba.

– Köszönöm. Még egy papírt alá kell írnotok, és aztán befejeztük a papírmunkát. Ez mondja el a legfontosabb szabályokat.

Újabb nyomtatványokat húzott ki az irattartóból, és körbejárt velük.

– Két példányt kaptok, az egyiket tartásotok meg későbbi használatra. A másikat pedig aláírva kérem vissza.

Átolvastam a példányomat. Hivatalos stílusban voltak felsorolva a szabályok. Tilos bármit a múltban hagyni, vagy onnan bármit visszavinni a jövőbe. Csak fényképezni szabad, de ezeket is tilos megosztani a titoktartási nyilatkozatban meghatározott időpontig, ami a Cég hivatalos megnyitója. Ha önmagunkkal találkozunk, tilos beszélgetni, ignorálni kell a másolatunkat. Mindenkiel tilos beszélgetni, aki a miénktől eltérő időből jött. Tilos a jövővel kapcsolatban bármit kérdezni. A Cégnél megállapodása van a hatóságokkal arra vonatkozóan, hogy ha valaki a Cég dolgozója vagy kliensei közül szerencsejátékon nagyobb összeget nyerne, azt automatikusan elveszik tőle. Tilos továbbá bármilyen növényt vagy állatot megenni odakint, csakis az étteremből származó étel-ital fogyasztható. Az étel-ital ingyenes. Aláírtam. Sarah egy perc múlva visszatért, és összeszedte a nyomtatványokat. Visszaállt Steve mellé.

– Mielőtt folytatjuk, ki éhes? Aki esetleg kihagyta a reggelit, az most ehet egy szendvicset. Tudjuk, hogy két ember fog jelentkezni; ők most odamehetnek a pulthoz a szendvicsükért.

Én ettem otthon, és kávéztam is indulás előtt. Mindannyian egymást nézegettünk, majd Chloe egy mosollyal felállt. Rob követte. Ketten mentek a pulthoz, nevetés és taps kísérte őket. A pultnál átvettek két szendvicset egy fekete kötéyes sráctól, majd visszajöttek az asztalukhoz. Kicsomagolták a szendvicsüket, és ettek. Nekem megakadt a szemem a pulthoz álló srácon. Ugyanaz volt, aki a jövőben is támasztotta a pultot. A szám is tátva maradt.

– Kávézhat is, aki akar, Giuseppe a legjobb kávé készíti a világon – folytatta Sarah. – Igaz, Giuseppe? És nem csak azért, mert most ő az egyetlen barista a világon.

Odaintett a srácnak, aki faarccal visszaintett, majd elfordult, és tovább végezte a munkáját. Szóval itt is ő viszi a kávézót. Egyszerre dolgozik a múltban és a jövőben is. Vajon melyik jött előbb? Ledolgozza ezt a harminc napot, és aztán folytatja a munkát a jövőben, vagy ott dolgozta le a hat évet, majd visszajött ide is? Akármelyik megtörténhetett.

– Most pedig elmeséljük nektek, hová is érkeztek. – folytatta Sarah. – Ehhez átadom a szót Steve-nek, aki kompetensebb nálam ebben a kérdésben.

Leült egy székre.

A mellette álló, őszülő halántékú férfi megköszönte a torkát.

– A nevem Steve Austen, eredetileg földrajzot tanítok egy gimnáziumban. Tehát a Felső-Kréta időszak végén vagyunk, egészen pontosan harmincegy nappal a vége előtt: hatvanhat millió évvel a saját időnk előtt. Hihetetlen gazdag és sokszínű volt ekkor az élővilág... azaz *most* hihetetlenül gazdag és sokszínű: néha magam is elfelejtem, hogy jelen

időben kell beszélnem erről a korról. Szóval ide futott ki a dinoszauruszok evolúciója, itt találjuk a legnagyobb, legerősebb, legfejlettebb fajokat. A növényzet is dús volt, már megjelentek a virágok és az őket beporzó apró rovarok: gyakorlatilag paradicsomi állapotok uralkodtak. Annyit már biztosan éreztek, hogy melegebb van itt. Ez csak egy összetevő. Igazából egy másik bolygón is lehetnénk akár, olyan sok a különbség ahhoz képest, amihez eddig hozzászoktunk.

– A múlt egy másik bolygó – szolt közbe Chloe tele szájjal.

– Tessék? – zökkent ki Steve a mondandójából.

Chloe lenyelte a falatot, és megköszönte a torkát.

– Bocsánat. Csak azt mondtam, hogy a múlt egy másik bolygó. Ezt Neil deGrasse Tyson mondta a *Cosmos* sorozatban. Csak eszembe jutott, bocsánat. – A füle mögé simította a haját, és evett tovább. Nem tűnt idegesnek. Irigyeltem ezért: én remegek, ha emberek előtt kell beszélnem. Magabiztos és értelmes lány, hiszen orvosnak tanul. És egyáltalán nem baj, hogy kövérkés: ez csak aranyosabbá teszi. A hosszú, világosbarna haja pedig egyenesen gyönyörű. És tudományos sorozatokat néz. És milyen puha a keze...

– Nos, ez találó, valóban – hagyta rá Steve. – Akkor tehát hadd meséljek erről a bolygóról. Itt melegebb a klíma, mint az általunk ismert Földön: nincsenek jégsapkák sem. Emiatt globálisan magasabban áll a tengerek szintje. Az egész Floridai-félsziget víz alatt van, Luisiana állammal együtt, és Texasnak is csak egy része lóg ki a tengerből. Jacksonville-lel szerencsénk van, a város nagyjából fele itt is szárazon van, ezért települt ide a cég. A becsapódástól számított ezermérföldes körön belül kell lennünk ahhoz, hogy minden elpusztuljon itt, és ne maradjon vissza semmi a jövő régészei számára.

Láttam, hogy a többiek bólogatnak. Ezek szerint az az irodai beszélgetés mindenki számára ugyanolyan volt.

– A kontinensek közelebb vannak egymáshoz, és némelyik teljesen máshol van, mint a jövőben – folytatta Steve –; például India még lent van Afrika mellett. Európa pedig szét van szabdalva kisebb-nagyobb szigetekre. Az állatvilágban lévő eltéréseket gondolom említeni sem kell. De van itt valami, ami talán nem nyilvánvaló: itt magasabb az oxigénszint. Nem sokkal, de talán észreveszitek majd, hogy kevésbé fáradtok el. Ez mindenképpen hasznos.

– Fogunk dinoszauruszokat látni? – szolt közbe Rob felemelt kézzel.

Steve bólogatott.

– Igen, fogtok. Majd elviszünk titeket az őrtornyokhoz, ahonnan ki lehet látni a táboron kívüli részre: ott megjelennek néha dinoszauruszok.

– Hú, állat – örült Rob.

– Mi már öt- vagy hatféle dinoszauruszt is láttunk, igaz, Sarah?

– Igaz, sőt szerintem többet is, ha a repülő dínókat is beleszámítjuk – helyeselt Sarah a székéről.

– Tényleg, azokat ki is felejtettem.

– Naaagy, széles szárnyaik vannak – illusztrálta nekünk Sarah a karjaival.

– A lényeg az, hogy sokan vannak – folytatta Steve. – De nem miattuk vagyunk itt elsősorban. A fő attrakció maga a meteor. Nappal még nem látszik, esténként fogjátok látni. Ahogy múlnak a napok, egyre nagyobb és fényesebb lesz. Nem mellesleg maga a Hold is nagyobb, mivel közelebb van a Földhöz. Amit a jövőben „szuperholdnak” neveznek, az nagyon kicsinek számítana itt.

Sok elismerő „hú!” morajlott az asztalok között.

– Az időszámítás egy külön téma, amiről beszélünk kell – folytatta Steve. – Itt huszonhárom órából áll egy nap. Ha majd odamegyünk az irodához, látni fogtok egy órát a falon: az az egyetlen óra itt, ami helyesen működik: huszonhárom órára van felosztva. A telefonotok és a karóráitok rossz időt fognak mutatni, ne hagyatkozzatok rájuk. A pontos dátumot pedig nem tudjuk. Nehéz lenne hatvanhat millió évet visszaszámolni, pláne úgy, hogy közben folyamatosan rövidülnek a napok; nem is fáradunk vele. Itt még a csillagképek is máshogy néznek ki. De csak harminc napról van szó. És megvan a saját időszámításunk.

– Én tudnék írni egy scriptet, ami kiszámolja a dátumot – emeltem fel a kezem. – Csak tudnom kell, hány napról van szó pontosan.

– Azt csak a technikusok tudják – válaszolta Steve. – Mi csak annyit tudunk, hogy hatvanhat millió év. De mint mondtam, nem is fontos. Mi másfajta időszámítást használunk.

Intettem, hogy oké, mindegy.

– Úgy számítjuk az időt, hogy megszámoztuk a napokat visszafelé, egészen a katasztrófaig. A mai nap a mínusz harmincegyedik nap. Holnap lesz a mínusz harmincadik. És így tovább. A mínusz negyedik napon fogadunk utoljára vendégeket, mert a mínusz harmadik nap vasárnap, és utána lesz még két napunk összepakolni. Amit tudunk, lebontunk, és visszavisszük a jövőbe. A nulladik nap hajnalán jön a meteor. A mai napot vehetjük vasárnapnak. Holnap hétfő, elkezdődik az első munkahét. Négy hét lesz, az huszonnyolc nap, utána két napig pakolunk, plusz az utolsó vasárnap. Mindenki érti?

Helyeseltünk, hogy értjük.

– Dolgos hónap áll előttünk, nem is tagadom. Még szombaton is jönnek majd, csak a vasárnapjaink lesznek szabadok. Illetve lesz egy esős nap a jövő héten, mármint a jövő utáni héten, a mínusz huszonkettedik – azt hiszem, kedd –: aznap csak tizennyolc vendégünk fog érkezni, így pihenhetünk egy kicsit.

– Nekik olcsóbb a jegyük? – kérdezte Rob. – Úgy lenne fair...

Nevettünk.

– Én úgy tudom, hogy olcsóbb – válaszolta komolyan Steve. – A jegyek amúgy egyre drágulnak, ahogy növekszik a meteor az égen. A legvagyonosabb vendégeinket az utolsó héten várhatjuk: az biztos izgalmas lesz.

Összevontam ezen a szemöldökömet, és nem bírtam ki, jelentkeztem.

– Igen?

– Nem kétszázötvenezer dollár a jegy mindenkinek, egyformán? Dave úgy mondta.

Steve furán nézett rám.

– Nem, én úgy tudom, hogy kétszázézerrel indulnak, és hetente emelkednek sávosan.

A fejemet ráztam.

– Nem, nem, biztosan kétszázötvenezer mondott. Heh, ez is egy változtatás akkor.

– Akkor biztosan. Ha mindenki ugyanannyit fizetett, azok is, akik később jöttek, akkor a korábban érkezők nyilván reklamáltak. Náluk még kisebb volt a meteor.

– Biztos – röhögtem. – Reklamáltak, ezért átfírták a múltat. Meg van oldva a probléma.

– Mindegy, mi itt amúgy sem törődünk pénzügyekkel – szölt közbe Sarah. – Csak kiszolgáljuk, akárki is jön, akármennyit fizetett is.

– Persze, tiszta sor, csak érdekes – legyintettem. Visszavonultam.

Steve nagy levegőt véve körülnézett.

– Hol is tartottam? Ja igen, az egyetlen esős nap. Szerencsére csak az az egy lesz. Itt tavasz kezdődik éppen, március tájékán járhatunk, de nagyrészt megússzuk szárazon.

– Március? – csodálkozott Rob. – Azt hittem, legalább augusztus van. Megsülök.

Én csak bólogattam erre szó nélkül.

Steve vállat vont.

– Mint mondtam, itt minden más. A múlt egy másik bolygó.

10.

Sarah újra felállt.

– Köszönöm, Steve – mondta. – Most elmondom a napirendet, aztán megnézzük az épületet, jó? – Felemelte a tabletjét. – Szóval, minden nap hét harminckor kezdődik, méghozzá mindenki számára. A vendégeknek is fel kell ébredniük, és el kell hagyniuk a szállodát, mert jön a következő turnus. Itt nem úgy megy, hogy bármikor ki lehet jelentkezni, mint egy normál szállodában, itt időre megy minden. Szóval hét harminckor dudaszó ébreszt mindenkit. A vendégeknek egy órájuk lesz arra, hogy összeszedjék magukat, esetleg egyenek valamit, kávézzanak, és utána itt sorakoznak az időkapuknál. Rendes reggeliztetés nem lesz, viszont bárki kaphat egy szendvicset a pultban, és Giuseppe is itt lesz, hogy kávé főzzön, akinek kell. Ti nyolc harminckor ott álltok a kapuknál, tablettel a kézben, és ellenőrzitek, hogy mindenki visszautazik-e a jövőbe. Kaptok saját tablettet, amelyben meglesznek a neveitek, és mindent le is kell jegyzetelnetek az embereitekkel kapcsolatban: hogy történt-e valami a nap folyamán, és ki kell figyelnetek, hogy mit ettek az ebédnél: ezeket az információkat esténként összegyűjtjük, hogy visszaküldhessem őket magamnak aznap reggelre. Innen fogunk tudni mindent előre. Ez érthető? Valakinek van kérdése ezzel kapcsolatban?

Chloe felemelte a kezét.

– Szóval titokban ki kell lesnünk, hogy mit esznek, és gyorsan leírni?

– Igen, de nem lesz nehéz, könnyen látni fogjátok, ki mit választott.

– Rendben, csak vicces.

– Igen, de szükség van rá. És bármi történik a nap folyamán, bárki panaszkodott bármivel kapcsolatban, azt is írjátok le, hogy a következő körben javíthatassuk. Itt gazdag emberekről van szó, ne feledjétek, akik hozzászórtak az első osztályú bánásmódhoz. És sokat fizetnek ezért a napért. Ezért mindenféle panaszt meg akarunk előzni.

Bólogattunk. Sarah folytatta.

– A kijelentkezés elvileg félóra alatt lezajlik: kilencre mindenki elhagyja a múltat. Ekkor mi mind kimegyünk a sátrakhoz, és átnézzük őket, visszarendezzük eredeti állapotukba, a hálósákokat lecseréljük, ha egy sátor nagyon koszos, mert mondjuk valaki összehányta vagy valami, akkor az egész sátrat ki tudjuk cserélni, van néhány tartalék a raktárban. Rendben? Erre egy óránk lesz, simán megcsináljuk. Azután tíz nulla-nullakor megint ott álltok az időkapuknál mosolyogva, tablettel a kézben, és fogadjátok a következő turnust. Addigra megkapjátok az aznapi névsort. Ellenőrzitek, hogy mindenki megérkezett-e. Azért találtuk ki ezt a tíz órás érkezést, hogy alkalmazkodjunk a vendégek napirendjéhez. Többségük Jacksonville-en kívülről jön, megszállnak egy rendes hotelben valahol a városban, reggel felkelnek,

megreggeliznek, és kilenc után átjönnek a Prudential Drive-ra, hogy megkezdjék a nagy kalandjukat. Emiatt kezdődik a napjuk tízkor, és emiatt nincs reggeliztetés sem.

Bólogattunk.

– Tehát tíz harmincig elvileg mindenki megérkezik. Itt fog állni cirka nyolcvan ember az épületben. Én meg Steve üdvözljük őket, és elmondjuk nekik is a napirendet, előre felkészítjük őket a reggeli ébresztésre is, hogy ne legyen ezzel gond. Megértik majd, értelmes emberek. Lehet szendvicsezni, kávézni, aki akar, de először úgyszólván a sátrukhoz akarnak majd menni, hogy letegyék a táskáikat. A sátrak zárhatóak, de nagyjából a dolgokat az irodában is el lehet helyezni, semmi baj nincs ezzel. Szóval odakíséritek őket a sátrukhoz. Minden emberhez konkrét sátor van rendelve, a nevük mellett lesz a sátor száma a tabletben, majd meglátjátok. Odaviszitek őket, utána ebédig szabadfoglalkozás. Azt csinálnak, amit akarnak, elmehetnek a tengerpartra úszni, napozni, elmehetnek az őrnyokhoz dínót nézni, vagy visszajöhetnek ide kávézni, beszélgetni. Mi Steve-vel itt leszünk, és szívesen mesélünk bárkinek a cégről, a múlttól, a meteorról, bármiről: a vendégek többsége intelligens ember, vezérigazgatók, ügyvédek, kíváncsi emberek, és mindent tudni akarnak majd. Ezzel sincs gond. Ti közben elmehettek egy félórás szünetre, de úgy, hogy egy-két ember mindig itt legyen a pultban, hogy segítsen Giuseppe-nek. Majd megbeszélitek, ki mikor menjen.

Megint bólogattunk. Sarah feljebb görgetett a tablet kijelzőjén.

– Tizenhárom órakor ebédeltetés. Előtte felkészítjük az étkezdét, letörölgetjük az asztalokat, kiteszünk tányérokat, poharakat, szalvétákat. Tudni fogjuk, ki mit rendelt: ezért fontos, hogy mindent dokumentáljatok. A főétel a Triceratops-burger, de lesz normál marhaburger is, sült krumplival...

– Triceratops-burger? – röhögtünk többen is. Sarah felnézett a tabletből.

– Igen, mint helyi különlegesség. Nem rossz egyébként, én már kóstoltam. De menjünk tovább, jó? Hosszú a nap.

– Én tuti kipróbálom a Triceratops-burgert – vigyorgott Malcolm.

– Jó, jó. Szóval ebéd. A szakácsok az információk alapján előre lesütik a szükséges mennyiséget mindenből, nektek csak hátra kell mennetek érte a konyhába. Mindjárt megmutatjuk a konyhát, ott nyílik a kávézó mögött. Vannak gyümölcsök is desszert gyanánt, meg tea, kávé, víz. Tizennégy harmincig biztosan befejeződik az evés, ez másfél óra. Biztosan elég. A vendégeknek utána folytatódik a szabadfoglalkozás, mi pedig letakarítjuk az asztalokat, a tányérokat csak vissza kell hordani az étterembe, ott elmosogatják őket, vannak erre konyhai dolgozók. Utána nektek is szabadfoglalkozás van, de pár embernek felváltva itt kell maradnia a pultban, hogy kiadja a szendvicseket, italokat. Ezt majd megbeszélitek. A következő fix napirendi pont a vacsoráztatás. Tizenhét harminc körül lemegy a nap, ekkor mindenki bejön vacsorázni. Forró Triceratops-leves lesz, vagy zöldségleves, esetleg szendvics, amit meg is tudunk melegíteni akár. Utána ti letakarítjátok az asztalokat, mi Steve-vel pedig kivisszük a vendégeket a tengerpartra meteor nézni. Mesélünk nekik az Eseményről. Kiteszünk mécseseket meg zene is fog szólni, szép lesz. Ezt egyébként ma este el fogjuk próbálni. Aztán magukra hagyjuk a vendégeket. Romantikázhatnak a parton, vagy elmehetnek a sátrukba. Ti tizennyolc harminc után szabadok vagytok: el fogjuk mondani a vendégeknek is, hogy tizennyolc harminc után nem számíthatnak a személyzetre. Én az irodában leszek, és bárki kopoghat akár éjjel is, ha problémája adódik, de erről úgyszólván tudni fogunk előre. És aztán reggel hét harminckor ébresztő. Kérdés? – Felnézett a tabletből.

Gloria jelentkezett.

– Igen, Gloria?

– Szóval akkor nem csak recepciósök vagyunk? – kérdezte a lány. – Éttermi munkát is kell végeznünk?

– A recepciósi munka fél órát fog kitenni reggelente, amikor az előző napi vendégek elmennek, majd újabb fél órát, amikor az újak megérkeznek – magyarázta Sarah. – A vendégek sátorhoz kísérése szintén fél óráig tart. Ez másfél óra. Halálra unjátok magatokat, ha utána semmit sem kellene csinálnotok egész nap. Egy normál szállodában ugye folyamatosan érkeznek a vendégek, ezért vannak ott a pultban a recepciósök egész nap, de itt máshogy megy.

– Tényleg, hol van a pult? – kérdezte Rob körülnézve.

Sarah a fejét rázta.

– Nincs pult. Nem a vendégek mennek hozzátok, hanem ti fogjátok a kapuknál várni őket tablettel a kézben.

– Ja oké, vágom – felelte Rob.

– Amúgy az étkeztetéssel együtt sem lesz sok dolgotok – folytatta Sarah Glóriára nézve, de mindenkinek címezve. – Ebéd és vacsora között segíthettek szendvicset kiadni annak, aki kér. Giuseppe folyamatosan itt lesz a pultban, ő szolgálja ki a vendégeket, ti csak neki segítetek. Ez nem nagy munka.

Gloria megadóan bólogatott.

Sarah végignézett rajtuk. – Ennyi? Mindenkinek minden világos?

Bólogattunk.

– Jó, akkor menjünk, nézzük meg az épületet.

Felálltunk az asztaloktól, és Sarah máris magyarázni kezdett.

– Amint látjátok, fából van az egész, és nem is szupervastagok a falak, de egyrészt csak egy hónapig kell állnia, másrészt el kell pusztulnia a becsapódáskor. Használhattunk volna egy nagy cirkuszi sátrat is, de a fa természetesebb anyag, könnyebben elég, és a ponyvánál azért nagyobb szilárdságra volt szükségünk. A vendégek sátrakban fognak aludni, de főépületnek rendes épületet akartunk. Először fedezzük fel a konyhát, jó? Hagyjátok csak itt a táskáitokat, senki sem fogja elvinni őket.

Az asztalok közül az L alakú pulthoz vonultunk. A pult vége nem ért el a falig, volt egy embernyi hely, amelyen át egyenként be tudtunk sorjázni a pult mögé. Ott várt minket a fekete kötényes srác. Nem tűnt lelkesnek, amiért betolakodtunk a birodalmába.

– Szóval ő Giuseppe – mutatta Sarah. – Ő a kezdetektől fogva itt van, ellátott minket kávéval, míg folyt az építkezés. Ő választotta ki a berendezést, és lényegében ő vezeti az éttermet. Köszönj a srácoknak, Giuseppe.

– Hello – emelte fel a kezét kelletlenül a fiú.

– Ez itt Chloe, Malcolm, Gloria, Adrian és Rob. Mostantól együtt fogtok dolgozni.

– Tudom – biccentett Giuseppe.

– Mi már találkoztunk – szóltam közbe bátran. – Csináltál nekem egy kávé indulás előtt. A jövőben. Gyönyörű virágmintával.

Giuseppe rám nézett, de semmit sem tudtam kiolvasni a tekintetéből.

– Ez számomra még nem történt meg, de tudom, hogy a központban fogok dolgozni ezután is, Dave már elmondta. Én dolgozom itt a leghosszabb ideig.

– Kávéra mindig szükség van – vont vállat mosolyogva Sarah.

– De nem ismertél meg – folytattam Giuseppe szemébe nézve. – Ha itt dolgoztál először, akkor meg kellett volna ismerned, hiszen harminc napig együtt dolgozunk itt. Vagy csak... úgy tettél, mintha nem ismertél volna meg.

Giuseppe vállat vont.

– Nem tudom, haver, én még nem voltam ott. Biztos a céges előírások miatt nem jeleztem, hogy ismerlek, nem tudom.

– Az előírások fontosak, jól csináltad, Giuseppe – dicsérte a fiút Sarah. – Vagyis jól fogod csinálni. Szép munka, előre is.

A többiek nevettek. Én a kávégépet néztem. Profinak látszott, csillogott-villogott. Mellette egy daráló állt. A pult alatt kicsi, fémszínű hűtő duruzsolt. Ezeken kívül csak egy asztal állt a hátsó falnál, illetve volt ott egy ajtó is. Tehát az vezet a konyhába?

– Most megmutatom a konyhát – tapsolt izgatottan Sarah. – Tetszeni fog nektek. Menjetek ahhoz az ajtóhoz. Egyenként tudtok átmenni rajta. Malcolm, te vagy legközelebb, menj csak. Mi is megyünk utánad.

Malcolm kinyitotta a fa ajtót. Sötétség volt bent. Kérdő tekintettel visszanézett, majd belépett, és a rugós ajtó becsapódott mögötte. Rövid zúgás hallatszott, majd visszatért a csend.

– Jó, most te, Adrian – intett a fejével Sarah.

Én már sejtettem, miről van szó. Kinyitottam az ajtót, és megláttam a rajzolt lábnyomokat a padlón. Engedelmesen beléjük álltam, és elengedtem az ajtót, amely becsapódott mögöttem. Zúgást hallottam, és ezzel egyidőben felizzott egy lámpa a plafonon, és égve maradt. Egy fehér ajtót világított meg, amely biztosan nem volt ott egy pillanattal azelőtt. Vagy mondjuk úgy, hogy hatvanhat millió évvel azelőtt? Kinyitottam az ajtót, és egy hatalmas konyhába jutottam. Fehér, csempézett falak és szürke padló, acél pultok és berendezés, hűtők, sütők, mosogatók csapokkal, a pulton színes vágódeszkák, kések – egy profi éttermi konyha. Malcolm is ott állt a száját tátva.

– A jövőben vagyunk – néztem fel a hosszú neoncsövekre. – Biztos egyszerűbb volt itt berendezni egy konyhát.

Sorban átjöttek a többiek is az ajtón. Utolsónak Steve és Sarah érkeztek meg széles mosollyal az arcukon.

– Na mit szóltok? – mutatott körbe Sarah. – A múltban ugye nincs vízvezeték, és a berendezést is macerás lett volna átcipelni, ezért így oldottuk meg. A jövőbeli látogatóközpontban vagyunk, a Prudential Drive-on lévő épületünkben, de hogy pontosan mikor, az hétpecsétes titok, és egyébként nem is fontos. Amint látjátok, itt nincs ablak, a kijárat ajtó is számozás, csak a szakácsok tudnak rajta közlekedni, és még téreőr sincs: gyakorlatilag a világról leválasztva működik, a múltbeli látogatóközpont kiterjesztéseként. Az időpont mindennap változni fog, hogy ne ütközzetek önmagatokba, de hogy melyik nap milyen dátumra érkeztek, azt nem fogjátok megtudni. Lehet, hogy a ti időtökhöz képest a jövőben lesz, emiatt a szakácsokkal is tilos beszélgetnetek. Csak a munkátokhoz kapcsolódóan szólhattok hozzájuk, rendben?

Megígértük.

Nyílt egy széles ajtó, és egy fehér kabátos szakács jelent meg, valami letakart fém tálcát hozott ki onnan. Egy hűtőterem volt, mert hűvös levegő kavargott ki onnan a szakáccsal együtt. A férfi udvariasan biccentett nekünk, és elment mellettünk, át a konyha másik felébe, ahol eltűnt szem elől.

Sarah utána nézett.

– Ők is tudják, hogy nem szabad beszélgetniük veletek. Lehet, hogy még köszönni sem fognak, ezt ne vegyétek udvariatlanságnak. Nekik is el lettek mondva a szabályok. Szóval innen fogjátok áthordani az ebédet a múltba, és ide

kell visszahoznotok a koszos edényeket. Amikor beindul a munka, többen is lesznek itt, szakácsok és mosogatók, ők fogják átvenni tőletek a tányérokat.

Hagyta, hogy egy percig még nézelődjünk, aztán kiadta az utasítást:

– Jó, menjünk vissza.

A múltba érve libasorban kimentünk a pult mögül, és folytattuk túránkat az épület fala mentén. Az étterem mellett két ajtót találtunk, az egyiken FÉRFI WC, a másikon NŐI WC felirattal. Sarah megállt a kettő között, és felénk fordult.

– Mint mondtam, nincs vízvezetékünk. Tehát a mosdót is úgy oldottuk meg, ahogy a konyhát. Megnézhetitek, ha akarjátok, de szerintem láttatok már vécét.

– Én megnézném – jelentkezett Chloe.

– Parancsolj – intett a bejárat felé Sarah.

– Én is – bátorodtam fel.

– Menj csak.

Elhúztam a reteszt, és beálltam a lábnyomokba. Becsukódott az ajtó, és ismét sötétségbe kerültem. Az a lámpa nyilván csak a jövőben világít: az mutatja, hol vagyok éppen. Valóban, megjelent a fejem fölött egy gyenge fény, és vibrálva felerősödött. Egy fehér ajtót láttam normál kilinccsel: odanyúltam, és lenyomtam.

Egy tágas mellékhelyiségbe jutottam, egyik oldalon fürkék sorakoztak, a másikon mosdókagylók tükrökkel. Megnéztem magam, a kócos hajamat, majd bementem az egyik fürkébe, és ténylegesen pisiltem egyet.

Még ott, a fürkében előhalásztam a telefonomat a zsebemből, és életre keltettem a kijelzőt. Tényleg nem volt térerő. Bementem a Beállításokba, és megnéztem az elérhető WiFi-hálózatokat, de egy sem volt. Hát jó. Biztos Faraday-kefrec van a vécé meg a konyha körül. Okosan megoldották.

Még kezem mostam, majd kinyitottam az ajtót, és visszaálltam a lámpafényes fürkébe. Becsuktam magam mögött az ajtót. Az átvitel automatikusan elindult, elhalványult a lámpa, és a sötétségben ismét körbevett a faillat. Kitoltam az ajtót, és kiléptem a többiekhez, akik ott várakoztak.

– Na milyen? – kérdezte Rob.

Vállat vontam. – Normál vécé, csomó fürkével.

Biccentett.

Ekkor Chloe is kilépett a másik ajtón, kezét a pólójába törölgetve, és mentünk tovább.

A következő állomás két másik ajtó volt, FÉRFI ZUHANYZÓ és NŐI ZUHANYZÓ felirattal. Sarah megint felénk fordult.

– Ugye nem várhatjuk el milliomosoktól, hogy a tengerparton tisztálkodjanak, tábori körülmények ide vagy oda. Ennyi pénzért elvárhatnak egy tisztességes zuhanyzót, akkor is, ha csak egy napra jönnek, ezért létrehoztunk egyet; illetve kettőt. Egyszerre húsz ember zuhanyozhat mindkét helyen, vannak rendes fürkék, kihelyezett törölközők, papucsok. Csak menjünk tovább, jó? Még sok látnivaló van, és úgymint látni fogjátok a zuhanyzót, ti is itt zuhanyoztok majd, nincs külön személyzeti zuhanyzónk.

Beleegyedtünk, és követtük őt tovább.

Megérkeztünk az irodához, amely a sarokban lett felépítve. Ablaka nem volt, csak ajtaja. Afölött lógott egy nagy, számlapos óra. Tényleg csak huszonhárom szám volt rajta. Jelenleg tizenegy óra tizenhatot mutatott.

– Á, itt van az óra – mutattam a többieknek. – Tizenegy tizenhat van? Az én telefonom szerint... – ismét előhalásztam a zsebemből – ...már tizenegy ötvennyolc.

– Nálam délután egy múlt – nézte a saját telefonját Rob.

Sarah már bedugta a kulcsát az ajtó zárjába, de most visszafordult.

– Ugye ki mikor indult. Ide kerek tízre érkeztetek, ahogy a vendégek fognak. Ma ti vagytok a vendégek, titeket vezetünk körbe. De gyertek.

Kinyitotta az iroda ajtaját. Odabent felkapcsolta a mennyezeti lámpát, és beléptünk.

A helyiség közepét egy íróasztal uralta, rajta naptár meg öt-hat tablet, amely mind töltődött éppen. A töltők egy fehér elosztóba voltak bedugva, amelynek kábele az oldalfalig kígyózott. Oda volt felakasztva egy bőrrönd méretű akkumulátor Tesla felirattal. Fekete kábelek futottak belőle a mennyezetbe.

– Ez az akkumulátorunk, ez működteti a kávézót, a lámpákat, a vízűtőket, és vannak konnektorok is több helyen a vendégek telefonjainak töltéséhez. Van tartalék akkumulátor is a szekrényben – mutatott a szemközti falnál álló szekrényre. – Ha valamelyik lemerül, csak visszaküldjük a jövőbe, és kapunk másikat.

Az akkumulátor mögött, a hátsó sarokban egy fürke állt.

– Ez az én saját időkapum – mutatta Sarah. – Ezen át kapom az információkat papírlapok formájában, vagy tableten, és nekem is jelentést kell tennem minden egyes nap az aznapi eseményekről.

– Mi van a függöny mögött? – kérdezte Chloe.

A helyiség másik hátsó sarkát egy L alakú függöny takarta. Sarah odanyúlt, és elhúzta. Egy egyszemélyes ágy vált láthatóvá.

– Én itt alszom – magyarázta Sarah. – Valakinek őriznie kell az irodát, és ha valami utasítás érkezik reggel, azt azonnal látnom kell.

- Neked jobb ágyad van, mint a milliomosoknak – vigyorgott Rob.
- Hát igen. – Sarah vállat vont. – Én nem csak egy éjszakát töltök itt. Azért ők is szuper minőségű hálósákat kapnak, nem kell féltetni őket.
- Visszahúzta a függönyt.
- Na, mehetünk tovább?

12.

A fülkénél vártuk Sarah-t, amelyekből kiléptünk majd' másfél órával ezelőtt. Sarah bezárta az irodaajtót, és közénk jött. A tabletjét hozta magával.

– Most megmutatjuk, ti hol alszotok. Legjobb, ha hozzátok a táskáitokat is: ott hagyhatjátok őket a sátratokban. Találkozunk a kijáratnál.

Visszasétáltunk a hosszú épületen belül az asztalokhoz, és felkaptuk a táskánkat. A bejáráshoz cipeltük őket, amelynek mindkét ajtaja szélesre volt tárva. A kinti napfény bántotta a szememet, csak Sarah és Steve fekete sziluettjét láttam az ajtóban. Megcsapott a szél, ahogy odaértem.

– Gyertek, megkerüljük az épületet – mutatott Sarah bal felé, és Steve-vel az oldalán megindult. Mi követtük. Közben hozzászólt a szemem a kék égbolt ragyogásához, és füves talajt láttam magam előtt, de a fűszálak szélesebbek voltak, mint a jövőben. Karvastag facsonkok is kiálltak a földből kisebb leveles növények társaságában. Nyilvánvalóan dzsungel volt itt, csak kiirtották, hogy teremtsenek egy tisztást a tábor számára. Méghozzá egy hatalmas kiterjedésű tisztást. A távolban magas fakerítés takarta a horizontot, és úgy tűnt, körbeveszi az egész tisztást. A határfal egyenletességét fából ácsolt őrtornyok törték meg, nagyjából tíz-tizenöt méterre egymástól; mindegyiken hatalmas, festett betű állt. Láttuk a H tornyot, majd ahogy megkerültük az épületet, előtűnt az I és a J torony is.

Az épület mögött egy másik, kisebb fakunyhót találtunk, a kettő között pedig kupola alakú sátrak voltak felferve. Itt Sarah megállt.

– Az ott az örök barakkja – mutatott a faépületre. – Ők nem akartak sátrakban aludni, kellett nekik egy igazi épület, ahol a fegyvereiket meg a felszerelésüket tárolhatták, így felhúztak maguknak egy faházat. – Megvonta a vállát. – Ők amúgy hivatásos katonák, vagy leszerelt exkatonák, úgyhogy tényleg biztonságban vagyunk itt.

Közelebb ment a sátrakhoz.

– Ezek itt pedig a személyzeti sátrak. Még emlékeztek a sorszámotokra, ugye?

– Igen – mondtuk kórusban.

A sátrak oldalára A/4-es lapok voltak felerősítve átlátszó műanyag tasakban, rajtuk egy hatalmas számmal. Megkerestem a 2-est. A többiek is leguggoltak a saját sátrukhoz, és zipzáruk húzogatásának hangja hallatszott. Én is kinyitottam az enyémet, és egy hálósákot találtam odabent. Arcomat fülledt hőség csapta meg, ahogy behajoltam: átforrósította a sátor anyagát a nap. Elhatároztam, hogy nyitott ajtónál alszom éjjel.

Beraktam a hátizsákomat a hálósák mellé. Éppen elért. Ilyen kicsi szobám még sose volt. Sebaj, úgyis csak aludni fogok ide járni.

Ahogy kihátráltam a sátorból, egy kicsi lakatot találtam a hálósák és a bejárat között a ponyván. Benne volt egy pici kulcs. Szuper, tényleg zárható a sátor. Örültem ennek, mert mégiscsak a hátizsákomban volt a tablettem. Behúztam a zipzárt, és beleillesztettem a lakatot a zipzár melletti lyukakba. Ráfördítettem a kulcsot, majd felálltam, és zsebre is tettem.

– Mindenki megtalálta a lakatját? – kérdezte Sarah a szemét árnyékolva. – Ha valami nagy értékű dolog van nálatok, és aggódtok a vendégek miatt, akkor az irodában is el tudjátok helyezni.

A fejünket ráztuk.

– Jó, akkor menjünk ki a partra.

Megkerültük a főépületet, és átmentünk a másik oldalára. A tisztás széle felé mentünk, ahol fehér sziklát láttam.

– Ki lehet menni a partra? – kérdeztem Sarah-tól. – Az is védve van?

– Igen, sőt, még a vízbe is bele lehet menni – dicsekedett Sarah. – A kerítés a vízben is folytatódik, csak ott őrtornyok nincsenek. Véd a tengeri állatoktól, és az árapály váltakozását is megszünteti. Itt nagyon nagy különbségek vannak apály és dagály között, de mi azt akartuk, hogy mindig lehessen fürdeni.

– Ja igen, mert nagyobb a hold – esett le. – Vagyis közelebb van, úgy értem.

– Igen. De mindjárt odaérünk, és meglátjátok.

13.

A sós tengerillat ugyanolyan volt, mint a jövőben, de maga a tengerpart egy keskeny kis öböl volt csupán. A füves tisztás szélén kisebb-nagyobb sziklák álltak, mögöttük kezdődött egy meredek, homokos lejtő, amely levezetett a vízhez. A hullámok csak szelíden nyalogatták a partot, mert az óceán valódi erejét megtörte a fából ácsolt fal, amely félkörívben behatolt a vízbe, létrehozva egy védett, természetes öblöt. A falat folyamatosan ostromolták a hullámok a túlsó oldalról, láttuk a felcsapódó fehér habot. Csak harminc napot kell kibírnia; utána a meteor nélkül is szét fog esni, ez biztosan látszott rajta. Reméltem, hogy legalább azt a harminc napot ki fogja bírni. És hogy semmilyen őscápa nem tud átugrani fölötte.

Sarah körbemutatott a parton.

– Este ezekre a sziklára tesszük ki majd a mécseseket, meg egy Bluetooth-hangszórót, és a telefonomról fogok halk zenét játszani, miközben mesélek a vendégeknek a meteorról. Hangulatos lesz. Ma este el fogjuk próbálni, hogy a beszédem ugyanannyi ideig tart-e, mint a zene. Az lenne a cél.

– Milyen zene lesz? – kérdezte Rob.

– Hans Zimmertől a *Time* – felelte Sarah. – Tudod, az *Inception*-filmzene.

– Persze, tudom, remek választás, gyönyörű zene – hagyta jóvá Rob. Eszembe jutott, hogy neki rockzenekara van.

– Köszönöm. Elmondom a beszédemet, utána pedig némán nézzük egy darabig a meteort, miközben egy másik zene szól majd, Pink Floydtól a *The Great Gig in the Sky*.

– Kiváló! – kiáltotta Rob. – Én sem tudnék kitalálni ennél jobbat. Sőt, ez talán még jobb is, mint a *Time*.

– Igen, de nem lehet az áriázás közben beszélni; jobb ezt magában hallgatni. A *Time*-ban nincs énekhang, így az jobb aláfestő zene a beszédemhez.

– Igen, igen, igazad van.

– Köszönöm, hogy te is egyetértesz. Ez hangulatos lesz. Utána mi elvonulunk, magukra hagyjuk a vendégeket. Akarjátok nézni kicsit a vizet, vagy mehetünk tovább az őrtornyokhoz?

Egymásra néztünk, vállat vontunk.

– Gondolom, látni fogjuk minden nap...

Ekkor egy kicsi, fekete-fehér madár szállt le az egyik sziklára, csupán két méternyire tőlünk. Apró hal csapkodott a karmai közt.

– Már léteznek madarak? – kiáltottam fel meglepetésemben.

– Nem teljesen madár – emelte fel az ujját Steve mosolyogva. – Csak figyeld.

A madár gombszemével jobbra-balra pillantott, ahogy a jövőbeli sirályok szoktak, majd lehajolt a lába alatt heverő halhoz. Ám ahelyett, hogy bekapta volna a halat, lenyúlt érte a szárnya hajlatában lévő karmaival, maga elé emelte, és rágszálni kezdte, mint egy mókus. Csőrében kicsi fogak sorakoztak. Jó, nem teljesen madár még, de alakul!

– Ő az Avisaurus – ismertette Steve. – Őket tilos megölni, mert kis testűek, így valószínűleg túl fogják élni az Eseményt. De menjünk az őrtornyokhoz.

14.

Gyalogoltunk tovább a tisztás szélén, és megláttuk a sátrakat. Szabályos négyzettrács alakzatban voltak elhelyezve, nyolcszor tíz egyforma kupolát számoltam, ahogy elmentünk mellettük. Az nyolcvan. Tudják, hogy egyik nap sem lesz ennél több vendég. Szellősen voltak elhelyezve, öten is elfértünk volna két sátor között. A kupolák teteje átlátszó volt, éppúgy, mint a jövőbeli látogatóközpont teteje. A sátrak az üveg-acél épület kicsinyített másai voltak.

Amikor elhagytuk őket, a tisztás folytatódott rengeteg kis cserjével, törzs-csonkkal. Volt vagy háromszáz méter a kerítésig. Két vezetőnk a C vagy D torony felé vezetett minket. Forrón tűzött ránk a nap, Rob izzadt hajába túrt, Chloe arca is kivörösödött. Ropogott talpunk alatt a vastag fű.

Steve walkie-talkie-t vett le a derekáról, és beleszólt.

– D torony, itt Steve, látogatókat viszek, vétel.

A készülék sercegett, majd férfihang szólt ki belőle.

– *Látunk Steve, gyertek csak, vétel vége.*

Steve eltette a rádiót, és ránk vigyorgott.

– Elvileg látnivalónk is lesz ott.

– Micsoda? – kérdeztük.

– Dínók! Kétféle is.

– Szuper – lihegte Rob. – Esetleg víz is lesz?

– Igen, az öröknek van vize – nyugtatta meg Sarah.

– Remek – lihegte vissza Rob.

Magam is kezdtem szomjas lenni, és éhes is. Lassan dél felé járt az idő, és csak reggeliztem.

Megérkeztünk a D toronyhoz. Faillat áradt belőle, csak néhány héttel ezelőtt ácsolhatták. Nem volt magas, talán négy méter, a teteje a fal fölé nyúlt. Létra vezetett fel a kilátóba. Sarah ment előre, Steve lent maradt sereghajtónak.

Megmarkoltam a létra két oldalát, és fellépdeltem rajta. Érdes felületű volt a fa, vigyáztam, hogy ne menjen szálla a tenyerembe.

Odafent egy kis szoba volt kialakítva, négy sarkában vékony oszlopok tartották a lapos tetőt. Két, teljesen terepruhás katona fogadott minket, egyikük fekete volt, másikuk fehér és vörös hajú; szokatlanul vastag csövű fegyverek lógtak a vállukon.

Steve előre lépett.

– Emberek, ez itt Derek, az örök vezetője, és Bill: mindketten a hadseregben szolgáltak, úgyhogy velük jó kezekben vagyunk. Ezek pedig itt a recepciósaik: Chloe, Malcolm, Robert, Adrian és Gloria.

A katonák biccentettek.

– Üdv a múltban – mondta a fehér férfi, Derek. – Gondolom, tudjátok, hogy a tábor területét tilos elhagyni. Csak a kerítésen belül engedélyezett a mozgás.

– Tudjuk – feleltük.

– Helyes. Hadd mutassam meg, miért van ez így.

A kilátó pereme felé fordult, és intett, hogy kövessük. Mellé léptünk, és a perembe kapaszkodva kinéztünk a táboron kívüli síkságra. Ugyanaz a cserjés tisztás folytatódott ott is, de nagyjából száz méter után elkezdődött a dzsungel. Dús lombú fák álltak ott széles levelű páfrányok társaságában.

Az egyik fatörzs mellett mozgott valami. Azt hittem, a szél lengeti az egyik faágat, de annak ugráló mozgásából nyilvánvalóvá vált, hogy valami rángatja, tépkedi. A lombok árnyékában egy hatalmas, zöld hulló állt két lábon, vékonyabb mellső lábaival a fatörzsnek támaszkodott. Hosszújak fejével a fölötte lévő lombot tépkedte. Feltűnt rövid nyaka, és hogy a hátsó lába mennyivel vastagabb, mint a mellső.

A többieknek is elakadt a lélegzete.

– Mi ez? – kérdeztem ámulattal.

– Hadrosaurus – felelte Derek. – Kacsacsőrű dinoszaurusznak is nevezik. Ugyanúgy két lábon jár, mint egy Rex, de ez növényevő.

– Rexek is vannak? – csodálkoztam.

Derek helyeselt. – Vannak, de nemigen jönnek ki a tisztásra. Jobb szeretnek a dzsungelben vadászni.

– Gyönyörű! – ámulóan nézte Chloe a Hadrosaurust. – Olyan aranyos feje van, hogy megsimogatom.

Nevettünk.

– Azt nem ajánlanám – mosolygott Derek. – Attól, hogy nem esz meg, még simán eltapos, és olyan nehéz, mint egy elefánt.

– Uhh.

A Hadrosaurus közben elengedte a fát, és karjaival visszaereszkedett a földre. Megfordult, és négy lábon átugrált egy másik fához, mint valami nyúl, ami Hulkká változott, felkapaszkodott a törzse oldalán, és annak a lombját kezdte legelni. Vastag gyíkfarka vízszintesen állt, azzal egyensúlyozta ki magát.

Eszembe jutott, hogy fotózhatnék, de úgy gondoltam, túl kicsi lenne a célpont. A többieknek is eszébe jutott a lehetőség, elővették a telefonjaikat, és bőszen kattogtattak. Végül én is fotóztam, hogy ne maradjak ki a sorból, de tényleg túl messze volt a lény.

– Tökéletes időzítés! – mutatta fel Sarah a tabletjét. – Tizenkét óra környéke, D torony, Hadrosaurus. Ahogy a nagykönyvben meg van írva. Mindjárt jönnek Triceratopsok is, úgyhogy ne tegyétek el a telefont.

– Szuper – felelte Rob – meglesz a burger-hozzávaló.

Nevettünk, de Sarah a fejlét rázta.

– Az a Triceratops már megvan, a konyha mélyhűtőjében várja, hogy megegyük.

– Ezek hányan lesznek?

– Azt nem tudom, csak hogy többes számban írtam, Triceratopsok – ellenőrizte Sarah a tabletet.

– Szuper – mondta Rob. Készenlétbe helyezte a telefonját. Láttam rajta, hogy tényleg izgatott, és mosolyognom kellett rajta. Ő is harminc körül van, rocker, de most egy pillanat alatt gyerekké változott. Még a szomját is elfelejtette.

Én is emlékeztem a beteg Triceratopsra a *Jurassic Park*ból, és aranyos volt. Figyelmemet a fákra összpontosítva vártam.

Csakhamar bögés hangzott fel az erdőből. A tehének böghetnek így, de ez öblösebb, erőteljesebb hang volt. A Hadrosaurus felkapta a fejét, és elengedte a fatörzset. Négykézláb indult meg, de felemelkedett, és két lábon szaladt el jobb felé. Eltűnt a páfrányok között.

Hatalmas, kövér test nyomta szét a bokrokat, és a lombok árnyékában megjelent egy Triceratops. Akkora lehetett, mint egy elefánt, de rövidebb, vastagabb lábaival és páncélozott bőrével inkább hasonlított orrszarvúra. A feje olyan hosszú volt, hogy a testhosszúságának egyharmadát is kitétte. Ahogy kilépett a tisztásra, fűrészperemű csontgallérja is láthatóvá vált két, hosszú szarvával a szeme fölött. Tudtam, hogy egy harmadik szarv is van az orrán, de az nem látszott ilyen messziről. Amin elcsodálkoztam, az a színe volt. A *Jurassic Park*ban barnának ábrázolták, de ez nagyon

messze állt az igazságtól. A csontgallérja élénkvrósen virított, ovális fehér foltokkal; a vörös szín csíkokban lefolyt az arcára is. A szeme alatt pedig lila sávok kanyarogtak.

Az aljnövényzet ropogása felhangosodott, és egy másik példány is kísért a lombok közül. Ennek másféle mintázata volt, de a vörös-fehér-lila téma nála is megvolt. Felemelte a fejét, és ismét bögött. Beleremegett a kilátó pereme.

Csattogtak a telefonok kamerái.

– Hogyhogy ilyen színesek? – csodálkoztam.

– A nőstényeknek próbálnak tetszeni – mondta Derek. – De a nőstények is színesek, így nehéz megállapítani, melyik mi.

– Díszelegnek, mint a pávák? – kérdeztem.

– Igen, pontosan.

A két Triceratops legelni kezdte a fűvet. Megfigyeltem hegyes papagájcsőrüket, ahogy rágtak. Csontgalléros fejük fel-le mozgott.

– Egyméteres szarvuk van – magyarázta Derek halkán. – És nem szaruból van, mint az orrszarvúk tülke, hanem a koponyacsontjukból nő ki. De a Rexek így is megölik őket.

– Tényleg? – csodálkoztam. Én is vigyáztam a hangerőre. – Azt hinné az ember, hogy meg tudják védeni magukat.

Derek a fejét rázta.

– Találtunk az erdőben lefejezett Triceratopsot is. Ugye, Bill? – nézett hátra. – Az volt ám a látvány.

– Ja, ja – vigyorgott Bill.

– Simán át volt harapva a nyaka a gallérja mögött. A Rexek könyörtelen rohadékok, élvezik, hogy ölnek. Este majd ti is hallani fogjátok, ahogy morognak. Nem üvöltöznek, mint a filmekben, hanem csak morognak, mély infrahangon, ami mérföldekre elhallatszik. Szándékosan terrorizálják a vadászterületüket a rohadékok.

Eszembe jutott a rémálmom, és felállt a karomon a szőr. Soha nem akarok T. Rex-szel találkozni.

– Ti bementek az erdőbe? – nézett az örökre Chloe tágra nyílt szemmel.

– Persze – felelte Derek. – Ott szerzünk húst a konyha számára.

– Én nem fogok enni belőle – rázta a fejét Chloe. – Most, hogy láttam, milyen aranyosak. Biztos van más opció is.

– Van, de a helyedben legalább egyszer megkóstolnám. Egyáltalán nem rossz.

– Nem érdekel.

– Nem muszáj azt enned – szólt közbe Sarah. – Lesz normál marha burger is.

– Az mitől jobb? – vigyorgott Rob.

– Hagyd, Rob, mindenki azt eszik, amit akar – szólt ismét Sarah. – Van vegetáriánus opció is.

– Hát lehet, hogy ezentúl vega leszek – duzzogott Chloe.

– Én simán megkóstolom – vont vállat Rob. – A kíváncsiság emberi dolog.

Chloe oldalba könyökölte Rob-ot, aki összegörnyedt.

Nevettünk ezen.

– Csss, halkabban – sziszegett Derek. – Az egyik felénk néz.

Lehervadt arcunkról a vigyor. Kinéztünk, és *mindkét* Triceratops minket nézett.

– Csendet – parancsolta Derek halkán. – Senki ne mozduljon.

Megmerevedtünk. Levegőt venni is alig mertem. Szívem a fülemben dobogott. Ha ezek megrohamoznak minket, vajon ki fog tartani ez a vékony fakerítés?

A hátsó Triceratops előrébb lépett, és felemelt fejével bögött. Kezem alatt vibráltak a deszkák.

– Senki nem mozdul – mondta Derek.

A Triceratops leszegte a fejét, és felénk rohant! Ijesztően gyorsan aláánk ért, és az ütközésbe az egész torony belerázkódott. Utána hátrébb lépett, de csak gyíkfarkát és kerek farát láttuk. Chloe előrébb hajolt.

– Letört az egyik szarva! – kiáltotta.

– Gyere vissza! – kapott felé Derek, de közben a másik Triceratops is becsapódott a kerítésbe, és Chloe sikoltva kiesett a toronyból!

A peremhez ugrottunk. Chloe a fűvön feküdt, a két állat között félúton. Egyszerűen lebényultam, nem hittem a szememnek.

– Lőj! – kiáltotta Derek, és maga is levette a válláról a fegyverét. Bill arrébb lökött minket, és Derek mellé állt, a peremhez. Mindketten lefelé céloztak.

– Túl közel van! – kiáltotta Bill.

– Csak egy pillanatig lőjünk, az megijeszti! – kiáltotta vissza Derek.

– Ne! – fogta le Derek puskáját Bill. – Egy ember egy pillanatnyi sugárzástól is meghal!

– Akkor mit csináljunk? – keseredett el Derek. – Hogy hívják? – nézett vissza ránk.

– Chloe! – mondta Steve izzadtan.

Derek kihajolt a palánk fölé. – Chloe! Chloe, kelj fel!

– Menj arrébb! – kiáltotta le Bill is.

Lenéztem. Chloe ébredezett, felemelte a fejét, a haja az arcába lógott. Félrehúzta az arcából, és felnézett a két állatra. Megmerevedett.

– Jaj, Istenem! – hallottuk a hangját. – Mit csináljak?

– Fel tudsz mászni? – kérdezte Derek.

– Nem tudom! – kiáltotta Chloe a két állatot nézve. – Nem merek megmozdulni!

Az egyik Triceratops közelebb lépett hozzá, és megszaglászta. Ez volt az, amelyiknek letört az egyik szarvából egy darab. Hangosan szuszogott a lány arcánál. Chloe egy sikkantással felült, amitől az állat megijedt, és hátralépett. Ezt kihasználva Chloe folytatta a mozdulatot, felállt, és hátával a torony falának nyomódott. Kezével hátranyúlt, és a falat tapogatta.

– Nem tudok felmászni! – kiáltotta, továbbra is a két állatot nézve.

– De tudsz! – kiáltotta Derek. – Be vannak szögelve létrafokok, pont mögöttem! Csak fordulj meg!

– Nem merek!

A törött szarvú Triceratops közelebb lépett, és ismét szaglászni kezdte a lány haját. Chloe mereven állt, de láttam, hogy remeg, és elkezdett vinnyogó hangot hallatni.

– Menj arrébb, hogy le tudjuk lőni! – kiáltotta ismét Bill a puskája mögül. De Chloe nem mozdult.

Valamit tenni kellett. Gondolataim vadul pörögtek. Fel kell húzni őt a toronyba, hogy a katonák lőhessenek. Le kéne menni hozzá. De ott van az a két hatalmas vadállat!

Ledolgoztad a harminc napodat, hallottam Dave hangját a fejemben. Ez tény, benne van a céges adatbázisban.

– Lemegyek – mondtam, és átvetettem a lábamat a peremen.

– Mi? – nézett rám mindenki.

– Lemegyek – mondtam ismét, és lelógattam magam a peremről. Tényleg voltak ott bevert létrafokok, de nem tudtam elengedni a falat, hogy áttegyem rájuk a kezem. Karjaim remegtek az erőfeszítéstől, így elengedtem magam, és lehupantam a földre Chloe mellé.

– Adrian! – kiáltottak többen is odafent. A lendülettől fenékre estem, de azonnal felpattantam, és a két hatalmas állathoz ugrottam.

– Tűnés innen! – kiáltottam, és tenyeremmel megcsaptam a közelebbi Triceratops oldalát. Meleg volt és kőkemény. – Húzzatok el innen!

A megcsapott Triceratops megrezzent, és hátrébb lépett. Meglepett, vékony bőgést hallottam. Kihasználtam ezt a pillanatot, és Chloe-hoz fordultam.

– Menj, mász fel – mondtam, és mutattam neki a létrafokokat. – Siess!

A törött szarvú Triceratops engem nézett, és szemében ugyanaz az a vadság csillogott, amelyet a spanyol torreadorok is láthatnak a megszárt bikák szemében.

Chloe remegő kezét a létrafokokra helyezte, és megindult felfelé. Lábával is fellépett a legalsóra.

– Siess! – suttogtam neki ismét, szememet le nem véve a Triceratopsról.

Chloe mászott, már az arcomnál volt a bakancsa. A többiek is kiáltoztak neki, lehajoltak, és elkapták a kezét. Felhúzták a kilátóba.

– Most te! – szólt le Derek hangja. Elvettem a szemem az állatról, megpördültem, és felmáshoztam néhány létrafokot. Derek a kezét nyújtotta, elkaptam. Úgy szorított, hogy fáj. Másik kezemmel a fokokba kapaszkodva sikerült feltornásznom magam, és átestem a kilátó peremén Chloe mellé. Felpattantam, hogy lássam a két állatot.

– Tűz! – kiáltott Derek, és éles zümmögés hangzott fel a fegyverből, amit bőgés követett odalent. Mellé léptem. Nem láttam semmi becsapódást vagy robbanást, de a törött szarvú Triceratops megrázta a fejét, és fájdalmas bőgéssel megfordult. Csak az az elektromos zúgás hallatszott a fegyverből, az állat mégis úgy viselkedett, mintha eltalálták volna. Rohant vissza az erdő felé, de félúton összeroskadtt, és nagy robajjal elterült a fűvön. A két katona ezután a másik Triceratopsra irányította a puskákat, és ismét felhangzott az a zúgás. A lény szintén futni kezdett az erdő felé, de ő is összeroskadtt a társa mellett. Derek elvette ujját a ravasról, és felemelte a fegyverét.

– Tűzet szüntess – mondta Billnek. – Kettőből kettő. Szép munka.

Chloe-hoz fordultam. Vörös arccal könnyezett.

– Jól vagy? – fogtam meg a vállát. – Eltört valamid?

– Nem tudom – zokogta. – Fáj az oldalam.

– Vissza tudsz menni az épületbe? – Körülnéztem, megkerestem Sarah-t. – Van itt orvos?

– Chloe az orvos – hebegte. – Nem gondoltuk, hogy pont ő...

– Ahh... Lehet hívni egy orvost? A jövőből, vagy nem érdekel, honnan.

– Lehet, lehet, menjünk vissza az épületbe – tért magához Sarah. Ő is átkarolta Chloe hátát, hogy segítsen.

– Tudok menni – mondta Chloe. Megtörölte az arcát. – Szerintem nem tört el a bordám.

Megtapogatta a saját oldalát.

– Tapintásra nem érzékeny. Tudok lélegezni. Egyben vannak. Csak megütöttem.

– Nagyon sajnálom, Chloe – hebegte Sarah. A sírás határán állt. – Ennek nem lett volna szabad megtörténnie, nem tudtunk róla, nem is értem, hogy lehetséges ez...

– Én voltam a hülye, én hajoltam ki – felelte haragosan Chloe. Lerázta magáról a kezeket. – Tudok járni, engedjétek!

Előrement az aggódó arcok között, és elsőnek hagyta el a kilátót. Leszaladt a létrán. Indultunk mi is, de ekkor bőgés hangzott fel a túloldalról, és nehéz lábak dobbanása rázta meg a földet. A két katona kinézett a tisztásra.

– Még él! A törött szarvú! – kiáltotta Bill, és újra felemelte a fegyverét. Derek viszont rátette a kezét a csőre.

– Hagyd, csak az erdőbe fut. Hadd menjen.

Bill hezitált, miközben a dobogás elhalkult odakint. Végül leengedte a fegyvert. Felénk fordult.

– Minden oké, elment vissza az erdőbe.

Biccentettünk, és lementünk a toronyból, siettünk Chloe után.

15.

Amikor visszaértünk az épületbe, Chloe a pulthoz legközelebb eső egyik asztalnál ült, és papírpohárból ivott valamit remegő kézzel. Az asztala köré gyűltünk.

– Chloe, ezt meg kell beszélnünk – mondta Sarah békítően. – Ha ezek után nem akarsz itt maradni, megértjük: hazamehetsz, és semmi baj nem lesz belőle.

– Maradok – rázta a fejét Chloe. Még mindig vörös volt az arca. Sarah-ra nézett. – Én voltam a hülye. Hogy lehetek ekkora idióta? Nem ismerem magamra.

– Semmi baj – fogta meg a lány vállát Sarah.

– Fő, hogy te jól vagy – mondta Steve is.

– Igen, de sajnálom, hogy ilyen felfordulást okoztam. Bocsánat. És nagyon szégyellem magam, amiért előttem sírtam. Csak felejtsem el, jó? Nem történt semmi. Folytassuk tovább a napot.

Milyen erős, gondoltam. Milyen élete lehet? Miért ostorozza magát ennyire egy kis gyengeség miatt?

– Azért lehívom a doktornőt, hogy rád nézzen – egyenesedett ki Sarah.

– Nem kell – rázta a fejét Chloe. – Tényleg jól vagyok, én is meg tudom állapítani.

Eszembe jutott a doktornő, Anne, aki beoltott. Lehet, hogy ő jönne?

– Ahogy akarod – felelte Sarah, és visszaült.

Chloe a szemembe nézett.

– Neked köszönöm, hogy lejtétl értem. Valószínűleg megmentetted az életemet.

Lebénultam ettől, a lélegzetem is elakadt. Nem tudtam, mit reagáljak. Sokszor álmodoztam hősiességről, hogy megmentem egy lány életét, és ő hálás lesz nekem, és a karjaimba omlik, de most, hogy tényleg megtörtént, nem élveztem a pillanatot. Azt kívántam, bár meg se történt volna.

Chloe látta lemerevedett ábrázatomat, és megenyhült.

– Komolyan, köszönöm, Adrian.

Könnyek kezdtek kaparni a torkomat, a látásom is elhomályosult. Nyeltem egyet.

– Szívesen – mondtam halkán.

– De tényleg, hogy képzelted, hogy csak úgy leugrasz? – szólt Derek a hátam mögött. Nem is tudtam, hogy ő is itt van. Felé fordultam. – Oké, bejött, de akkor is örültség volt! – mondta vörös arccal.

Megköszörültem a torkomat.

– Csak eszembe jutott, hogy védve vagyok – mondtam. – Tudjátok, cselekmény-páncélzat. Mint a sorozatokban, amikor egy szereplőnek tudjuk, hogy még fontos dolga van, ezért ő biztosan nem halhat meg, legalábbis a következő pár epizódban biztosan nem. Nekem is eszembe jutott, amikor Dave azt mondta, hogy ledolgoztam a harminc napomat, ez benne van a céges adatbázisban. Tehát nem halhatok meg. Ezért ugrottam le.

– Ez igen, gyorsan reagáltál – dicsért Steve.

– De az én leesésem se volt előre megírva – mondta Chloe. – Így te is meghalhattál volna. Történhetnek váratlan események, úgy látszik.

Magam elé meredtem. Igen, legfeljebb a következő körben kijavították volna a hibát valahogy, és ott életben maradok. De ebben az univerzumban meghaltam volna.

– Ú basszus – nyögtem. Lábam elgyengültek, le kellett ülnöm Chloe asztalához. – El se hiszem, hogy leugrottam. Én nem vagyok ilyen bátor.

– Úgy látszik, mégis – mosolyodott el Chloe, és megszorította a kezemet az asztalon.

– Mit iszol? – néztem a poharára.

– Csak vizet – mosolygott.

– Én is kérek egy vizet.

A többiek nevettek.

– Hozom, tesó – ajánlotta Malcolm, mert ő állt legközelebb a pulthoz.

– Vízet mindenkinek! – kiáltotta Rob. – Én állom!

Megint neveltünk. Chloe mosolygó arcára néztem, és én is megszorítottam az ő kezét.

16.

Mindannyian az asztaloknál ültünk, és gondolataink között kortyolgattuk a vizünket. Más nem is volt. Steve és Sarah elmesélték, hogy ezzel is a civilizációtól való elszakadást szeretnék propagálni a vendégek számára. Ahogy nincs internet, úgy cukros italok sincsenek, sem csoki vagy más édesség, semmi ilyesmi: csak víztartályok vannak kihelyezve többfelé is, papírpoharakkal – bárki bármikor odamehet, és ihat egy pohár vizet. Emiatt mesélnek a vendégeknek a meteorról személyesen, a csillagok alatt, ahelyett, hogy csak kitennének egy nagyképernyős tévét, rajta dokumentumfilmmel: ez személyesebb, hagyományosabb mesélési mód. Mint amikor az őseimbek mesélték egymásnak történeteiket a táborút mellett. Ezek a gazdag turisták azért jönnek ide, hogy egy napra visszamehessenek a múltba, az emberi civilizáció előtti időkbe, és ezt abszolút meg is kapják. Mindezt nagyon helyénvalónak és szépnek találtuk.

– Mi a következő napirendi pont? – kérdeztük iszogatás közben.

Sarah hátrafordult, nyújtogatta a nyakát az iroda felé, majd visszatért.

– Nem látom innen az órát, de egy óra múlhatott, talán egy harminc lehet. Öt harminckor csináljuk a próbát, addig még van négy óránk. Ennek nagy része szabadfoglalkozás lesz, elmehettek a sátratokba, vagy visszamehettek a partra, sétálhattok, napozhattok, akármi.

– Amúgy mi volt az a fegyver? – kérdezte Rob Derek felé fordulva. – Nem megy ki a fejemből. Mi a fenét lőtt ki?

Derek megtörölte a száját.

– Ezek hangfegyverek – magyarázta. – Így nevezzük őket, de valójában mikrohullámokat bocsátanak ki. Hagományos lőfegyvereket nem használhatunk, mert lehet, hogy a lövedékek megmaradnának. A mikrohullám felforraltja az állatok agyvizét. Ha csak pár pillanatig nyomunk rá, akkor fejfájást, szédülést okoz, az állat megijed és elszalad. Amint láttuk is. – Fintorgott. – Nem nyomtunk rá elég hosszan, ezért nem nyíft ki a másik dög.

– Nem baj, egy is elég – legyintett Steve – Legalább van hús a jövő hétre is.

A fele társaság nevetett, a másik fele undorodva tiltakozott.

– Szerintem egy életre megutáltuk a Triceratopsokat – jelentette ki Rob. – Én legalábbis biztosan. Pedig a kedvenceim voltak. Fene gondolta, hogy ilyen idegbeteg vadállatok.

– Ezek dinoszauruszok – szólaltam meg. – Nem is értem, miért pont a gyerekek szeretik őket annyira. Fogalmuk sincs az igazságról. Ezek veszélyes vadállatok. Egy pillanat alatt képesek megölni.

– Gyerekeket nem is engedünk ide – mondta Sarah. – Csak tizenkilenc év fölöttiek jöhetnek.

– Nagyon helyes – mondtuk együtt Chloe-val. Egymásra neveltünk.

– Tényleg, te elég jól vagy ahhoz, hogy holnap elkezd a melót? – kérdezte Rob.

Chloe bólintott.

– Igen. Tényleg csak el akarom felejteni ezt az egészet. – Átfordult Sarah felé. – Folytassuk a normál napirendet.

– Nos, először az ebéd jön – válaszolta Sarah a tabletjébe nézve. – Azt majdnem kihagytam. De megértem, ha elment az étvágyatok.

– Ment a fenét – tiltakozott Rob. – Éhen halok.

– Én is – jelentkezett Malcolm. Erre Gloria is mosolyogva feltette a kezét.

Nekem is korgott a gyomrom. Fel is álltam az asztaltól.

– Normál burger jöhet mindenkinek? – kérdeztem. – Szívesen átmegyek értük. Chloe? – néztem le rá.

Sóhajtott. – Igen, jöhet. Krumplival kérem szépen.

– Meglesz. – Körülnéztem. – Akkor az öt, hat, hét, nyolc marha burger, ugye? Mindjárt jövök.

– Megyek én! – állt fel Rob. – Te csak pihenj, majd én elintézem.

– Biztos? Szívesen átmegyek.

– Nem, nem, te vagy a nap hőse, igyál csak, majd én hozom a kaját.

– Oké Rob, köszí – mondtam. Visszaültem Chloe-hoz.

– Nyolc marha, máris jön!

Rob kiaraszolt az asztalok közül, és bement a pult mögé. Amikor eltűnt, Sarah ismét felnézett a tabletjéből.

– Nyolc marha burger, pontosan. – Mosolygott még remegő szájjal. – Ez legalább stimmel.

17.

Iszogattuk a vizünket, és vártuk vissza Rob-ot. Derek megköszöri a torkát, és felállt.

– Én visszamegyek Billhez a toronyba. Csak megvárom a burgeremet.

– Neki nem viszel egyet? – kérdezte Sarah.

– Nem. De elküldöm szünetre, aztán azt eszik, amit akar.

– Rendben.

Ekkor végre nyílt az ajtó a pult mögött.

– Halleluja – forgattam a szemem. Tényleg nagyon éhes voltam már. Chloe kuncogott rajtam.

Rob lassan megkerülte a pultot. Nem volt nála semmi. Tágra nyílt szemmel meredt ránk, de mintha nem is látott volna minket. Sápádnak tűnt.

– Rob? Jól vagy? – fordult felé Sarah.

Erre Rob mintha végre észrevett volna minket, ránk nézett. Nyelt egyet.

– Gyerekek, valami nagy baj van – motyogta.

Felpattantuk az asztaloktól.

– Mi? Mi a baj? – faggattuk.

Rob az arcához emelte a kezét.

– A szakácsok... Az arcuk... Nem értettem, mit mondanak. És *zöld* az arcuk.

HARMADIK RÉSZ KÉT UNIVERZUM KÖZÖTT

18.

– Mi van? – Mindannyian kimásztuk az asztalok közül, és Rob köré gyűltünk. – Hogy érted azt, hogy *zöld* az arcuk?

– Nem emberek – nézett rám Rob. Reszketett. – Valami nagy baj történt.

Sarah-ra néztem, aki sápadtan tátogott.

– Ezt megnézem magamnak – morogta Derek, és a pulthoz ment.

– Én is – indultam utána.

Mindannyian megkerültük a pultot. Derek addig eltűnt az ajtó mögött. Kinyitottam, és magam is beléptem a sötét fürdőbe. Remegtem. Zúgás hallatszott, és felerősödött a lámpafény. Megjelent előttem a fehér konyhaajtó. Kinyitottam, és kiléptem a konyhába.

Ott állt Derek felemelt kézzel. Vele szemben a szakácsok álltak késeket tartva, ők is idegesen néztek egymásra és ránk. Az arcuk valóban zöld volt, vagy inkább szürkés-zöld, a szemük pedig sárga, mint a kígyóké. Szájuk jóval szélesebb volt, mint egy emberi száj, fültől fülig ért, és alatta nem volt hegyes áll, mint nekünk. Ruházatuk ugyanolyan fehér szakácskabát volt buggyos fehér fejfedővel, mint azelőtt, de a testük teljesen megváltozott. Kezük, amely a kések markolatát szorította, szintén zöldes volt.

Mögöttem sikitás hallatszott, ahogy a többiek is megjelentek.

– Csss! – csitítottam őket felemelt kézzel. Az utolsó becsukta az ajtót. A két csapat feszülten meredt egymásra.

Az egyik szakács mondott valamit, de hangja nem emberi hang volt, sziszegett és morgott, mint egy krokodil, de biztosan éreztem, hogy *beszélt*, és nem csak hangokat hallatott. Beszédében értelmes *b* és *l* hangokat fedeztem fel, hallottam *m*-et is. Egy másik szakács vette át a szót, idegesen makogó beszéde már egyenesen ismerősnek tűnt valahonnan.

– Úristen, én értem, amit mondanak – hallottam Gloria ijedt hangját hátulról. Megfordultam. Mind őt néztük. Pislogott, próbált magához térni.

– Az... az első barátom egy óslakos fiú volt, és meg akartam tanulni a nyelvét – magyarázta. – Ezek az amerikai óslakosok nyelvén beszélnek.

– Mit mondanak? – kérdeztem. Ekkor láttam, hogy Rob nincs is köztünk, ő a múltban maradt.

– Nem értik, mi történik – felelte Gloria. – Ugyanolyan sokkban vannak, mint mi.

– Beszélünk kell Dave-vel – mondta Steve.

– Először is tegyék le a késeket – morogta Derek. – Mondd meg nekik, hogy tegyék le a késeket!

Gloria összeresztette, de összeszedte magát, és megszólalt. Dadogva mondott valamit a szakácsoknak, és szavaiban felismertem a hasonlóságot a szakácsok beszédével. A szakácsok leengedték a késeiket.

– Jó – mondta Derek. – És most hívják ide Dave-et.

Gloria megmondta nekik, mire a szakácsok egymásra néztek, jobbra-balra forgatták a fejüket, és mondtak valamit Gloriának.

– Nem tudják, kiről van szó – mondta Gloria.

– Lehet, hogy itt más neve van – ajánlottam.

– Ez az – hagyta helyben Derek. – Mondd meg nekik, hogy a személyzeti vezetővel akarunk beszélni.

– Úristen, „személyzeti vezető”, ilyesmit nem tudok, csak tíz hónapig voltunk együtt! – védekezett Gloria. – De megpróbálom körülírni.

Akadozva beszélni kezdett a szakácsokhoz, a kezeivel gesztikulálva, és ők olyan mereven figyelték, mint amikor egy komodói varánusz vadászik. Végül nagyon emberi módon bólintottak. Egyikük odaszólt valamit a többieknek, majd elment a folyosón jobbra, nyilván az ajtóhoz. Hallottuk a számszár pittyegését, majd kitérült egy ajtó, és be is csapódott azonnal. A két csapat továbbra is mereven bámulta egymást.

– Nekem le kell ülnöm – motyogta Steve. Őszülő halántékából izzadság csorgott. – Rosszul vagyok...

– Jó, menjünk vissza a múltba, nekem is remeg a gyomrom – egyezett bele Derek. Steve vállát fogta. Gloriára nézett. – Mondd meg nekik, hogy küldjék Dave-et, vagy akárhogy is hívják, az étkezőhöz.

Gloria bólogatott, és tolmácsolta a kérést a gyikembereknek. Ők láthatólag megértették, így egyesével visszatértünk a múltba.

A pult mögött beleütköztünk Giuseppe-be, aki ki tudja, hol volt eddig, talán végén. Tágra nyílt szemmel állt ott.

– Mi történt? – kérdezte. – Rob nagyon furcsán viselkedik, és Sarah se mond semmit. Meghalt valaki, vagy mi van?

– Mindjárt meglátod, mi van – feleltem. Kisorjáztunk a pult mögül, és lerogytunk az asztalokhoz, csatlakoztunk Rob-hoz, aki már ott ült, és a fejét fogta. Steve remegő kézzel töltött magának egy pohár vizet az egyik italhűtőből, majd ő is leült. Sarah, aki eddig sápadtan állt a fal mellett, szintén közénk jött.

– Tényleg igaz? – kérdezte félénken. – Tényleg átváltoztak?

Csak bólogattam neki.

Az ajtót néztük mindannyian, az ajtót, amely egy másik világba vezetett. Szipogást hallottam: Gloria elsírta magát az asztalnál. Malcolm mellette ült, megsimogatta a hátát. Arca neki is merev volt a sokktól.

Lenyomódott a kilincs, és kinyílt az ajtó. A sötét fülkéből egy sötét öltönyös alak bújt elő. Megkerülte a pultot, és az asztalokhoz jött. Sarah felsikoltott, amikor meglátta, és ő is sírni kezdett.

– Kiderítjük, mi történt, ne aggódj, Sarah – szólott hozzá Derek. Sarah könnyezve bólogott.

Az alak testesebb volt a szakácsoknál, szürke öltönyt viselt, és azzal harmonizáló szürke buggyos fejedőt. Zöldes arcából sütöttek sárga szemei. Megállt előttünk, és végignézett rajtunk. Szóra nyitotta száját, és morogvasziszegve kérdezett valamit.

Gloria felemelte könnyes arcát. – Azt kérdezi, mit keresünk itt Zöld Földön. Nem értem...

– Zöld Föld? Grönland? – értetlenkedtem.

– Megkérdezem, hogy érti – Gloria szipogva mondott valamit a gyíkembernek, mire ő körbemutatott és makogott valamit válaszul. Gloria bólintott.

– Ők így nevezik Amerikát – mondta.

A gyíkember tovább beszélt. Gloria figyelmesen hallgatta.

– Amerikában nem élnek főemlősök. Így neveznek minket. Kérdezi, hogy kerültünk ide, és hol vannak az ő alkalmazottai.

– Mi vagyunk az alkalmazottak! – mutogattam magamra széles mozdulatokkal a gyíkembernek. Ő rám pillantott, majd visszanezített Gloriára, és tovább beszélt.

– Zöld Földön csakis ők élnek – tolmácsolt Gloria. – Főemlősök csak a többi kontinensen élnek. Senkit sem engednek ide.

– Magyarázd el neki, hogy valami hiba történt, és nekik nem is kellene létezniük – dadogtam. – A Föld az embereké!

Gloria tolmácsolt. A gyíkember megrázta a fejét, és tiltakozott különös nyelvén.

– Azt mondja, mi vagyunk a hiba. Ők mindig is itt éltek ezen a kontinensen.

– Nem, nem! – tiltakoztam én is. – Mesélj neki a meteorról! Hogy az kipusztította a dinoszauruszokat, és utána az emlősök vették át az uralmat!

Gloria tolmácsolt, akadozva, de elmondta a lényegét. A gyíkember megrázta a fejét. Közelebb jött, leült az egyik szélső asztal tetejére, és beszélni kezdett. Gloria élénken figyelt rá, és fordította a szavait.

– Több ezer évig éltek háborítatlanul, mielőtt az első hűsevő főemlősök megjelentek a földjükön. Északról érkeztek, és elterjedtek az egész kontinensen. Ők a mocsarakban rejtőztek, és onnan figyelték, ahogy a főemlősök megölték a bölényeket és más növényevőket. Tőlük megijedtek a főemlősök, túlvilági gonosz lényeknek tartották őket, és rájuk is vadásztak. Ők visszatámadtak, sok főemlőst megöltek, és közben átvették a nyelvüket, mert hatékonyabb volt az ő saját nyelvüknél. Aztán más főemlősök is jöttek nagy hajókon, díszes ruhákban, puskákkal, de a gyíkemberek őket is visszaverték. Tőlük fegyvereket és más találmányokat szereztek. Több nagy hajó is jött, de ők megvédték a kontinenst. Azóta is csak ők élnek itt.

– Valamit nagyon elcsesztetek, srácok – csóválta a fejét Giuseppe.

– De mit? – emelte fel a fejét Rob. – Mit csesztünk volna el? Nem csináltunk semmit!

– Valamit biztos csináltak, nézz csak rá, ilyen lény nincs!

– Akkor sem a mi hibánk, mi mit csináltunk, csak megnéztük a tábor!

– Basszus, én tudtam, hogy baj lesz – csóváltam a fejem keserűen. – Nem lehet az idővel játszózni. Mondtam is Dave-nek. Azt mondta, a cég mindent a kezében tart.

– A kezében egy francot – dohogott Rob. – Ha meglátom Dave-et, betöröm az orrát, erre megesküszöm.

– De mi történhetett? – kérdeztem. – Az nem lehet, hogy nem csapódott be a meteor!

– Ja, azt mi nem tudjuk befolyásolni. Se „elcseszni” – vágott vissza Rob Giuseppe-nek.

– Jó, de akkor mi történhetett? – ismételtem. – Az első váratlan esemény az volt, amikor Chloe leesett, ugye? – néztem Sarah-ra.

Sarah bólogott.

– Igen... igen.

– Ekkor mozdulhatott ki valahogy a történelem menete. De hogyan? Mitől? Mi köze van Chloe leesésének bármihez is?

Chloe, aki eddig csendben ült, sápadt arcát Gloriához fordította.

– Gloria – mondta. – Kérd meg, hogy vegye le a sapkáját.

– Mi? – kérdezett vissza a könnyező lány. A többiek is elhallgattak.

– Kérd meg, hogy vegye le a sapkáját – ismételte Chloe.

Mindannyian a gyíkemberre néztünk. Buggyos, szürke fejedőt viselt, amely egészen a szeméig leért. Ő nem volt szakács, nem kellett volna ilyen fejedőt viselnie.

Gloria a gyíkemberhez szólt, mire ő felemelte egyik zöldes kezét, és levette a sapkáját. Homlokán két kis búb vált láthatóvá.

– Tudtam – mondta Chloe. – Triceratops.

– Mi van? – értetlenkedett Rob.

A gyíkember közben mondott valamit, Gloria lefordította.

– Várják, hogy az evolúció eltüntesse feleslegessé vált szarvukat. Addig is takargatják.

Derek átnézett Chloe-ra.

– Mire gondolsz? A Triceratopsra, amelyik elfutott? De hiába futott el, nem élhette túl a becsapódást!

Chloe kitárta egyik karját.

– Talán úgy megijedt, hogy kifutott az ezermérföldes körből. Végül is volt rá harminc napja. És valahol sikeresen meghúzta magát, és szaporodott is. Talán eleve vemhes volt, amikor meglőttétek.

– És túlélte a nukleáris telet? – szálltam be én is a vitába. – A jégkorszakot? Egy trópusi állat? Tudod, milyen kicsi erre az esély? Kábé mint lottót nyerni.

– Azt is megnyeri valaki, majdnem minden héten – felelte Chloe. – Ez az egyetlen megoldás, akármilyen kicsi is rá az esély.

A gyíkember jobbra-balra nézett, nem értette, mit mondunk. Gloriához fordult, és mondott neki valamit, majd felállt az asztaltól.

– Ő visszamegy a jövőbe, amíg megnyugszunk – tolmácsolta Gloria. – Később visszajön.

– Jön a fenét – morogta Rob. – Eltorlaszoljuk az ajtót egy székkal, vagy valami.

A gyíkember megkerülte a pultot, és belépett a fülkébe. Rob felpattant, és utána sietett. Az ajtónak támaszkodott, majd lenézett a reteszre, és elkerekedett szemmel nézett vissza ránk.

– Retesz van az ajtókon! Ti észrevettétek már?

Lenyúlt, és eltolta a fémrudat. Próbálgatta az ajtót, nem nyílt.

– Miért vannak reteszek az ajtókon? – kérdeztem Sarah-t. – Kit akartatok kizárni?

– Nem tudom – motyogta Sarah, továbbra is sokkban. – Eleve így építették a kapukat.

– Szerintem a cég tud erről – vont a szemöldökét Rob, ahogy visszajött hozzánk. – Rohadjak meg. Dave tud erről. Ezért szereltek fel reteszeket. Lehetne sima kilincs is az ajtókon, de reteszek vannak!

– Az azt jelenti, hogy megoldódik az ügy – jöttem rá. – Ez már egy következő kör, amelyben felkészültek erre a problémára. Megkönnyítik a dolgunkat. De enélkül is valahogy rendbejött. Ami azt jelenti, hogy Dave újra ember lett.

– A tököm tele van ezzel a céggel – ült le Rob bosszúsan. – Ha tényleg megoldódik ez a szar, én azonnal felmondok. Megyek vissza reklámplakátokat rajzolgatni.

– Jó, jó, de most koncentráljunk a megoldásra – javasoltam. Átfordultam Sarah-hoz. – Gondolom, meg tudjuk üzenni Dereknek a múltba, hogy mindenképpen ölje meg a Triceratopsot, mindkettőt.

– Igen, de az csak a következő körben javítaná meg a dolgokat – felelte Sarah.

– Úgy van.

– Ráadásul, ha most üzenünk valamit, azt már a gyíkemberek fogják megkapni a jövőben – folytatta Sarah. Örömmel láttam, hogy magához tért, képes volt gondolkodni. – Nem közvetlenül magamnak üzenek: csakis a jövőbe tudok üzeneteket küldeni, és ők küldik vissza a megfelelő időpontra.

– Akkor ez kilőve – mondtam.

– Igen.

– De akkor mit tehetünk? Itt kell valami megoldást találnunk.

Derek felállt az asztaltól.

– Utána megyünk. Még nem járhat messze. Viszek néhány embert, és megkeressük.

Sarah a fejét csóválta.

– Derek, azóta órák teltek el. Ki tudja, hol járhat...

– Megtaláljuk – morogta Derek. – Meg fogom ismerni, törött a szarva. De minden rohadt Triceratopsot megölök, amit csak meglátok. Indulok is, minden perc számít.

Kilépett az asztalok közül, s közben levette derekáról az adóvevőjét.

– Figyelem mindenki – szólt bele. – Minden toronyból egy ember jöjjön a D toronyba, fegyverrel; a másik maradjon a saját tornyában. Ki kell mennünk levadászni egy Triceratopsot. A többit elmondom útközben. Vétel vége.

A többi őr hangja sercegeve nyugtázta a vételt.

Felálltam.

– Én is megyek. Láttam a Triceratopsot, meg fogom ismerni.

Derek megfordult, és szóra nyitotta a száját. De ekkor Rob is felállt.

– Én is megyek. Személyesen akarom kinyírni azt a dögöt. Majdnem megölte Chloe-t.

Derek végre megtalálta a hangját.

– Nem, ti itt maradtok. Öt percig nem húznátok a dzsungelben. Nekünk ez a munkánk, ezért vagyunk itt. És én is megismerem azt a dögöt. Ti maradjatok itt, és őrizzétek a kapukat. Zárjátok le az összeset.

– Tényleg, a többi kapu! – kapott a fejéhez Rob, és az érkezési fülkékhez sietett. Mindegyiken eltolta a reteszt, majd a falba épített többi fülkét is sorra vette: a végét, a zuhanyzót is. Körbenézett, hogy mindegyiket lezárta-e. Derek közben határozott léptekkel elhagyta az épületet.

– Tényleg retesz van az összes ajtón! – nézett vissza ránc Rob. – Nem hiszem el...

19.

Csönd ereszkedett közénk. Mindannyian a sokkot próbáltuk megemészteni, és a fejünkbe erőltetni, hogy valami félrement, és a jövő megváltozott. Nem volt könnyű.

Sarah elgondolkodva ingatta a fejét.

– Én eleve azt sem értem, hogyan eshettél le, Chloe – mondta a lánynak. – Már annak sem szabadott volna megtörténnie. Ezen a helyen nincsenek előre nem látható események. Én két hete itt vagyok, és eddig minden pontosan úgy történt, ahogy az meg volt írva. Minden egyes este leírom, mi történt aznap. Minden egyes este. Legalábbis gondolom, hogy én írom, valami másik időben, mert felismerem a fogalmazásomat, a szavaimat, a kis mosoly jeleimet, szóval tudom, hogy én írom őket. Reggel kiveszem a gépből a tabletet, és elolvasom, mi fog aznap történni. Este nem is kell írnom semmit, mert stimmel a szöveg, így csak visszateszem a tabletet a gépbe. Eddig minden nap stimmel a szöveg, pontosan ugyanaz történt, mint ami le volt írva. De a ma reggeli szövegben egy szó sem esett a balesetről. Csak elmesélte az érkezéseket, a körbevezetést, az ebédet, mindent, kivéve a leesésedet. Itt van a tablet, akár meg is nézhetitek. Egy szó sincs benne a balesetről. A dinoszaurusz-emberekről meg pláne. Pedig biztos, hogy írnék róla, nem vagyok hülye, persze, hogy írnék róla, ahogy le is fogom írni ma este. Ez lesz az első alkalom, hogy módosítanom kell a szövegben.

– Lehetséges, hogy megírtad, csak kitörölték? – kérdeztem.

– A rohadt szemetek – fújtatott Rob.

– Lehetséges – válaszolt Sarah. – Nem tudom, ki kapja meg a jelentéseimet a jövőben, lehet, hogy Dave.

– De miért tenne ilyet? Miért jó neki, ha eltitkolja előlünk a balesetet?

– Meg akar ölni engem? – csodálkozott Chloe.

A fejemet ráztam.

– Miért tenne olyat? Ha nem akarja, hogy itt legyél, akkor nem vesz fel és kész. Amúgy is, egy dolgozó halála problémákat okozna a cégnek, nyomozás kezdődik, ilyesmi. És pont a nyitás előtt erre nincs szükségük.

– Akkor mit akartak elérni? – kérdezte Chloe.

– Hát nem tudom – gondolkodtam el. – De *akarta*, hogy leess. Nem akadályozta meg, csak eltitkolta előlünk. Gondolj bele, megtehetné volna, hogy kitörli az egész óratorony-látogatást Sarah reggeli jelentéséből. Vagy másik óratornyhoz irányít minket, ahol nem esel le. De oda mentünk, ahol leestél. Dave nem akadályozta meg. Vajon miért?

– Ha legközelebb látom Dave-et, megkérdezem tőle – felelte elszántan Sarah. – Már ha valaha visszaváltozik. Magyarázatot kell adnia erre.

– Nem fog tudni beszélni, mert addigra betöröm az orrát – emlékeztetett Rob. – És én *mindenképpen* betöröm az orrát, mielőtt kikérdezhethétek, ebben biztosak lehettek.

Elmosolyodtunk, most először.

– Jó, betörheted – mondta neki Sarah. – Lehet, hogy én is csatlakozom hozzád. Erről nem volt szó, hogy ilyen problémákat kell megoldanunk. Csak vendégeket kiszolgálni vagyunk itt.

– És aztán felmondunk mindannyian – nézett körbe Rob. – Mindenki egyetért? Ennek a cégnek nem szabad létrejönnie.

– Úgy van – értettem egyet. – Túl veszélyes. Nem szabad játszani az idővel.

Mindenki bólogatott. Sarah, Steve, Chloe, Rob, Malcolm, Gloria, még Giuseppe is, pedig őt láttam a jövőben. Eltűnődtem, hogy ez vajon mit jelent. Meg lehet egyáltalán változtatni a jövőt? Ha felmondunk, eltűnik a kupolás épület? Vagy csak toboroznak másokat? A következő körben mások lesznek itt? A jövőbeli Giuseppe tényleg csak titkolta, hogy megismert, vagy nem ismert meg? Lehet, hogy mégsem dolgozom le a harminc napomat? Lehet, hogy az a Giuseppe egy másik idővonalból származott, mint Dave? Nem tudtam. Belebonyolódtam a időelágazások és alternatív univerzumok hálójába. Dave-nek egy dologban mindenképpen igaza volt, az időutazás tényleg furcsa dolog. Ember nem érheti fel ésszel, és éppen ezért nem alapíthat rá egy céget basszus.

– Már ha valaha visszaváltozik Dave – sóhajtott Chloe. – Remélem, Derek-ék sikerrel járnak.

– Mi lesz, ha nem? – kérdezte ijedten Gloria. – Akkor... gyíkemberek között kell leélnünk az életünket?

– Ja – tette hozzá Rob. – Akkor holnap gazdag gyíkok jönnek ide látogatni?

– Nem, dehogy, így biztos nem kezdik el a munkát – ráztam a fejemet. – Szerintem hoznak gyíkokat a helyünkre, minket pedig visszavisznek a jövőbe, és... bezárnak valahová. Vagy kitoloncolnak Európába.

Gloria pityeregni kezdett. – Nekem ez az otthonom!

– Többé már nem – ráztam a fejem. – Sajnos ez az igazság. A világ megváltozott. Nem csak a múlt egy másik bolygó, hanem a jövő is. – Chloe-ra pillantottam. – Mi itt ragadtunk két világ között.

Chloe bólogatott.

– Tényleg, most ez a tábor képviseli az általunk ismert emberi civilizációt – szólalt meg Steve. – Az egész történelem másképp alakult, mint ahogy mi ismerjük. Sziget vagyunk az idő óceánján.

– Még minden rendbe jöhet – feleltem görcsölő gyomorral. – Minden azon múlik, hogy Derek-ék megtalálják-e azt a Triceratopsot. De biztos megtalálják.

Nem bírtam tovább, felpattantam az asztaltól.

– Nagyon rossz itt ülni tétlenül, és várni, hogy mi lesz. Mégiscsak velük kellett volna mennünk.

– Igaza volt, mi meghalnánk a dzsungelben – hűtött le Rob. – Jó, hogy itt maradtunk.

– De akkor legalább nem tudjuk felhívni őket? – fordultam Steve-hez. – Neked van rádiód.

– Már rég kiléptek a hatósugárból – rázta a fejét Steve.

– A francba.

– Tényleg nem tehetünk semmit, csak várunk. Én azon gondolkodom, milyen lehet az a megváltozott jövő. Beszélhetnénk erről, hogy elüssük az időt, ha akarjátok. Nyilván nem jött létre az Amerikai Egyesült Államok: ennyit biztosan tudunk. Így én biztosra veszem, hogy ezek a gyíkemberek nem dobtak atombombát Japánra. Kimaradtak az emberek minden konfliktusából. Ha a Triceratopstól származnak, akkor békés növényevők, és csak akkor támadnak, ha meg kell védeniük magukat. Szerintem a világ másik felétől elzártnak élnek a saját életüket, és nem avatkoznak bele az emberek dolgaiba.

Várakozóan nézett körbe, hogy valaki felveszi-e a gondolatai fonalát. Eszembe jutott, hogy Steve egy gimnáziumi tanár.

– Az a két Triceratops nem volt békés a kerítésnél – felelte Chloe.

– Ők is megijedtek tőled – védte meg magát Steve. – Fenyegedve érezték magukat.

– Lehet...

– Ha nincs Amerika, akkor mindenki, aki itt akart új életet kezdeni, maradt a régi életében – vetette fel Rob. – És talán behalt.

– Az én őseim Írországból jöttek – mondtam. – Az éhínség elől menekültek ide. De akkor éhen haltak. És én nem születtem meg. – Felnéztem. – Akkor hogy lehetek itt?

– Te még az eredeti időből származol, amikor megszülettél.

– Igaz, igaz, egyikünk sem lehetne itt. Az új idővonalon egyikünk sem létezik.

Elgondolkodtunk ezen. Fáj elképzelni egy világot, ahol nem létezem. És azt is, hogy a létezésem attól függ, hogy sikerül-e megölni egy rohadt Triceratopsot.

– Akkor a világ nem ismeri a Coca-Colát – szólalt meg Rob.

– Sőt, nem is létezik Coca-Cola – mondta Steve. – Se McDonald's. Hiszen növényevők.

– Nem süllyedt el a Titanic – csatlakozott Chloe. – Meg sem építették. Nem volt értelme New Yorkba utazni.

– New Yorkot sem építették fel.

– Tényleg – mosolygott Chloe. – Szörnyű.

– Nincs Szabadság-szobor – tette hozzá Rob. – Se Brooklyn-híd.

– Ne fájdítsd a szívemet, szeretem a Brooklyn-hídat – fedtte meg Rob-ot Chloe.

Rob védekezően széttárta a karját.

– Sok minden nincs – mondtam. – Személyi számítógép. Okostelefon. Internet. Legalábbis biztos nem úgy, ahogy mi ismerjük.

– Én ennél rosszabbat sejtetek – mondta Steve elgondolkodva. – Ha Amerika nem avatkozott be a második világháborúba, akkor a náci Németország győzött. Én ugyanis kétlem, hogy Anglia le tudta győzni a Harmadik Birodalmat Amerika segítsége nélkül. Ha viszont a náciak győztek, akkor Európa még ma is náci elnyomás alatt van. Talán azóta Oroszországot is legyőzték.

– Tényleg logikusan hangzik – bólogattam.

– De még ennél is rosszabbat mondok – emelte fel az ujját Steve. – Amerika hogyan találta fel az atombombát? A náci elnyomás elől menekülő európai tudósok közreműködésével. Ebben az új világban nem volt hová menekülni. Maximum Oroszországba. Így lehet, hogy az oroszok alkották meg az első atombombákat. És Európára dobták le őket, végső megoldásként.

– Akkor egész Európa atomszennyezett – mondtam.

– Úgy van.

– Talán az egész világ.

– Teljesen elképzelhető. A széljárástól függ, de nagyon valószínű, hogy igen.

Feszült csend hullott közénk. A gyomorgörcsöm felerősödött.

– Csak Amerika a béke szigete – szólaltam meg. – De az meg tele van gyíkemberekkel.

– Nem is tudom, melyik a rosszabb: kitoloncolva lenni az atomszennyezett Európába, vagy itt élni gyíkemberek között – mondta Rob sápadtan. – Kurvára remélem, hogy Derek-ék megtalálják azt a dögöt.

20.

Derek és az örök csapata. Elképzelttem, ahogy machetével csapkodják az aljnövényzetet a dzsungelben. Izzasztó munka lehet. És cipelik a nagy hangfegyvereket. Különbőféle dinoszauruszokkal találkoznak a fák között: a nagytermetű növényevőket talán csak óvatosan elkerülik, a ragadozókat meg lelövik, ha fenyegetve érzik magukat általuk. A Triceratopsokat is mind megölik, és ellenőrzik a szarvaikat. Lehet, hogy csak lassan tudnak haladni. Lehet, hogy nem is érik utol azt a menekülő példányt. És ki tudja, mennyi energia van egy ilyen hangfegyverben. Lehet, elkezdhetnének beletörödni, hogy a megváltozott világban fogunk élni.

Sóhajtottam. Amerika a béke szigete. Lehet, hogy ezeket a gyíkembereket nem mozgatja megalomán városépítési láz. Zöld Földnek nevezik a kontinentst. Biztos burjánzik a növényzet. Tiszta a levegő. Nincs ipar, levegőszennyezés – egy növényevőnek milyen találmányokra van szüksége? Csak ami a növénytermesztéshez kapcsolódik. Lehet, hogy figyelik azért a világ többi részén zajló eseményeket, és büszkéek magukra, amiért kimaradnak az egészből. Ők csak legelésznek, mialatt az emberi lények ölik egymást. És megvédik a kontinentst, ha valaki esetleg meg akarná támadni őket.

Megint sóhajtottam. Micsoda világkép. És mindez azon múlik, meghal-e egy Triceratops vagy sem.

Erre riasztó gondolat hasított belém. A fejemet is felkaptam rá. Az a Triceratops *eredetileg* életben volt. Ellenőrzésképpen megforgattam a fejemben a gondolatot, mielőtt megszólaltam volna, majd a többiekre néztem.

– Srácok, borzasztó dolog jutott az eszembe. Az a Triceratops eredetileg életben maradt, mielőtt még idetelepült volna a cég. Nem volt senki, aki lelőtte volna. Tehát tovább ment a faj. És kialakultak a gyíkemberek. Ez volt a normális. Aztán idetelepítették a céget, ők is azért, hogy megnézzék a meteort, és az egyik örök véletlenül lelőtte az őtüket. Így tényleg kihaltak a dinoszauruszok, és az emberek akadálytalanul beáramolhattak Amerikába: létrejött a világ, amelyet *mi* ismerünk. De lehet, hogy a mi világunk volt a baleset, és Derek csak véletlenül visszaállította a világot az eredeti állapotába, amikor életben hagyta azt a Triceratopsot. Lehet, hogy a gyíkembereké a Föld, és ez a normális!

A többiek a szájukat tátották erre. Magamban könyörögtem, hogy valaki cáfolja meg az elméletemet, mert nem lehet, hogy ez az igazság.

– Derek nélkül az a Triceratops nem futott volna ki az ezermérföldes körből – mondta óvatosan Chloe. – Így mégiscsak elpusztult volna.

– De lényegében az ezermérföldes kör szélén vagyunk, nem kell sokat menni, hogy kijussunk belőle. Egy ragadozó is kikergethette innen a Triceratopsot.

– Ez csak spekuláció, Adrian – szólalt meg Steve is. – Nem tudhatjuk, mi történt. Kár emiatt idegeskedni.

– Én is csak annyit állítok, hogy nem tudhatjuk, mi történt. Nem tudhatjuk, hogy a mi világunk-e az igazi, vagy az övék. Lehet, hogy a mi idővonalunk a hibás.

– Hibás... Igazi... – Steve megrázta a fejét. – Ki mondja meg, mi számít hibásnak? Vagy igazinak? A Föld szempontjából mindegy, kik élnek éppen a felszínén. A fajok jönnek-mennek, kihalnak, felemelkednek... A mi szempontunkból a mi idővonalunk számít igazinak, mert élni akarunk. A gyíkemberek pedig nyilván a saját idővonalukhoz ragaszkodnak.

– Dereken múlik minden. – Idegességemben a lábammal rugóztam az asztal alatt. – Az dönti el a dolgot, hogy megöli-e azt a Triceratopsot vagy sem.

Steve bólintott.

– Így van. Csak egy mozdulat a mutatóujjával a puszta ravaszán, és létrejön egy teljesen másféle civilizáció.

– Derek most olyan, mint egy isten – értett egyet Chloe is.

– Én meg épp az előbb gondolkoztam azon, hogy a gyíkemberek csak legelésztek, mialatt az emberek ölték egymást. És megint itt van egy ember, Derek, aki most éppen öl. Hihetetlen. Mi emberek mindent így intézünk el, csak ölünk és ölünk és ölünk. Meg dzsungeleket irtunk ki, hogy városokat építsünk a helyén. Ne értsetek félre, én is azt akarom, hogy öljön, de ez is csak az állításomat bizonyítja.

Steve vállat vont.

– Ilyenek vagyunk, Adrian, mindig ilyenek voltunk, már az ősidőkben is. A Földön eredetileg sokféle emberfaj élt egy időben: a Neander-völgyiek, a Homo Erectus, a gyenyiszovai ember satöbbi, satöbbi. És aztán csak a Homo Sapiens maradt. Mit gondolsz, miért?

– Mert... mert nyilván kinyírtunk mindenki mást.

– Pontosan: mert kinyírtunk mindenki mást. Ilyenek vagyunk. Derek csak azt teszi, amit mindig is tettünk. Az ember nem egy nemes faj, emberek, nem szabad úgy gondolni rá. Vannak ugyan művészeink és tudósaink, de alapvetően mégis egy fafejű, önző, környezetkárosító és agresszív faj vagyunk, ez az igazság.

– Szóval azt mondod, jobb lenne, ha Derek nem ölné meg azt a Triceratopsot? – szegezte neki a kérdést Rob.

– Nem, dehogy, én is élni akarok, én is csak egy önző ember vagyok – védekezett Steve. – És a világ is jobban jár, ha Amerikát az emberek uralják. Például nem lesz atomszennyezett Európa. Akármilyen vezetőink is voltak, annyit biztosan a javukra lehet írni, hogy egyetlen atomrakétát sem lőttek ki egymásra az egész hidegháború folyamán. Nagaszaki óta egyet sem.

– Tényleg, ez nagy teljesítmény – értettem egyet.

– Mindegy, amúgy sem rajtunk múlik, mi fog történni – sóhajtott Chloe. Elnyúlt az asztalon, letette a fejét.

Igen, mi csak ülünk itt tétlenül, és várjuk, hogy mi lesz. Hümmögtem.

– Dave azt mondta, hogy a jövő meg van írva, mi pedig csak végigmegyünk rajta, és nem tehetünk semmit. De lehet, hogy ezt csak a cég történelmével kapcsolatosan mondta. Bár úgy tűnik, hogy a cég történelme egybefolyik a világ történelmével. Basszus, ettől félttem. De most Derek esete bizonyítja, hogy mégis van beleszólásunk a jövő alakulásába. Még sincs minden megírva. Minden attól függ, hogy Derek megöli-e azt a Triceratopsot.

Steve elmosolyodott.

– A determinizmus illetve a szabad akarat kérdése több évezredes probléma, inkább ne menjünk bele.

Vállat vontam.

– Időnk az van... De közben ehetnénk is valamit. Más is éhes?

Többen is bólogattak.

– Nem ettünk burgert – mosolygott Malcolm.

– Van valami szendvics a kávézóban? – kérdeztem Giuseppét.

– Nincs ezen az oldalon semmi – felelte. – Nem volt megrendelve.

– Azért én belenézek a hűtőbe, ha nem baj.

Csak intett, hogy menjek.

Felálltam, és a kávézóhoz mentem. Megkerültem a pultot, és lehajoltam a kávégép alá betolt fémajtós hűtőhöz. Kinyitottam, de csak nagy flakonos tejek sorakoztak benne. Az is valami. Kivettem egyet, lecsavartam a tetejét, és jól meghúztam.

– A tej tápláló – magyaráztam a többieknek, akik engem néztek.

Dörömbölés hallatszott. Ijedten a hang irányába fordultunk: az érkezési fülkék felől jött a hang. Chloe is felriadt az asztalról. Megint dörömböltek. Erre már letettem a tejet, és kiszaladtam a pult mögül. Mindannyian a fülkékhez futottunk, az egyes számú ajtóhoz, amely szemmel láthatóan mozgott a keretében.

Rob nekifeszült az ajtónak, és én is mellé támaszkodtam. A deszkákon keresztül hallottam a teremtmény hörgését.

– Jó, hogy eltoltad a reteszeket – nyögtem.

– Ja – felelte Rob. – Remélem, elég erős ez a tákolmány.

A gyíkember ismét megütötte az ajtót, majd csend lett. Feszülten fülettem, de csak a saját szívdobogásomat hallottam. Néhány pillanat múlva a kettes ajtó döndült meg olyan erővel, hogy azt hittem, kiszakad. Átugrottunk ahhoz, és nekitámaszkodtunk. De nem jött több ütés. Néhány másodperc múlva a *másik* oldalról jött zaj, az iroda felől. Sarah felsikkantott.

– Elfelejtettem, hogy ott is van egy időgép! De az ajtót kulcsra zárva tartom.

– Még szerencse – lihegte Rob, ahogy vállal nekifeszült az ajtónak.

Belülről dühös kiabálás hallatszott azon az ősi nyelven. Gloriának nem kellett fordítania ahhoz, hogy megértsük, mit akar a bent lévő. Én is nekifeszültem az ajtónak, és az ajtó meglökött, amikor a teremtmény ismét nagyot ütött rajta.

– Remélem, kitartanak a deszkák... – nyögtem.

Karmok karistolták az ajtót hosszan, éles hangon. A gyíkember taktikát váltott odabent. A hátam is lúdbőrzött a hangtól. Gloria ismét pityeregni kezdett, Sarah is sápadtan állt, és láthatóan remegett. Steve a vállára tette a kezét.

Csend lett. Megszűnt a kaparászás..Robbal együtt nyomtam az ajtót, és vártam, mi lesz. Szívem a torkomban dobogott. Felkészültem egy nagy döndülésre, ha a gyíkember esetleg nekiront az ajtónak. De nem történt semmi. Szapora légzésemet lecsendesítve hallgatóztam, de semmi zaj nem jött bentről.

– Lehet, hogy visszament? – suttoztam.

– Vagy csak vár – morgott Rob.

Bólogattam, és tovább nyomtam az ajtót. A jobb vállammal feszültem neki, és tudatosult bennem, hogy fáj az oltás helye.

Ekkor tényleg jött egy döndülés, és egy haragos morgás. Majd léptek távolodó hangja. Asztalfiókok húzogatósa, papírzörgés.

Sarah eltátotta a száját.

– Átkutatja az irodámat! Az iratokat!

- De nem is tudja elolvasni – csodálkoztam.
- Tartasz valami értékes dolgot az irodában? – szólt hátra Rob.
- Ott vannak a tabletek – felelte Sarah. – És az akkumulátor. A pótakku is ott van a szekrényben.

A zörgés folytatódott. Valami koppant a deszkapadlón haragos morgás kíséretében. Eltépett papírlapok sercegése is hallatszott. A gyíkember frusztrált haragjában tört-zúzott odabent. Majd ajtó csapódását hallottuk.

Erre felkaptam a fejem.

- Ez az időgép! Visszament a jövőbe!
- Azért várjunk még egy kicsit – morogta Rob.

Nyomtuk tovább az ajtót. Hallottam Rob szapora légzését. Próbáltam a fületem az ajtóra tapasztani, de a vállamtól nem fértem oda. Koncentráltam az irodán belüli hangokra, de nem hallottam semmit. Rob-ra néztem.

- Próbáljuk meg kinyitni az ajtót? Betolhatnánk a reteszt az időgép ajtaján.
- Várjunk még – felelte Rob. – Lehet, hogy csak becsapta az ajtót, hogy átverjen minket.
- Tényleg, hogy neked mennyi eszed van!

Visszanyomtam a vállamat az ajtóra. Azon gondolkodtam, hogy ha itt mindent csak harminc napra terveztek, akkor a gyíkember simán kitörheti az ajtót, ha visszamegy a jövőbe kalapácsért vagy valami elektromos fűrészért, fúróért, akármi. Be kéne menni, hogy bezárjuk azt az ajtót is. Valamennyit segítene, csak amíg megtudjuk, hogy Derekék sikerrel jártak-e vagy sem. Ha nem, akkor úgymint mindegy, akkor a gyíkok között fogunk élni.

Ekkor összerendeztem egy újabb dörömböléstől. Ez a kávézó felől jött.

- A konyha! – néztem fel Rob-ra.
- Én tartom ezt az ajtót, te menj át oda!
- Oké! – Elléptem az ajtótól. – Giuseppe, Malcolm, gyertek velem!
- Én átveszem a helyed – ajánlotta Sarah, és Rob mellé állt.
- Köszönöm.

A pulthoz szaladtunk, megkerültük azt, és hárman nekinyomódtunk a konyhaajtónak. Közben Steve is odaért negyediknek. Ismét megdöndült az ajtó.

- Helló? – szólt egy hang a túloldaltól. – Miért van zárva az ajtó? Valaki ki tudná nyitni? Helló?

Rémülten néztünk egymásra.

- Most mi van? – szólt Malcolm.

Steve derekán megreccsent a rádió.

- *Derek Steve-nek, hallasz engem? Steve, jelentkezz, ha hallod, vétel.*

Steve lekapta a derekáról az adóvevőt, és benyomta a gombot.

- Igen, itt Steve, mi a helyzet, Derek? Vétel.

– *Na végre, a hatósugáron belül vagyunk. Megtaláltuk azt a dögöt, és kinyírtuk.* – A háttérben a többi őr üdvívalgása hallatszott. – *Biztos, hogy az volt az, Bill elhozta a letört darabot, és passzolt a szarva végére. Még a hasát is felvagtuk, és megmikroztuk a magzatait a biztonság kedvéért. Teljesen elpusztult. Sietünk, hogy visszaérjünk, mielőtt a Rexek vadászni indulnak, vétel.*

Steve benyomta a gombot.

– Rendben, Derek, köszönjük, szép munka! Itt, azt hiszem, már minden rendben van, várunk titeket haza, vétel vége.

Eltette az adóvevőt.

- Szerintem kinyithatjuk az ajtót – mondta.
- Igen – egyeztem bele.

Elléptünk az ajtótól, és elhúztam rajta a reteszt. Kitártam.

A sötét fülkében egy fehér kabátos szakácsfiú állt, kezében alufóliával letakart, széles fémtálcát tartott. Megcsapta az orromat a burgerek fenséges illata. És rájöttem, hogy azért rugdosta az ajtót, mert kopogni nem tudott.

– Na végre – mondta, és kilépett a kávézóba. Letette a nehéz tálcát a pultra. Ránk nézett. – Senki sem jött a rendelt nyolc marhaburgerért, már nem tudtuk, mi van. Tudom, hogy nekünk nem szabad átjönnünk ide, de már kezdtek kihűlni a burgerek.

- Semmi baj – mondta Sarah, aki ekkor ért oda. A szakácsfiúhoz lépett, és átölelte. Arcán könnyek folytak.

A fiún meglepődés látszott.

- Jól van, jól van, semmi gond – mondta. – Valami baj van? Miért zártátok be az ajtót?

Csak a fejemet ráztam.

- Ember, minél kevesebbet tudsz, annál boldogabb leszel, hidd el nekem.

Sarah kibontakozott az ölelésből, és a szemét törölgetve hátrébb lépett.

- Oké, engem nem érdekel – vont vállat a fiú. – Mennem kell vissza.

– Csak egy pillanat – lépett oda Steve.

A fiú megállt.

- Igen?

– Csak szeretnék kérdezni valamit – mondta Steve. – Tesztkérdés. Melyik ország dobta le az utolsó taktikai célú atombombát? És kire dobták?

A szakácsfiú felvonta a szemöldökét.

– Hát mi, Japánra. Még a második világháború végén.

Steve megkönnyebbülten sóhajtott.

– Igen, igen, ez a helyes válasz, köszönöm.

22.

Le se ültünk az asztalokhoz, túl izgatottak voltunk ahhoz: ott, a pult mögött faltuk be a burgereket, és közben felváltva neveltünk és sírtunk. Nincsenek gyíkemberek! Minden rendbejött! A többiek vizet ittak, én folytattam a megkezdett flakon tejemet.

– Már csak Dave-vel kell beszélünk, aztán mehetünk haza – mondta Rob. Megtörölte a száját. – Ezek után akkorát alszom, mint egy ház.

– Ne feledd, hogy reggel lesz, amikor visszaérsz – emlékeztette Sarah. – Így a nappalt fogod átaludni.

– Annyi baj legyen – vont vállat Rob. – Átalszom én a nappalt és az éjszakát is, ne aggódj te emiatt.

– Tényleg, hogyan tudjuk idehívni Dave-et? – kérdeztem.

– Csak írok egy cetlit, és beteszem a gépbe, csináltam már ilyet, azonnal itt lesz. Most akarjátok? – nézett körbe Sarah. – Készen álltok?

Mindenki bólogatott.

– Igen, mondjunk fel, és menjünk haza – mondta Chloe.

– Akkor gyertek.

Kisorjáztunk a pult mögül, és követtük Sarah-t az irodához. Elővette a kulcsát, és kinyitotta az ajtót. Óvatosan tárta ki.

– Úristen – mondta.

Átnéztem a válla fölött. Az irodában rendetlenség volt, tépett papírdarabok a padlón, kiszedett fiókok, egy pókhálósra törött kijelzőjű tablet.

– Mindegy – legyintett. Belépett, és felemelt egy szakadt papírlapot a földről. Keresett hozzá egy tollat, és írni kezdett:

Kedves Dave,

Kérlek látogass meg minket a -31. napon...

Hátraszólt:

– Valaki legyen szíves nézze meg, mennyi a pontos idő!

Gloria hátralépett az ajtóból, és felnézett az órára.

– Négy tizenhat!

– Köszí!

Folytatta az írást:

... 16:18-kor. Beszélünk kell veled. Köszönöm!

Sarah

Felvette a papírcetlit, és az irodájában lévő időgépre nézett.

– Hát, ebbe a rumliba csak nem hívhatom. Menjünk ki.

Kiléptünk az irodából, és Sarah az egyes számú érkezési fülkéhez ment. Elhúzta rajta a reteszt, és kitérta az ajtaját. Leguggolt, és a papírcetlit a padlódeszkákra rajzolt lábnyomokra fektette. Felegyenesedett, és becsukta az ajtót.

– Lépjünk kicsit hátrébb.

Halk zúgást hallottuk. Aztán kinyílt az ajtó, és a fülkéből kilépett Dave. Egy másik elegáns öltönyt viselt, világosabb szürkét, mint reggel, és a körszakála is szürkébbnek tűnt. Sőt, a szürkesség felkúszott a halántékára is. Reggel is őszült már a haja? Nem tudtam visszaemlékezni rá.

– Helló mindenki – köszönt barátságosan. – Mi a probléma? Holnap nyitás. Remélem, minden rendben.

– Nem lesz nyitás, Dave – mondta a szemébe Sarah. – Éppen ezért hívtunk ide.

– Szeretnék felmondani – mondtam bátran én is.

– Hó, hó, várjatok egy percet – emelte fel a kezeit Dave. – Mi történt? Úgy látom, mind megvagytok, Chloe is életben maradt, akkor meg mi a baj? Jó látni téged, Chloe – mosolygott a lányra.

Chloe megmerevedett.

– Én... meghaltam? – kérdezte.

– Sajnos igen, de aztán visszamenőleg felszöngeltük azokat a létrafokokat a tornyok külső oldalára. Úgy tűnik, működtek. Ha emiatt akartok felmondani, akkor megmondom őszintén, csalódtam bennetek. Ez nem olyan nagy dolog. Hiszen minden rendben.

– Nem emiatt – szólt közbe Rob is. Olyan haraggal nézett Dave arcába, hogy magam is megijedtem tőle. – Sokkal nagyobb baj történt. De te úgyis tudod, miről beszélek.

– Esküszöm, fogalmam sincs – tiltakozott Dave félénk mosollyal. – Valaki elmondaná, mi történt?

– Hazugság! Csak átversz minket, személtáda. – Rob ingerülten arrébb ment.

Dave értetlenül nézett ránk.

– Én komolyan nem tudom, miről beszéltek. Világosítsatok fel!

– A gyíkemberekről beszélünk! – mondtam. – Hogyhogy nem tudsz erről? Retesz van az ajtókon!

Dave hátranézett az ajtókra, és meglepetten fordult vissza hozzánk.

– Még sose láttam őket, nem én adtam utasítást reteszek felszerelésére. Milyen gyíkemberekről beszéltek?

– Te nem a jövőből jöttél? – kérdezte Sarah.

– De igen, a cég hatodik évéből jöttem, emiatt tudnom kellene mindenről, de valahogy mégsem tudok. Lehet, hogy egy másik idővonalon fog történni ez a változtatás.

– Hát ez fasza – tért vissza Rob –, akkor beszélhetnénk a rendes Dave-vel, aki tudja, miről van szó?

– Sajnos velem kell beérnetek, én kaptam meg az üzenetet, tehát én vagyok a ti idővonalatokhoz tartozó Dave.

De mi történt? Milyen gyíkemberek? Értelmes dinoszauruszok?

Csak néztünk rá hitetlenkedve. Én voltam az, aki megtörte a csendet.

– Dave, annyira nem tartjátok kezetekben ezt a dolgot, hogy az hihetetlen. Ennek a cégnek nem szabad létrejönnie.

– De várj, végül megoldódott a dolog, nem? Hiszen itt vagytok mind, épen és egészségesen.

– Igen, Derek kiment néhány örrel, és megkeresték a Triceratopsot, amelyik véletlenül életben maradt. Megölték.

– Értem. Tehát legjobb lenne megüzenni neki ma reggelre, hogy Chloe leesésekor mindenképpen ölje meg azt a Triceratopsot. Rendben, ez nem gond.

A zakója belsejébe nyúlt, és jegyzetömböt vett elő. Remegő kézzel felírta ezt a változtatási javaslatot, majd eltette a jegyzetömböt.

– Ööö, talán még jobb lenne, ha eleve le se esne Chloe – mutattam rá.

– Ja – mondta Rob is szúrós szemmel.

– Nem-nem – rázta a fejét Dave –, arra sajnos szükség van. Ne haragudj, Chloe, de ez az esemény hoz össze benneteket, ez kovácsol titeket csapattá. Nézzétek meg, együtt jöttetek ide hozzám reklamálni. Büszke vagyok rátok. A balesetre sajnos szükség van.

– Te rohadék – vicsorogta Rob. Dave felé nyomult, Sarah és Steve nyomták vissza.

– Mindegy, Rob, hagyd, felmondunk, és ezzel vége – csitította Chloe.

– Kinyírom ezt a személtádát – morgott Rob.

– Hagyd, csak menjünk ki a csomagunkért, és menjünk haza.

Megindultunk kifelé.

– Várjatok! – Dave megkerült minket, és elénk állt. – Meséltem már nektek a jövőről? Elmondtam, hogy hat éven keresztül fogtok fizetést kapni tőlünk? Úgy bizony. A kliensek ugyanis egymás után számolnak be arról, hogy milyen kedvesek és professzionálisak voltak, hogy milyen jó napot töltöttek el a múltban, és az egész közösségi média fellázad amiatt, hogy csak egy hónapig kaptatok fizetést. Így kénytelenek leszünk hat éven keresztül fizetni titeket. Már rég máshol dolgoztok, de még mindig kaptok tőlünk pénzt. Hát nem nagyszerű? De ez csak a kezdet. Öten írni fogtok egy könyvet erről a harminc napról, és bestseller lesz. Meghívunk titeket interjúkba, reklámokban szerepeltek, sőt egyikőtök megjelenik pár percre egy rendes hollywoodi mozifilmben is. És ez még mindig csak a kezdet.

Rob-hoz fordult.

– Rob, a bandáddal beutazzátok az egész világot. Mindenki ismerni fogja a 66M-et, az AC/DC-vel és a Maneskinnel fogják egy lapon emlegetni. Santa Monicában veszel házat, mit házat, palotát úszómedencével! Adrian: te a nők bálványa vagy! Mindenki tud arról, hogy leugrottál a két dinoszaurusz közé, hogy megmentsd Chloét, minden tinilány a te poszteredet rakja a falára. Mellesleg nyitsz egy őskori témájú kávézóláncot, amely a Starbucks-szal fog versengeni a tőzsdén! Chloe: neked sem lesznek többé anyagi gondjaid, simán befejezed az egyetemem, és utána megalapítod a...

– Állj! – kiáltott Chloe, a kezét is Dave szája elé emelve. – Pofa be! Nem akarom tudni, mit alapítok meg! Azt akarom, hogy az én ötletem legyen, akármit is csinálók!

Dave széttárta a kezét.

– De Chloe, minden meg van írva, mi csak végigmegyünk az eseményeken egymás után.

– Nem érdekel, én nem akarom tudni.

– Hát ahogy gondolod...

Felemeltem a kezem.

– Én is megletem volna ezen információk nélkül...

– Srácok, srácok, én csak annyit mondok, megéri itt maradni és ledolgozni ezt a harminc napot. Csak harminc napról van szó, és az egész életeteket elrendezitek! Ne legyetek bolondok!

– Ugyan már – vont vállat Malcolm –: ha mi elmegyünk, majd hoznak ide másokat, nem?

– Ja, biztos hoznak – mondta Rob is. – Mi feláldozhatóak vagyunk. Csak kis fogaskerekek a gépezetben. Dave lehajtotta a fejét.

– Próbáltuk másokkal. Nem jött be, nem kaptak olyan jó értékeléseket, mint ti. Nektek kell végigcsinálnotok ezt a harminc napot. Az igazgatótanács felhatalmazott rá, hogy megadhatok nektek bármit, amit akartok. Kérjétek bármit. Egymásra néztünk a srácokkal. Próbáltuk leolvasni egymás arcáról, hogy ki mit gondol, mit tervez. Új univerzum fog nyílni a következő percben, de vajon mit tartogat a számunkra? Rob volt az első, aki visszafordult Dave-hez.

– Megbeszéljük, mit akarunk. Nélküled. Te visszamehetsz a jövőbe, és majd szólunk, ha döntöttünk. Dave bólintott.

– Ahogy akarjátok.

Rob folytatta. – De mielőtt elmész... Én megígértem valamit a társaimnak, és szégyelleném magam, ha nem tenném meg, amit megígértem.

– Ez... nem hangzik jól – motyogta Dave.

– Rob, erre nincs szükség – szólt Sarah.

– De igen – mondta Rob. – Az ígéret szép szó.

Ökölbe szorította a kezét, hátrahúzta a karját, és a következő pillanatban Dave arca megtapasztalta, milyen érzés egy meteorbecsapódás.

VÉGE

A SZERZŐ UTÓSZAVA

Nem szoktam ilyesmit írni – egy történetnek meg kell állnia a saját lábán –, de itt magyarázatra van szükség. Sőt, magyarázkodásra.

Az olvasóban ugyanis bizonyára nagy hiányérzetek maradtak. Ez a történet úgy indul, mint egy regény, sok-sok alapozás van, aztán hirtelen le van csapva a vége. Pedig lett volna benne muníció és lendület egy rendes, hosszú regényhez. És csomó kérdésre nem kaptunk választ. Miért olyan morcos Giuseppe? Összejön-e Adrian és Chloe? Vagy Chloe Robbal jön össze? És milyen lelki bajai vannak Chloe-nak, miért olyan szigorú önmagával szemben? És hogy jut el Adrian odáig, hogy saját kávézóláncot nyit? Megalapoztam Adrian félelmét a Tyrannosaurusoktól, de nem láttunk egyet sem. Sőt, a meteort sem láttuk, csak beszéltek róla. Annyit készültek a harminc napnyi munkára, de végül még az első nap előtt véget ért a történet. Mi folyik itt?

Annak, hogy a történet így le lett csapva, két oka van. Egyrészt tudatos koncepció eredménye, másrészt a kényszerűség szülte. Elmagyarázom.

Először elmondom, milyen lett volna az eredeti terv szerint a történet. Lezajlik az orientációs nap, burgereznek, aztán szabadfoglalkozás sötétedésig, megnézik a meteort, vacsoráznak, aludni térnek, és másnap elkezdődik a munka, jönnek a turisták, hőseink pedig kiszolgálják őket, ahogy Sarah-tól megtanulták. Nagy vonalakban elmeséltem volna a harminc napot, láttunk volna illusztris vendégeket, és közben haladt volna a történet. Megismertük volna Giuseppét, aki egy remek barista, de az előző munkahelyén olyan rosszindulatúak voltak vele a főnökei és a vendégek is, hogy megutálta a szakmáját, viszont ehhez értett a legjobban, ezért vállalta el ezt az „alkalmi munkát”, miután kilépett arról a rossz munkahelyről. Adrian erősködik, hogy tanítsa meg a kávékészítés mesterségére, még Latte Artot is gyakorolnak. Tanítás közben Giuseppe is újra felfedezi a szakma szépségét, és Adriennek köszönhető, hogy újra Latte Artokat önt a kávéira – ennek eredményét láttuk a jövőben, amikor Giuseppe Adriennek készít kávé. És Adrian is annyira megszereti a szakmát – mivel itt kreatívkodhat, szép dolgokat alkothat –, hogy elhatározza, saját kávézót fog nyitni.

Chloe leszbikus. Az apja kitagadta emiatt, az anyja pedig túl gyenge egyedül, így Chloe albérletbe költözött. Alkalmi munkából él, hogy fenntartsa az albérletet, és fizetni tudja az orvosi egyetemet. Tehát egy szomorú, szeretethiányos lányról van szó. A múltban nem jön össze senkivel, de jó barátok lesznek Adriannel és Robbal is.

A történet fő szála pedig a következő lett volna. Az orientációs nap estéjén Dave meglátogatja őket, megkérdezi, milyen volt a napjuk stb., aztán Adriannel félrevonul, és elárulja neki, hogy meghal a jövőben: két évvel a harminc nap lezárultát követően elpattan egy ér az agyában, és meghal. És próbálták többször is átírni a történelmet, de nem tudták megmenteni, mindenképpen bekövetkezik a dolog. És azért mondja el neki, hogy Adrian eldönthesse: tényleg le akarja-e dolgozni ezt a harminc napot ezzel a tudással, vagy inkább visszamegy a jövőbe, és él, ameddig tud. Adrian elgondolkozik, és úgy dönt, hogy marad, mert ez egy fantasztikus lehetőség, hogy a múltban lehet egy hónapig. Dolgozik, dolgozik, és közben azt is eldönti, hogy utána nem utazik vissza, hanem a múltban marad, és bevárja a meteort – így legalább ő kontrollálja a saját halálát, és mennyire cool dolog a Chicxulub-meteor által meghalni? Úgyhogy lezajlik a harminc nap, mindent összepakolnak, lebontják az épületet, a kerítést is, mindent visszavisznek a jövőbe, csak Adrian marad egy gumicsónakban, a vízben lebeg, és várja a hajnalt. Előtte érzelmes búcsú, utoljára Chloe öleli át, és bár leszbikus, megteszi Adriennek azt, hogy megcsókolja. Ez egy szép jelenet lehetett volna. Utána Adrian egyedül marad a gondolataival és a csodálatos csillagos égbolttal egész éjjel; az égbolton persze rohamosan növekszik a meteor. Hajnalban elkezd pirulni az ég alja, és Adrian észrevesz két Tyrannosaurust a vízparton, ahogy feléje szaglásznek és morognak. Egész eddig rettegett tőlük, de most látja, hogy toll borítja őket, és úgy néznek ki, mint hatalmas csirkék. Ezen elneveti magát és csak röhög, röhög, amíg végül felizzik az ég, és mindennek vége lesz.

Ez lett volna az eredeti történet. Mint mondtam, két ok miatt nem lett ilyen.

1. Kényszerűségből

Rájöttem, hogy ez baromi unalmas lenne. Nagyon sok leírást igényelt volna ez a változat, de csak kevés történetet tartalmazott volna. Senkit sem érdekel, hogyan tanulgat valaki kávé főzni. A sok elrontott Latte Art miatti frusztráció. Az öröm, amikor végre tulipánnak néz ki az a tulipán. Nem érdekes. Meg a vendégek. Megérkeznek, esznek, ide-oda téblábolnak, szájukat tájtják a meteorra, nem érdekes. És ez harminc napon keresztül. Nekem megvan az a problémám, hogy nem tudok a semmiről írni. Nekem cselekmény kell. Már azzal bajban voltam, hogy a burgerezést követően a négy óras szabadfoglalkozás alatt, amíg a meteornézés időpontját várják, mi a fenét csináljanak. Visszamentek a sátraikhoz, elkezdték belakni őket, és itt már unatkoztam. Négy óra semmittevés, amíg besötétedik, és kimennek a tengerpartra meteort nézni. Hetekig állt az írás. Gondolkodtam, hogy ez a történet nem komplex eléggé egy regényhez – hiába lenne regényméretű, ez akkor is csak egy hosszú novella lenne, vagy max. kisregény. De mindegy, mit gondoltam róla, mert képtelen voltam folytatni az írást, így válaszút elé kerültem: vagy félbehagyom ezt a projektet, amibe annyi munkát

öltem, vagy elkanyarítom a történetet másfelé, valami izgalmasabb irányba. És ez utóbbi mellett döntöttem. Kitértem csomó szöveget, vissza egészen Chloe balesetéig, és életben hagytam az egyik Triceratopsot, hogy galibát okozzon. Így a történet nem Adrianról szól, hanem a cégről, hogy milyen veszéllyel jár, ha át- meg átírjuk a történelmet. És végül is muszáj is volt ezt megjátszani, mert a bevezetésnél Adrian is kimondja, hogy az idővel játszani veszélyes dolog; szóval helyes, ha erről szól a történet. Ezért megszületett a gyíkember-probléma, amit megoldottak, és ez lett a végleges történet a tanulsággal, hogy az idővel nem jó játszani. Így is jó, csak így sok megkezdett történetfélbe lett hagyva. Láthatóan máshogy fejeződik be a történet, mint ahogy elkezdődött. Ez nem tetszett, megint felmerült bennem, hogy le kéne fűjni az egészet, de aztán megideologizáltam magamnak.

2. Tudatos koncepció által

Ugyanis a történet arról szól, hogy egy véletlen esemény miatt megváltozik a történelem menete – a kisregény formája csupán ehhez a tartalomhoz illeszkedik. Chloe leesése átírta a történelmet, és vele együtt ezt a kisregényt is. Elindultak történetfélbe, de aztán megszakadtak, és végül egész máshová jutottunk, mint ahová eredetileg jutottunk volna, a leesés miatt. *Ez egy analógia arra, ahogy a valóságban a Chicxulub-meteor is átírta a történelmet* – akkor is rengeteg történetfélbe megszakadt. Vége lett a világnak, és lassanként létrejött egy teljesen másfajta világ. A kisregény szerkezete csak ehhez alkalmazkodik. A szerző tehát szándékosan teremt hiányérzetet az olvasóban, hogy az olvasó ezáltal átérezze a meteorbecsapódás után létrejött nagy hiányt a világban, a dinoszauruszok hiányát – ezzel az érzéssel őket gyászoljuk. Ezt a kisregényt a dinoszauruszok emlékének szánom. Nyugodjanak békében.

Remélem, így már minden érthető.

Én megtanultam a leckémet: ha még egyszer időutazós történetbe vágok, akkor azt eleve regénynek tervezem, és komplex, hosszú, de izgalmas történetet adok neki. A HOTEL CHICXULUB egy első próbálkozás ebben a témában.

Sparrow